

Studies in Kolossenzen

door

A.E. Knoch

Deze artikelen werden hier geplaatst met toestemming van
©Concordant Publishing Concern
en mogen niet zonder toestemming van deze worden overgenomen
in druk of op het internet.
©Vertaling Wim Janse

Index.

- [1. Zijn grootste heerlijkheden - inleiding 1](#)
- [2. De literaire structuur - inleiding 2](#)
- [3. Introductie in Kolossenzen - Kolossenzen 1:1,2](#)
- [4. De afsluiting van Kolossenzen - Kolossenzen 4:10-18](#)
- [5. Wederzijdse berichten - Kolossenzen 1:3-8 en 4:7-9](#)
- [6. Het geheim van Christus - Kolossenzen 1:9-17](#)
- [7. Het geheim van Christus - Kolossenzen 1:18-20](#)
- [8. De verzoening van allen - Kolossenzen 1:20](#)
- [9. Christus onder de natiën - Kolossenzen 1:21 - 2:7](#)
- [10. Het geheim van Christus bekend maken - Kolossenzen 4:2-6](#)
- [11. Filosofie en religie - deel 1](#)
- [12. Filosofie en religie - deel 2](#)
- [13. Dat wat boven is.](#)

Deel 1 - Zijn grootste heerlijkheden - inleiding

Christus en Zijn hoogste eren worden ons in Kolossenzen voorgesteld, net zoals de *heiligen* en hun hemelse zegeningen het thema zijn van Efeziërs. *Daar* werden de allesoverstijgende waarheden van de huidige geheime bedeling uiteen gezet, waar zij de gelovigen betreffen onder de natiën, die gelijken worden aan het verkoren deel uit Israel in geestelijke, hemelse waardigheden. *Hier* zijn deze geweldige waarheden een stralenkrans rond het hoofd van *Christus*. Zijn heerlijkheden als de Messias van Israel op de Aarde, worden uitvergroot tot universele dimensies. *Alles* is in het begin in Hem geschapen, en *alles* zal bij de voleinding in Hem verzoend zijn(1:16-20).

Kolossenzen en Efeziërs lijken erg veel op elkaar, want zij leren dezelfde waarheid, hoewel gezien vanuit verschillende standpunten. Om deze brieven, die twee van de meest kostbare delen van Gods onthulling zijn, voor ons, in deze geheime bedeling, ten volle te kunnen waarderen en genieten, is het nodig dat wij duidelijk het verschillende standpunt begrijpen dat in ieder gepresenteerd wordt. Net zoals Filippenzen alleen verstaan kan worden in het licht van *dienstbetoon*, zo kan Kolossenzen alleen duidelijk zijn voor hen die zien dat het gaat over Christus' relatie met de plaats van de heiligen, in het bijzonder de onbesnedenen.

Met betrekking tot het lichaam van Christus zijn de twee brieven aanvullend. In Efeziërs ligt de nadruk op de *leden* van het lichaam, terwijl Kolossenzen de nadruk legt op *Christus' hoofdschap* over de ecclesia. Efeziërs weidt uit over de relatie van de leden tot God en tot elkaar, alsook tot Christus Zelf, Kolossenzen beperkt zich grotendeels tot onze band met Hem alleen.

In Efeziërs houdt het grootste deel van de brief zich bezig met een ordelijke en positieve presentatie van de waarheid, Kolossenzen, echter, besteedt de overeenkomende ruimte aan de correctie van afwijkingen daarvan.

Efeziërs is algemeen, zonder locale toespelingen, Kolossenzen is betrokken bij een bijzondere situatie, en is een aparte ecclesia. In Efeziërs worden de voorgaande onvermogens van de natiën *in het vlees*: vervreemd, gasten, zonder vooruitzichten, ver weg(Efe. 2:11-13), gebruikt om zo een tegenstelling te creëren met hun huidige *geestelijke* voorrechten als medeburgers, leden van Gods familie, met een aandeel in de tempel(Efe. 2:19,20). In Kolossenzen wordt deze tegenstelling vervangen door Christus' beperkte heerlijkheden in Israel, in het vlees, te vergelijken met Zijn enorme *geestelijke* heerlijkheden te midden van de natiën en in heel het universum. Deze tegenstelling wordt niet rechtstreeks uitgesproken, zoals in Efeziërs, maar wordt duidelijk in het figuur van het koninkrijk(1:13), en de verbluffende mededeling dat Hij *te midden van de natiën* is(1:27), terwijl Hij, voor Zijn kruisiging, tijdens Zijn bediening aan Israel, het land niet verliet.

In Efeziërs is het lichaam van Christus het complement van het universum(Efe. 1:23). In Kolossenzen (2:10) zijn we compleet in Hem. Daar is de ecclesia de uiteindelijke factor in het allen onder het hoofdschap brengen van Christus. Op de

Aarde wordt Zijn hoofdschap uitgeoefend door Zijn discipelen en de heilige natie. Dezen zijn, figuurlijk gesproken, Zijn "vulling" op Aarde, die zijn geestelijke macht en majesteit delen, en zo, officieel, een deel van Hem zijn. De ecclesia die Zijn lichaam is, heeft dezelfde functie in Zijn hemelse gebieden. Deze twee, Aarde en hemel, vormen het universum, zodat er geen verdere "vulling" meer nodig is om heel de schepping te bedienen. Daarom zijn wij de finale "vulling", de *pleroma* of complement(Kol. 1:19), dat wat vult, zodat er niets meer nodig is. In de bediening van het universum is afdoende voorzien, zowel op Aarde als in de hemelen.

In Kolossenzen is Christus een dubbel Complement(2:9,10). Hij is alles wat God nodig heeft, en alles wat wij nodig hebben, om compleet te zijn. God heeft een zichtbare en tastbare uitdrukking nodig die past bij de capaciteiten van Zijn schepselen, en Christus vervult dit door middel van het lichaam waarin Hij kwam om Zijn wil te doen(Hebr. 10:5).

Ook wij vinden ons complement in Hem. Alle ritën en ceremonieën die bij het vlees horen, zoals de besnijdenis en waterdoop, die essentieel geacht werden om voor God te kunnen staan, zijn nu te vinden in Zijn dood, Zijn begrafenis, en Zijn opwekking. Wat *Hij* heeft gedaan, en niet wat *wij* doen, rust ons volledig uit voor de goddelijke aanwezigheid. In Efeziërs zijn *wij* het complement van allen, maar in Kolossenzen is *Hij* ons complement.

Onze keuze wordt in tijd terug gebracht naar voor de nederwerping(Efe. 1:4). Christus wordt terug gebracht naar de schepping, want Hij is de Eerstgeborene(Kol. 1:15). Onze zegeningen zijn te midden van de hemelingen(Efe. 1:3). Alles werd in en door en voor Hem geschapen(Kol. 1:6). Wij zijn mede-leden van het lichaam(Efe. 3:6). Hij is Hoofd van het lichaam(Kol. 1:18). Wij zijn Zijn complement, zoals Hij het universum completeert(Efe. 1:23). Hij gebruikt het hele complement om het universum met God te verzoenen(1:20). In Efeziërs bestaat het geheim uit het *gezamenlijk* lotdeelgenieter zijn te midden van de hemelingen, het *gezamenlijk* lidmaatschap van het lichaam, en de *gezamenlijke* deelname aan de beloften door de heiligen te midden van de natiën. In Kolossenzen wordt dezelfde waarheid uitgedrukt door Christus te midden van de natiën te zetten, in plaats van in Israel, tot wie Hij tot dan toe beperkt was(1:27).

Het geheim van Christus, dat Hij het hele universum zal samenvatten(Efe. 1:10), was al gedeeltelijk aan de oude profeten bekend gemaakt, hoewel niet zo volledig als het nu onthuld wordt(Efe. 3:5). Dat deel van het dit geheim, dat zij bekend maakten, Zijn Messiaschap voor Israel, wordt in deze brief als achtergrond gebruikt. Zijn toekomstig koninkrijk op de nieuwe Aarde wordt gebruikt om Zijn huidige geestelijke gebied aan te geven, "Het koninkrijk van de Zoon van Zijn liefde"(Kol. 1:13). Zijn toekomstige aanwezigheid in Israel, die hen tot de heersende natie zal maken, vindt z'n parallel in Zijn huidige geestelijke aanwezigheid te midden van de natiën, hen tot Zijn complement makend voor de toekomstige bediening in Zijn hemelse gebieden(Kol. 1:27; Efe. 1:21-23).

"Jullie geloof" en "van jullie geloof."

Kolossenzen is zeer zeker geen herhaling van Efeziërs. Zelfs die paragrafen die parallel schijnen te lopen, hebben kleine variaties, die, wanneer met aandacht

onderzocht, zullen laten zien hoe keurig de verschillende details in harmonie zijn met het bijzondere onderwerp van het geheel. Zo lezen wij in Kolossenzen over "uw geloof in Christus Jezus en van de liefde, die gij al de heiligen toedraagt," (Kol. 1:4;NBG), wat heel eenvoudig is en makkelijk te verstaan. Waarom zouden we dan in Efeziërs dit vinden: "het *volgens jullie* geloof, en het *geloof* voor alle heiligen" (Efe. 1:15; letterlijk vertaald uit de Engelse Concordant Version)? De King James vertaling geeft beide weer als "van jullie", maar de Herzieners, die tuk waren op zulke zaken, veranderden het in "dat onder jullie is". Een van de beste Duitse vertalingen leest: "in jullie". Een andere heeft "met jullie", maar zet "aangaande jullie" in de marge, zoals de echte vertaling. Luther heeft: "met jullie".

Laten we, voordat we het bewijs gaan bekijken, onszelf herinneren dat Efeziërs gewijd is aan het precies uiteenzetten van wat deze marginale lezing veronderstelt, dat wil zeggen: het bijzondere geloof dat ons aangaat in deze bedeling, onderscheiden van de waarheid voor andere tijden, en daarbij schijnt het zich niet te richten op de een of andere speciale groep van heiligen (zoals de Efeziërs), tenzij de passage zo wordt geïnterpreteerd. Indien alle heiligen in Christus voor ons staan en de apostel verwijst naar dat lichaam van geloof dat speciaal het hunne is, dan is deze verwoording "het *volgens jullie* geloof" niet alleen passend, maar noodzakelijk om zijn gedachten over te brengen. Maar als hij eenvoudig verwijst naar het geloof dat door de speciale groep die hij aanspreekt wordt uitgeoefend, dan is het simpele "jullie geloof", zoals in Kolossenzen, passend. De ene zinsnede past bij Efeziërs, de andere bij Kolossenzen.

Maar hoe zou "HET volgens JULLIE" (teen kath humas) vertaald moeten worden? Dat het niet simpelweg met "jullie" weergegeven zou moeten worden, zoals in de King James vertaling, lijkt boven alle twijfel verheven, met name omdat dit de gebruikelijke weergave is van het simpele tweede naamval voornaamwoord VAN-JULLIE (humoon), dat heel vaak voorkomt, en waarover nooit verschil van mening is. Dientengevolge zou het vierde naamval voornaamwoord, met het verbindende NAAR-BENEDEN, een combinatie die slechts zelden voorkomt, op z'n minst anders vertaald moeten worden om het verschil te bewaren. Om ons te helpen uit te komen bij een helder denken over de aard van deze speciale zinsnede in het Grieks, presenteren wij een aantal passages waarin deze zelfde combinatie te vinden is, gegroepeerd naar de aard van de context, die help om de vertaling vast te stellen.

HET *volgens* JULLIE of MIJ.

Hand. 24:22 [Felix] zal *jullie zaken* onderzoeken.

Efe. 6:21 bekend zal zijn met *mijn zaken*.

Filip. 1:12 *mijn zaken* zijn gekomen

Kol. 4:7 Al *mijn zaken* zullen bekend worden.

Deze groep schijnt het idee te ondersteunen dat het niet zozeer verwijst naar bezittingen, als naar dingen die behoren bij de persoon in kwestie. Felix wilde de omstandigheden onderzoeken die tot Paulus' arrestatie hadden geleid en tot de aanklachten tegen hem. De heiligen zouden over Paulus' rechtszaak geïnformeerd willen worden. Paulus' geloof zou nauwelijks in de verslagen vermeld worden, omdat dit in de brieven zelf al vermeld is.

HET volgens IETS

1Tim. 6:3 onderwijzend in *overeenstemming* met vroomheid.

Titus 1:1 waarheid die *overeenstemt* met vroomheid.

Hebr. 11:7 rechtvaardigheid die *overeenstemt* met geloof.

In deze passages wordt harmonieuze relatie ronduit uitgedrukt door de verbinding die we overdenken. Onderwijs en waarheid kunnen geen vroomheid bezitten, maar zij zouden er nooit mee in conflict moeten zijn. Rechtvaardigheid kan geen geloof hebben, maar het kan er mee overeenstemmen. Uit deze passages kunnen we duidelijk opmaken dat puur en alleen bezit niet in zicht is waar deze verbinding wordt gebruikt.

HET volgens JULLIE [IETS]

Hand. 17:28 ook enige *van uw* dichters hebben gezegd.

18:15 geschillen over ... een wet *van jullie*.

Efe. 1:15 dit geloof *van jullie*

Hier hebben wij de nauwste parallellen bij onze tekst. Bepaalde Griekse dichters onderhielden een relatie met Paulus' toehoorders, en de wet was verbonden met Joden zoals dit geloof verbonden was met hen die Paulus' brief ontvingen. De verwijzing naar de wet is bijzonder behulpzaam, want wij zijn allen goed op de hoogte met de relatie van de wet met de Joden. Het was in het bijzonder op hen en op anderen toepasbaar, wat een speciaal punt schijnt te zijn in deze passage, want Gallio zou niet oordelen volgens een wet die geen betrekking had op zijn rechtsgebied.

De vraag naar een vertaling volgens taalgebruik alleen blijft staan. De zinsnede "of yours" is Engels taalgebruik, waarin twee tekens van de tweede naamval (*of* en *-s* zijn toegevoegd aan een woord dat al tweede naamval is, *your*, waardoor het niet alleen nadruk krijgt, maar ook een wat vage soort van relatie. Dit schijnt in verband met de wet zeer goed te werken, aangezien het voor de meeste lezers min of meer duidelijk is dat ze uitsluitend voor de Joden was. Het zou ook werken in Efeziërs, als net zo bekend zou zijn dat *het* geloof dat het onthult, uitsluitend verband houdt met de heiligen van vandaag. Zou "dit geloof van jullie" dezelfde indruk overbrengen als "deze wet van jullie"? We kunnen het ons afvragen, maar het kan verstandig zijn het te gebruiken om eenvormigheid zeker te stellen.

De uitdrukking "volgens" gehoorzaamt niet altijd aan de eisen van het Engels taalgebruik, zoals dit voorbeeld overduidelijk aantonen. Daarom is het noodzakelijk zo af en toe vervangers te gebruiken, zoals "passend bij" (1Kor. 12:32), "redder van", "overeenkomend met", "verband houdend met", zoals werd gedaan in deze passage (Efe. 1:15). Met het oog op de volgende zin, "en dat voor alle heiligen", echter, die zijn betekenis helder zou maken, denken wij er aan de weergave "van jullie" te gebruiken, wat eenvormig zal zijn met de twee andere tekstplaatsen, en het gebruik van het woord "relateren" in deze enkele passage te mijden. Dan zullen we lezen "Daarom, ook ik, horend van dit geloof van jullie ... en dat voor alle heiligen..."

Laten wij, in het voorbijgaan, zien dat de zinsnede "on hearing" (horend) niet bedoeld is als een *tijdmarkering*. Een deelwoord is een tijdloos verbaal bijvoeglijk naamwoord. Daarom gebruiken wij *on* om het *onbepaald* te maken. De allerhoogste gezaghebbers en Griekse wetenschappers, net als één vertaling, geven het deelwoord een "tegenwoordige" kracht, maar is volkomen onhoudbaar, hoewel het Engels ons in vele passages dwingt tot het toevoegen van de tegenwoordige tijd. Hier zou een sublinear ons kunnen helpen. De Concordante Vertaling van het Nieuwe Testament heeft al deze werkwoorden in dundruk, omdat zij dat niet zijn in Grieks. "Hearing" of "when hearing" tonen de basis van Paulus' dankzegging en gebed.

Daarom geeft idiomatisch gezien "on hearing" (horend) dit het beste weer. Het punt is dat hij niet kon danken of bidden zoals hij deed, totdat hij had gehoord. In Kolossenzen had hij gehoord van hun geloof en liefde. In Efeziërs werd het geloof aan hem onthuld buiten een bepaalde groep heiligen om, en dit leidde tot verzoeken die toepasbaar zijn op alle heiligen van deze bedeling.

We moeten nog een paar woorden toevoegen over de Griekse tekst in deze passage. Wij steunen niet, als regel, de vele weglatingen in de tekst zoals die door de Herzieners gebruikt werden, alleen maar omdat een woord niet in de Vaticanus gevonden wordt. Hier voegen de meeste manuscripten de woorden "de liefde" toe in de volgende zin: "jullie geloof in de Here Jezus en liefde aan alle heiligen" (King James). Maar de meest oude, de drie die gebruikt werden om de Concordante Vertaling samen te stellen, hadden deze woorden niet. Zij werden aan de Sinaiticus toegevoegd door een latere commentator. Vaak waren de toevoegingen van deze commentator van grote waarde, maar in Efeziërs schijnt hij de pogingen van vroege exegisten op te schrijven om deze brief meer begrijpbaar te maken nadat de boodschap er van verloren was gegaan. Daarom ontbreekt bij zijn toevoeging "de liefde" in deze plaats het gewicht dat zijn notities elders gewoonlijk wel hebben.

De gedachte dat wij een bijzonder geloof hebben is zo vreemd aan de theologie, dat deze passage veel verwardheid heeft veroorzaakt onder de vertalers. De Herzieners hebben de woorden *ye shew* (jullie toonden) toegevoegd: "het geloof dat onder jullie is en dat "jullie toonden aan alle heiligen". Maar hoe kunnen wij geloof tonen aan de heiligen? Indien dit het individuele geloof is van de gelovige, en niet dat *wat* zij geloven, zou dit weergegeven moeten worden met "into" (naar binnen in) of "in" (in). Maar hoe konden zij geloof hebben *in* de heiligen? De passage kan nauwelijks begrepen of vertaald worden, zolang het geloof in beeld is dat door een ieder wordt uitgeoefend. Maar zodra we zien dat deze zeldzame en eigenaardige uitdrukking wordt gebruikt om de zaken aan te duiden die alleen door hen geloofd worden, zoals de wet alleen door Israel gehoorzaamd moest worden, en in elk geval in overeenstemming was met hun eigen plaats in Gods doelstelling, is alles duidelijk.

Met dit begin van Paulus' gebed bezitten de volgende verzoeken, voor een geest van wijsheid en onthulling, veel meer *pointe*. Hij bidt, in feite, dat zij in staat gesteld zullen worden te verstaan wat hij hen in deze brief schrijft. Dat dit zeer toepasselijk is wordt bewezen door het feit dat, zelfs al zou het door de eerste ontvangers begrepen zijn, er maar zeer weinig is om aan te tonen dat het daarna

door welk aanzienlijk aantal gelovigen dan ook nog is verstaan. Het is door de leraren van het Woord maar zelden haar juiste plaats toegewezen. De afval van Paulus begon al tijdens zijn leven en is daarna voortdurend door gegaan.

Deel 2 - De literaire structuur - inleiding 2

Kolossenzen is het complement van het leerstellig deel van Efeziërs. Ze worden beide gedomineerd door twee geheimen. Efeziërs weidt uit over de huidige geheime bedeling, die zich bezig houdt met de *leden* van het lichaam van Christus, terwijl het in Kolossenzen gaat over het geheim van Christus, Die het *Hoofd* is van dat lichaam. Efeziërs *leert* de waarheid, terwijl Kolossenzen de afdwaling er van *corrigeert*.

De literaire structuur.

Grip op het controlerend thema van een brief zal veel helpen bij het verstaan er van. Datzelfde is waar voor haar delen. Wanneer we zeker zijn van het onderwerp van ieder deel, is de interpretatie veiliger en meer bevredigend. En wanneer we in één blik zicht kunnen krijgen op de hele brief, de symmetrische relatie van haar delen tonend, wordt ons doffe denken versterkt en worden onze ogen geopend voor het bijzondere onderwerp van ieder deel en voor haar relatie tot het geheel, of, misschien, een gelijk deel in het overeenkomend deel, en voor haar tegenstellingen alsook de overeenkomsten. Een oppervlakkig lezen van Kolossenzen zal nauwelijks de symmetrie van haar structuur aan het licht brengen, of de uitgelezen relatie van haar delen. Daarom herdrukken wij de structuur voor hen die ze nog niet eerder hebben gezien.

Tussen de begroetingen en de berichten, elk aan een zijde, vinden wij het lichaam van de brief, die zich bezig houdt met het *geheim van Christus*, die grote onthulling over Hem die tot dan niet getoond was of slechts gedeeltelijk bekend was gemaakt, maar nu noodzakelijk is, omdat de heiligen een plaats hebben te midden van de hemelingen. Twee maal is dit geheim het onderwerp, één maal in verband met haar realisatie door ons, en, bij het einde, in verband met haar uitdrukking in anderen. Tussen deze twee vinden we correctie in leer en gedrag. Mogelijk komen we dichterbij de feiten als we deze verder kenmerken als *waarschuwing* in verband met het onderwijs en als *aansporing* voor de wandel.

De structuur van Kolossenzen.

³INTRODUCTIE 1:1-2

:

: ³Bericht van Epaphras aan Paulus 1:3-8

: ³ ³

: : ³**HET GEHEIM VAN CHRISTUS**

: : : De realisatie 1:9-2:7

: :T:

: :H: ³LEER 2:8-23
 :M:E: ³ Filosofie 2:8
 :U: : ³ Lege verleiding 2:8
 :T: : ³ Menselijke traditie 2:8
 :U:S: ³ Elementen 2:8
 S:A:E| ³ Gods Complement 2:9
 A:L:C:O³ Ons Complement 2:10
 L: :R:R³ Besnijdenis, doop
 U:R:E:R³ Inzettingen 2:11-14
 T:E:T:E³ Soevereiniteiten en
 A:P: :C³ Gezaghebbers 2:15
 T:O:O:T³ Schaduwen, eten en drinken
 I:R:F:I³ 2:16-19
 O:T: :O³ Leringen van mensen 2:20-23
 N:S:C:N³
 S: :H: ³GEDRAG 3:1-4:1
 : :R: ³ Christus in de hemel 3:1-4
 : :I: ³ Gedood. Leden
 : :S: ³ op Aarde 3:5-7
 : :T: ³ Het oude afdoen
 : : : ³ Mensheid 3:8-11
 : : : ³ Het nieuwe aandoen
 : : : ³ Mensheid 3:12-17
 : : : ³ Relaties aanpassen
 : : : ³ op Aarde 3:18-21
 : : : ³ Heer in de hemel 3:22-4:1
 : : :
 : : ³HET GEHEIM VAN CHRISTUS
 : : ³ Haar uitdrukking 4:2-6
 : :
 : ³Tychicus aan de Kolossenzen 4:7-9
 :
³AFLSUITING 4:10-18;

Het geheim van Christus in Efeziërs

Hieruit kunnen we opmaken dat *het geheim van Christus* het overheersende thema is, net zoals de structuur van Efeziërs laat zien dat die brief zich bezig houdt met *het geheim van deze bedeling*. Voordat we beginnen aan onze studies in Kolossenzen zal het goed zijn te zien wat Efeziërs al over dit thema heeft onthuld, want daar lezen we voor de eerste maal over het geheim van Christus en daar krijgen we heldere aanduidingen, niet alleen over de inhoud er van, maar ook over haar relatie met de huidige bedeling van Gods genade. Het zou goed zijn als we deze twee geheimen in ons denken uit elkaar houden voordat we in Kolossenzen beginnen.

De eerste aanduiding van het geheim van Christus in de brief aan de Efeziërs vinden we in die heerlijke ontboezeming waarin Gods gezegendheid de sleutel is voor een symfonie van zegeningen voor ons, naar de rijkdommen van Zijn genade, die Hij over ons uitstort, in alle wijsheid en voorzichtigheid *het geheim van Zijn wil*

bekend makend, om *allen* in de Christus samen te vatten, zowel in de hemelen als op de Aarde. Tot dusver was het hoofdschap van Christus beperkt tot de Aarde. Zijn hemels hoofdschap was tot dan een geheim gebleven. Maar nu een gekozen deel van de Aarde deel zal gaan nemen aan Zijn hemelse heerlijkheden, moeten deze op de hoogte gesteld worden. Dit is dan ook de kern van het geheim van Christus: *Zijn universele Hoofdschap*. Niet alleen zal Hij de troon van David hebben en Koning der koningen zijn op Aarde, maar Hij zal heersen in heel het sterrengebied, heel de schepping omvattend.

Aan het einde van Efeziërs, wanneer Paulus bidt dat wij de allesoverstijgende grootheid van de kracht, die ten behoeve van ons werkt, mogen waarnemen, worden we nogmaals herinnerd aan de machtige kracht die Christus opwekte uit de doden en Hem zette aan Gods rechterhand, te midden van de hemelingen, ver boven alle soevereiniteit en gezag en kracht en iedere naam die genoemd wordt, niet alleen in deze aion, maar ook in die welke nu nog toekomst is, en *allen* onder Zijn voeten schikt. Dit is het Efezische aspect.

Hier hebben we nog meer licht. De troon van David is nog steeds vacant. De Zoon van de mens heeft nog niet Zijn plaats ingenomen als de Heer van de Aarde. Op Aarde werd Hij verworpen, maar Hij werd toegejuicht in de hemelen. Daar heeft Hij al de hoogste plaats, aan de rechterhand van God, hoewel niet allen daarop reageren (1Pet. 3:22). Alle verschillende vormen van hemelse heerschappij zijn onderschikt aan Zijn macht. Er is geen naam hoger dan die van de verachte Nazarener. Van het vervloekte kruis, als laagste van het laagste op Aarde, is Hij opgestegen naar de hoogste hoogten van de hemel. Ook nu al heeft Hij deze plaats in de hemel, en in de toekomstige aionen zal Hij de Aarde insluiten in Zijn universele macht. Dat de Messias Hoofd zou zijn in de hemel, zelfs voordat Hij de soevereiniteit op Aarde zou overnemen, was onderdeel van het tot dan toe onbekende geheim.

Dat is de kant van het geheim van Christus die uiteen gezet wordt in Efeziërs. Zoals we zullen zien wordt in Kolossenzen nog veel meer onthuld, omdat Efeziërs het alleen behandelt voor zover het verbinding heeft met het hoofdthema, de geheime bedeling, dat een ander geheim is. Daarom, als de apostel er aan toe is een stellige uitspraak te doen over de drie punten die de huidige bedeling kenmerken, laat hij het vooraf gaan door een korte zinspeling op het geheim van Christus (Efe. 3:3,4). Verwijzend naar de passages die we zojuist overdacht hebben, zegt hij:

"...gelijk ik boven in het kort daarvan schreef.

4 Daarna kunt gij bij het lezen u een begrip vormen van mijn inzicht in het geheimenis van Christus,

5 dat ten tijde van vroegere geslachten niet bekend is geworden aan de kinderen der mensen, zoals het nu door de Geest geopenbaard is aan de heiligen, zijn apostelen en profeten:"

(Efe. 3:3-5; NBG)

Dat deze woorden verwijzen naar het geheim van Christus, in tegenstelling tot de geheime bedeling die gedefinieerd wordt in de volgende woorden, wordt duidelijk uit de volgende zinsnede: "in het kort". De geheime bedeling was al *volledig* uiteen gezet. Vrijwel alle voorgaande hoofdstukken waren aan de details er van

toegewijd. Daarom was het zeker niet in het kort. Maar de twee zinspelingen op het geheim van Christus(1:10,20-22) waren erg kort, en gaven alleen die kant van dit geheim aan dat in zicht was. Zo past ook "nu ... geopenbaard is" bij het geheim van Christus, want de profeten hadden al van Zijn aardse Hoofdschap gesproken. Maar het kan niet toegepast worden op de geheime bedeling, want dat was absoluut onbekend. Geen apostel of profeet had er ook maar een vermoeden van!

Dit is de som van onze kennis van dit geheim, voordat we bij Kolossenzen komen. Het was vrijwel geheel met de toekomst bezig. Het was grotendeels beperkt tot Zijn banden met de ecclesia, die Zijn lichaam is. Hij zal het Hoofd van allen zijn. De heilige natie zal in Zijn Naam op Aarde heersen. De ecclesia, die Zijn lichaam is, zal Zijn beheersinstrument zijn in de hemelse sferen. Zo zal heel het universum hun Hoofd vinden in Hem.

Kolossenzen onthult het geheim van Christus in al haar facetten. Het wordt niet kortweg uiteen gezet, in relatie met het bijzondere geloof dat het onze is in Christus, maar volledig onthuld, in relatie met heel de schepping, op Aarde en ook onder de hemelingen, onder de natiën en ook Israel, onder de hemelse menigten en ook onder de leden van Zijn lichaam. Hij is niet alleen de Messias van Israel en de Redder van de natiën, maar Hij is het Hoofd van heel het universum en de Verzoener van allen.

In Hem woont het Complement van de Godheid. In het begin werd alles door Hem geschapen, en bij de voleinding wordt alles door Hem verzoend door het bloed van Zijn kruis. In de aionen van de aionen zal Hij de Allerhoogste zijn en het enige Hoofd van allen.

O, dat God de harten van Zijn heiligen moge vergroten om ruimte te maken voor de Christus van Kolossenzen! Van sommigen onder ons zijn de harten zo gekrompen, dat wij Hem alleen verwelkomen als onze persoonlijke Redder. Zelfs dit overvloeit haar nauwe grenzen. Moge Zijn geest, door Zijn genade, Hem Zijn plaats geven als Israels Verlosser, als de Redder van de mensheid, als het Hoofd van heel de schepping en als de Verzoener van allen die van God vervreemd waren! Alleen zo'n Christus kan het hart van God bevredigen. Alleen zo'n Christus zou onze hongerige harten kunnen bevredigen.

Deel 3 - Introductie in Kolossenzen - Kolossenzen 1:1,2

Paulus! Wat een weelde aan genade en overweldigende heerlijkheid vult onze harten als alleen al zijn naam wordt genoemd! Hij was de vroegere vijand van Christus en de bikkelharde vervolger van Zijn volk, die hen zelfs tot in het verre Damascus achtervolgde. In een flits stopt de heerlijkheid van Christus hem op zijn pad en wint Hij zijn hart. Vanaf dat moment aanbad hij Hem en werkte hij alleen voor Hem. Kan genade ooit een meer schitterende trofee opleveren dan Saul van Tarsus, de grootste van de zondaren en toch de hoogste van de heiligen? Maar hoeveel groter was de genade die hem nog wachtte! God leidde hem van

heerlijkheid tot heerlijkheid, totdat hij de hoogste eer bereikte die ooit voor een sterveling is opgetekend, want hij was een gekozen vat om Gods Woord vol te maken en om Gods laatste geheimen te onthullen, de vrucht van Zijn hoogste gedachten en Zijn diepste liefde.

Paulus stelt zichzelf in deze brief voor als apostel, want hij is gezonden en heeft gezag om te schrijven en de waarheden uiteen te zetten die ze bevat. Apostelen zijn het fundament(Efe. 2:20). Zij waren nodig om een solide ondergrond te vormen voor Gods werkzaamheden onder de mensheid. Paulus verschijnt alleen in zijn groeten, in het bijzonder in die waarin zijn gezag noodzakelijk is om zijn woorden te waarmerken. Toch laat hij soms ook anderen zien die met hem zijn, in andere bevoegdheden. In Kolossenzen, net als in twee Korintiërs. doet "broeder" Timotheüs mee in de begroeting. Hij wordt niet gezien als apostel, maar eenvoudig als een broeder in het geloof.

"Christus Jezus" en "Jezus Christus", wat zit er een enorm verschil tussen deze twee titels, hoewel de een slechts een omzetting is van de ander! Jezus Christus is de nederige, verachte, verworpen, gekruisigde Messias. Zijn heerlijkheden wachten tot de toekomst, tot het moment van Zijn terugkeer op Aarde. Op dit moment heeft Hij hier beneden geen plaats.

Maar dan Christus Jezus! Hij is nu al de hoogste in de hemelen. Gezeten aan de rechterhand van God is er geen waardigheid die gelijk is aan de Zijne. *Alle* kracht en macht, *alle* soevereiniteit en gezag onder de hemelingen, is in Hem geconcentreerd. Daar wordt Hij niet vernederd, maar geëerd! Daar wordt Hij niet veracht, maar geprezen! Daar wordt Hij niet verworpen, maar toegejuicht! Daar wordt Hij niet gekruisigd, maar verheerlijkt! Wij groeten Hem, niet alleen als de komende Koning op de Aarde, maar als het huidige Hoofd van alle hemelse macht en majesteit! Gegroet, Christus Jezus!

Door de wil van God.

De wil van God is de positieve pool van de goddelijke bedoeling. God bewerkt tijdens de eonen Zijn grote doelstelling van het onthullen van Zijn hart door middel van twee tegengestelde stromingen. De wederzijdse reactie van dezen op elkaar brengt Zijn doelstelling tot stand. De ene stroming valt samen met Zijn wil, de andere gaat er dwars tegen in. De ene beweging wordt aangevoerd door Christus, de andere wordt geleid door Satan. Saul van Tarsus was, voordat hij de Heer ontmoette, bezig met het vervullen van de goddelijke bedoeling, want hij was bezig met het gereed maken van de zwarte achtergrond waartegen de hoogtepunten van Gods genade getoond konden worden. Maar hij ging tegelijkertijd in tegen de wil van God. Na zijn roeping zei Ananias tot hem: "De God onzer vaders heeft u voorbestemd om Zijn *wil* te leren kennen"(Hand. 22:14;NBG).

Een echte apostel moet komen door de wil van God en zich in zijn woorden en werken voegen naar die wil. Zo wordt alles herleid tot de goddelijke wilskracht. De bron van alles is te vinden in Gods liefde en haar vastberadenheid om, ten behoeve van ons, door haar activiteit een antwoord te winnen. God wil onze liefde en wil

om die reden dat wij Zijn wil kennen. Het eerste gebed van de apostel opent met dit verzoek: "dat gij met de rechte kennis van zijn wil vervuld moogt worden"(1:9). Dit is een wortel die veel vrucht draagt, want zonder deze zal onze wandel gebrek lijden aan die kwaliteiten die kostbaar zijn voor Gods hart. Wijsheid en begrip, zowel als een vruchtdragende wandel, moeten groeien vanuit een begrip van Gods wil.

Aan de broeders in Kolosse.

De brief is, in de eerste plaats, gericht aan Kolosse. Toch werd ze ook aan Laodicea gezonden en is in het bijzonder bedoeld voor allen die Paulus' gezicht in het vlees niet gezien hadden(4:16; 2:1). Zoals in de vergezellende brieven, Efeziërs en Filippenzen, is de wijze van communicatie in overeenstemming met de inhoud. Het vlees heeft er geen plaats. Paulus is gebonden(4:18). Hij kon niet naar Kolosse gaan om hen deze allesoverstijgende waarheden zelf te vertellen, maar is gedwongen zijn woorden toe te vertrouwen aan het papier, zodat zij eerder gezien dan gehoord zullen worden, en niet alleen over grote afstanden vervoerd kunnen worden, veel verder dan zijn stem zou kunnen reiken, maar onvergankelijk bewaard zouden worden voor de toekomst. En zo zijn ze tot ons gekomen.

De ontvangers van deze brief zijn onderscheiden door twee tekens: heiligheid en geloof. Aan Gods zijde waren zij heiligen, geheiligd door contact met Hem. Aan de menselijke zijde hadden zij in Christus geloofd. De titel hier kan Christus Jezus zijn, zoals in de Alexandrinus, om overeen te stemmen met Efeziërs. Omdat de apostel zijn apostelschap met deze titel heeft verbonden, moet dit dezelfde zijn, zij het in verkorte vorm. Deze brief werd niet zonder onderscheid aan alle heiligen verzonden. In die dagen waren er nog steeds enigen van de Besnijdenis, zoals we zullen zien, tot wie Paulus niet was gezonden, van wie het geloof geen beslag legde op Christus zoals die nu verhoogd wordt, maar die uitzagen naar Zijn toekomstige heerschappij op Aarde. Van het geloof van de Kolossenzen wordt nadrukkelijk gezegd dat het in Christus Jezus is(1:4).

Trouw en vertrouwen zijn de metgezellen van geloof. In de originele tekst zijn er voor hen geen aparte termen. Door gebruik te maken van associatie gebruikt het Grieks overal *gelovend* of *gelovig* voor *trouw*. In deze brief verwijst Paulus naar Tychicus als zijnde "een geliefde broeder en *gelovende* dienstknecht"(4:7). Omdat geloof trouw voortbrengt wordt het er in beeldspraak voor gebruikt. Ook het Engels kent dit figuur, hoewel het wat verflauwd is. Wat is *trouw*(faithful) als het niet vol van geloof(full of faith) is? Toch is het *vertrouwenswaardig*, *betrouwbaar* gaan betekenen, en het woord *gelovend*(of gelovig) is gereserveerd voor de letterlijke betekenis. Zoals we hebben gezien moeten we *trouw* gebruiken bij dienstbetoon, maar wanneer dit niet duidelijk in beeld is zou het beter zijn *gelovend*(of gelovig) te gebruiken. In verband met *broeders* is *gelovend* mogelijk beter, omdat deze brief niet speciaal gewijd is aan dienstbetoon.

De smeekbede

De smeekbeden in Paulus' drie gevangenisbrieven zijn identiek. Net zoals het lichaam van iedere brief begint met zegenen of danken, zo is de eerste wens van het hart van de apostel voor zijn lezers: *genade*. Goddelijke gunst, uitgestort over

hen die Gods toorn verdienen, zal het meest kostbare juweel zijn in de kroon van Zijn heerlijkheid. Zijn schepselen zullen verbaasd staan over Zijn oneindige macht. Zij zullen verwonderd zijn door de wonderen van Zijn werken. Zij zullen verstomd zijn door Zijn wijsheid. Hun harten zullen opzwellen met dankbaarheid voor Zijn vriendelijkheid. Veel kostbaarder zal de lof en aanbidding zijn die Zijn mededogen zal oproepen. Maar de hoogste bewondering en de diepste aanhankelijkheid zal tot Hem komen van hen die zich de diepten van hun verlatenheid realiseren en de overeenkomende hoogten waarheen Zijn genade hen heeft verhoogd.

Wij zouden meer moeten spreken van Zijn genade. Niet alleen zou ze ten allen tijde onze harten moeten verwarmen, maar ze zou onze wandel en ons dienstbetoon moeten doortrekken. O, wat zou het een omwenteling bewerken in de verkondiging van het evangelie, als ze in haar puurheid en kracht gepresenteerd zou worden! Genade die Saulus ontmoette op de weg naar Damascus. Genade die Paulus ontving om de heiligen te dienen. Genade die hem in staat stelde te lijden om wille van Christus. Laten we ze niet beperken tot het verleden, tot onze roeping, toen we begonnen met geloven. Deze smeekbede is niet voor ongelovigen, maar voor ons. Onze redding is niet alleen *door*, maar *tot* of *in* genade (Efe. 2:5). Niet alleen begon het met genade, maar het gaat zo door en zal eindigen met het grootste vertoon van al, wanneer onze lichamen omgevormd en verheerlijkt zullen worden.

Eerst genade, dan vrede. Eerst rechtvaardiging, dan verzoening. Als God niet genadevol zou zijn, wat zou er dan anders kunnen zijn dan toorn en vijandschap? Maar nu Zijn gunst als een zegen over ons zweeft, mogen wij vrede met Hem hebben, vrede in onze geest, vrede met onze mede-heiligen en met de wereld. Ja, we mogen ingaan in de vrede *van* God, en een bepaalde mate van de kalmte genieten waarmee Hij gevuld is, Die het einde kent van het begin en Wiens grote doel is om alle vijandschap met liefde te overwinnen, en heel Zijn schepping aan Zijn hart te klemmen in banden van perfecte en blijvende vrede.

Deze zegeningen kunnen slechts van één enkele bron komen: van God, Die nu naar ons kijkt als Zijn kinderen, en door onze Heer Jezus Christus, de Bemiddelaar tussen ons en de Vader, onze Redder en Heer. Wij zijn niet langer slechts schepselen van de grote Schepper, wij zijn binnen gegaan in de kring van Zijn familie en zijn nu kinderen van een liefhebbende Vader. Hij zal ons genadig zijn en ons vrede geven, door het werk van onze Heer, Jezus Christus. Ja, Hij is onze Vrede, want Hij verzoent ons niet alleen door het bloed van Zijn kruis, maar verwijdert de barrières tussen de heiligen en maakt de verachte Onbesnedenheid een met de bevoorrechte Besnijdenis.

De afsluiting van Kolossenzen (in 4:10-18) bestaat uit groeten waarvan het bereik overeenkomt met dat van de brief en ook met Paulus' bijzondere groeten en aanwijzingen. Eerst komen de groeten van de groep uit de Besnijdenis. Christus' Hoofdschap over de Aarde is een deel van het geheim van Christus, en werd eerst aan hen onthuld. Daarom past het in deze brief drie personen aan te dragen die met Hem verbonden waren in deze fase van het koninkrijk. De overgang van het verkondigen van Zijn aardse koninkrijk naar het huidige, is een interessant, maar ingewikkeld onderwerp. Misschien vinden we hier een paar aanwijzingen die ons kunnen helpen de plaats van de Besnedenen te verstaan toen de natiën nog verhard waren (Rom. 11:25) en het hart van het volk vet werd gemaakt (Hand. 28:27).

Zo op het oog schijnt er geen bijzondere reden te zijn om de hier gepresenteerde personen naar voren te brengen. Toch kan men er niet aan ontkomen onder de indruk te raken van hun diversiteit. Eerst hebben we Aristarchus, Marcus en Jezus Justus, waarvan met nadruk wordt gezegd dat ze uit de Besnijdenis zijn. Dan is er Epafras, helemaal uit de natiën, en Lucas, die, zo denkt men, nauw met de Besnijdenis was verbonden, voordat het geheim van Christus' hemelse Hoofdschap bekend werd gemaakt. Staan dezen niet voor de klassen waartoe zij behoren? Wat er over hen wordt gezegd is zeer de aandacht waard. En wat er niet van hen, maar van de anderen, wordt gezegd, is net zo opvallend!

De personen uit de Besnijdenis.

Van Aristarchus, Marcus en Jezus Justus wordt gezegd dat ze *ekperitom's* zijn, UIT-VAN-Besnijdenis. Betekent dit dat zij *uit* de Besnijdenis waren gegaan, zoals Paulus dat had gedaan, of dat ze *nog van* de Besnijdenis waren? Het Engels zou gemakkelijk het eerste doen denken. Dit kan het best opgelost worden door dezelfde uitdrukking elders te bestuderen. De volgende passages zullen laten zien dat het duidelijk aangeeft dat zij nog steeds *van* de Besnijdenis waren. Dit is zeer opvallend met het oog op het nadrukkelijk bevel van de apostel in deze brief om de oude mensheid af te leggen en de nieuwe aan te doen, waarin geen besnijdenis is (3:9-11). Het schijnt dat we deze Besnedenen zo moeten bezien.

ek peritom's UIT-VAN-Besnijden

Hand. 10:45 de gelovigen *van de Besnijdenis* .. met Petrus.

Hand. 11:2 die *van de Besnijdenis* twijfelden [aan Petrus].

Rom. 4:12 niet alleen voor hen *van de Besnijdenis*.

Gal. 2:12 vrezend hen *van de Besnijdenis*.

Titus 1:10 in het bijzonder hen *van de Besnijdenis*.

De Besnedenen die met Petrus verbonden waren, waren zeker niet uit de Besnijdenis gegaan, maar hielden vast aan de rite, niet alleen voor zichzelf, maar ook voor de natiën. Hun aanklacht tegen Petrus was: "Gij zijt binnengegaan bij onbesnedenen en hebt met hen gegeten" (Hand. 11:3;NBG). Daarom is er een sterk vermoeden dat hier, in deze algemene brief, we een groep mannen hebben die representatief zijn voor het Koninkrijk. En ja, verbindt de apostel hen niet feitelijk met het Koninkrijk, gebruik makend van juist die uitdrukkingen waarmee het boek Handelingen deze bediening beschrijft (Hand. 28:31)?

Hoe meer we nadenken over deze drie Besnedenen, die geëerd worden met een plaats in deze brief, hoe meer we onder de indruk raken van het feit dat zij niet zo maar willekeurig waren genomen, maar speciaal werden gekozen om de Besnijdenis als geheel te vertegenwoordigen, dat wil zeggen: de gelovigen onder hen, voor wie de brief aan de Hebreëen speciaal werd geschreven. Het noemen van Barnabas veronderstelt de geleidelijke introductie en waarmerking van de waarheid door hem en Paulus en Timotheüs en Titus en Onesimus.

Aristarchus.

Aristarchus, als het inderdaad over dezelfde man gaat, was een Macedoniër uit Thessalonica (Hand. 27:2; 20:4; 19:29). Maar omdat dit elders nadrukkelijk wordt genoemd, en hier niet wordt vermeld, zullen we het beter laten liggen. Er zouden heel gemakkelijk meerdere mannen met dezelfde naam geweest kunnen zijn. Het punt waarop we de aandacht willen richten is zijn Griekse naam en de betekenis daarvan. Hij moet tot de verstrooiing hebben behoord. Zijn naam betekent "best-hoofd", een titel die zeer goed paste bij de Besnedenen onder de natiën, want in het Koninkrijk zullen zij onder hen heersen. Maar helaas, hij is in de gevangenis! Hij is een gevangene! Politiek heeft hij in het geheel geen gezag. Is dit niet een realistisch plaatje van het Koninkrijk, nu, politiek?

Marcus.

Marcus brengt ons een heel ander beeld. Zijn naam is niet Grieks, maar Romeins. Hij is in het bijzonder verbonden met Barnabas, de Leviet. Hij vertegenwoordigt niet de plaats van de Besnijdenis *over* de natiën, maar als de natiën *dienend*. Hierin faalden zij volkomen. Zij stonden tegenover zowel Petrus als Paulus bij iedere poging om de redding naar de vreemdelingen te brengen. Marcus was zeker niet zo slecht als dezen. Hij verliet Jeruzalem en ging met Barnabas en Paulus mee naar het Syrische Antiochië en begon met hen aan hun eerste zendingsreis. Maar "Johannes", zoals Marcus genoemd wordt, verliet ze in Perga van Pamfylië en keerde terug naar Jeruzalem (Hand. 13:13). Paulus en Barnabas waren door de *geest* uitverkoren (Hand. 13:2), terwijl Marcus gekozen was vanwege zijn band in het *vles* met Barnabas. Hij is de vertegenwoordiger van de Besnijdenis in hun falen om de natiën te *dienen*.

Het lijkt er op dat hij in Kolosse niet erg welkom was, en zonder speciale richtlijnen van de apostel niet door hen ontvangen zou zijn. Wij kunnen dit gevoel onder de ecclesias, die de waarheid van de huidige geheime bedeling door Paulus hadden ontvangen, goed begrijpen. Marcus zou veel kunnen onderwijzen over het leven van Christus in het verleden en Zijn heerlijkheden in de toekomst, maar kon kennelijk niet erg goed overweg met Paulus, terwijl zij op weg waren naar de volwassenheid in het geloof. Er is in zo'n zaak een sterke neiging om alle gemeenschap te verbreken, net zoals er, van de kant van hen die voor het eerst iets gaan inzien van de heerlijkheden, een neiging is om alle banden te verbreken tussen deze bedeling en die uit het verleden. Maar laten we niet vergeten dat, in het geheim van Christus, zowel het aardse als het hemelse nodig zijn, en beiden hebben Hem als hun gemeenschappelijk Hoofd.

Laten wij dan, in geest, Marcus ontvangen. Dat wil zeggen, laten we zijn bediening aanvaarden, als wij zijn verslag over het leven van onze Heer gebruiken, als de traditie tenminste gelijk heeft dat hij het schreef. Maar laten we er tegelijkertijd op letten dat de Besnedenen, die de leraren van de natiën zouden moeten zijn, niet welkom waren in de vroege ecclesias en hun plaats van dienstbetoon vrijwel verloren.

In Marcus zien we de Besnijdenis ons dienen. Hoewel zij behoren tot een andere bedeling en een andere bestemming hebben, kunnen wij niet voort zonder hun hulp. *Paulus' brieven hebben alle andere Schrift nodig als achtergrond!* Geven zij ons niet de details van Gods handelen met de Aarde en met Israel? Zonder deze zou zelfs de genade, die de onze is in Christus Jezus, niet ten volle begrepen kunnen worden. Dit aspect komt nauwkeurig overeen met het beeld van de olijfboom, waarin de wilde takken deelnemers zijn aan de wortel en vette sappen van de boom. Als lichtvoortbrenger gaat Israel voort te functioneren door de aan hen toevertrouwde uitspraken, ook al komt het door de natiën, die hen tijdelijk vervangen in de olijfboom.

Jezus, genaamd Justus.

De derde in de groep van Besnedenen heeft een puur Joodse naam. Ja, het is de naam boven alle naam, de persoonlijke naam van hun Messias. Mogelijk werd "Jezus" te heilig geacht om algemeen gebruikt te worden, en werd hem daarom een andere gegeven en noemde men hem Justus. De naam Jezus is de Griekse vorm van het Hebreeuwse Joshua, Yahweh de Redder. Dit is de naam waardoor Israel gered zal worden, want alleen Yahweh kan hen redden. Maar helaas, zelfs gelovigen in Israel geloofden niet volledig in Hem, maar in de wet en in hun fysieke rechten, als leden van de uitverkoren natie. En welke betere naam is hiervoor te vinden dat het Latijnse Justus, van *jus* - wet, recht, gerechtigheid? Daarom werd de redding van de natie weggenomen en wordt ze aan de natiën verkondigd (Hand. 28:28). Zij moeten nu Gods rechtvaardigheid leren, voordat zij Zijn redding ervaren.

Alleen deze van Paulus' medewerkers voor het Koninkrijk van God werden voor hem een troost. Vele anderen van Paulus' medewerkers waren meer dan een vertroosting voor hem, daarom moeten we dit beperken tot de Besnijdenis en het Koninkrijk. Zonder twijfel waren er velen van de Besnijdenis die het Koninkrijk hadden verkondigd, maar vrijwel allen bestreden Paulus en zijn bediening en waren een bedreiging voor de ecclesias onder de natiën, met hun vasthouden aan het houden van de wet en religieuze riten. Hoe veel meer kan er liggen achter dat woord "troost"! De Joden hadden veel gedaan om het evangelie van Christus te verdraaien, en bezorgden Paulus veel ellende. Maar deze drie schijnen van een andere geest te zijn geweest, zodat hij met hen kon samenwerken in de zaken die zij gemeen hadden.

Ik zie dit als een voorsmaak van de tijd die komt, wanneer het aardse en hemelse in de meest volkomen harmonie zullen zijn, onder hun wederzijds Hoofd. Voor nu echter neem ik aan dat dit verrukkelijke miniatuur voor ons het geluk portretteert van de Besnijdenis in de huidige bedeling. Politiek zijn ze gevangenen, niet heersers. Het Koninkrijk kan niet verkondigd worden. Hun getuigenis moet in

dienstbetoon ontvangen worden. Maar zij hebben hun redding verloren. En is dit niet de exacte tegenhanger van wat wij hebben aan het slot van Handelingen?

Epafras.

Epafras is het opvallend tegendeel van de Besnijdenis. Hij was uit Kolosse, uit de Onbesnedenheid, en wordt een *slaaf* van Christus Jezus genoemd. Hoe hoog is, ook al heeft hij geen fysieke voordelen, zijn geestelijke gestalte! Hij wordt een trouwe dienaar van Christus genoemd(1:7). Het was door hem dat de Kolossenzen van het evangelie gehoord hadden, en nu hij hen niet kan dienen door zijn aanwezigheid, worstelt hij in gebed tijdens zijn afwezigheid. Let op de onderwerpen van zijn verzoeken. Dit laat zien hoe volledig hij in lijn was met Gods gedachten en verlangens op dat moment. Hij wenste dat zij volwassen en *ten volle verzekerd* zouden staan in *heel* de wil van God(4:12). Dit is waarom de gaven werden gegeven(Efe. 4:11-14). Evangelisten, pastors, en leraren moesten de gelovigen leiden van minderjarigheid naar volwassenheid. Paulus zelf had gebeden dat zij gevuld zouden worden met een realisatie van Gods wil (Kol. 1:9).

Epafras is een voorbeeld voor hen van wie de harten gericht zijn op de dienst aan de heiligen. Hij zegde zijn gebeden niet, hij bad ze! Wat is ons bidden vaak toch gebabbel! Mogelijk kon hij zijn verzoeken zelfs niet in woorden weergeven. Voor hem was het een worsteling, een strijd. En hij had het slecht vanwege hen op wie zijn hart was gericht. Op het eerste gezicht lijkt het vreemd dat hij er zo slecht aan toe was. Maar zij die in een soortgelijke positie zijn geweest, zullen het begrijpen en met hem meeleven, speciaal in deze dagen van verval en afvalligheid. Het is hartverscheurend te horen dat zij die zich ooit verwonderden in Gods genade, nu afgeleid zijn en ruimte geven aan menselijke verdienste. Het is bitter te moeten horen van trots, onenigheid, verdeeldheid, waar eens de vrede van God heerste. Misschien had Epafras niet zulke ervaringen, maar zelfs in die dagen betekende het veel ellende om een groep gelovigen op je hart te dragen.

Lucas en Demas.

Wij zijn zo gewend aan de gedachte dat Lucas de schrijver is van het verslag dat zijn naam draagt, en ook van Handelingen, dat wij verleid worden deze altijd met hem te verbinden. Maar het is een feit dat de Schrift zelf nooit zijn naam noemt in verband hiermee. Daarom zullen we het hier ook niet inbrengen. Hij was de meest constante van al Paulus' vrienden, want hij bleef toen alle anderen Paulus verlaten hadden(2Tim. 4:11). Zonder twijfel was hij, als arts, Paulus en de anderen behulpzaam, want hij schijnt als zodanig zeer geliefd te zijn geweest. Dit is in tegenstelling tot het Besnijdenisevangelie en toont aan dat dit niet langer van kracht was. Dat evangelie houdt een wonderlijke genezing in voor het lichaam, zodat er geen plaats en noodzaak was voor een arts.

Demas is een rechtstreekse tegenpool van Lucas, want hij verliet Paulus uit liefde voor de huidige aion(2Tim. 4:9). Mogelijk betekent zijn naam *volks*, omdat *d'mos* bevolking betekent. Kan hij niet die grote groep gelovigen vertegenwoordigen die zo bezorgd zijn niet tegen de goede mening van deze aion in te gaan, dat zij niet onder Paulus' onderwijs konden blijven, als ze het al gekend hebben? Heel de provincie Asia schijnt zich tijdens zijn gevangenschap van hem afgekeerd te

hebben. Eenvormigheid met de tijden zal zeker scheiding van Paulus met zich brengen. De hele geschiedenis van het Christendom laat zien dat dit chronisch werd en alleen zo af en toe is er een terugkeer geweest naar iets van zijn leer. En wanneer er een weinig is herontdekt, wordt het spoedig daarna weer verlaten. Laten we dit goed onthouden! Het gevaar van het verlaten van Paulus is altijd aanwezig, en is gewoonlijk nogal populair. Wij zouden ons er tegen moeten wapenen.

Laodicea.

Vanwege het karakter van de boodschap die aan de ecclesia in Laodicea wordt gezonden (Openb. 3;14) in de dag van de Heer, is de naam een synoniem geworden voor afvalligheid. Maar dit mag niet toegepast worden op die ecclesia in Paulus' dagen. Er wordt niets gezegd dat wijst op een lage geestelijke toestand op dat moment. Het schijnt hier aangedragen te worden om het algehele karakter van deze brief te laten zien. Ze zou net zo goed aan hen als aan de Kolossenzen gelezen kunnen worden.

Van de brief van Paulus aan Laodicea hebben we elders in de Schrift geen vermelding, zodat sommigen meenden dat ze verloren is gegaan. Maar er zijn goede gronden voor de mening dat de brief aan de Efeziërs in beeld is, want die heeft, volgens de beste grondteksten, geen bepaald adres, en moest voorgehouden worden aan *alle* heiligen in Christus Jezus, hetzij door het zenden van een kopie, zoals in het geval van Laodicea, of door lenen, zoals in Kolosse. Zoals we al gezien hebben zijn de brieven aanvullend, en beide zijn nodig om de gelovigen tot volwassenheid te brengen.

Archippus.

Paulus noemt Archippus een medestrijder als hij aan Filemon schrijft (Fil. 2). Maar hij verschijnt in het karakter van een dienstknecht. Hij schijnt een bijzondere dienst toegewezen te hebben, maar was laks in het uitvoeren er van. Vandaar de zachte aansporing van de apostel, die velen van ons zeer wel op zichzelf zouden kunnen toepassen. Heeft de Heer een speciale taak op ons hart gelegd? Soms komt die met een onweerstaanbare kracht. Er is een onwankelbare overtuiging dat een bepaald werk gedaan moet worden en dat wij het moeten doen. Het kan gepaard gaan met een pijnlijk en vernederend bewustzijn van onze eigen ongepastheid en ons onvermogen, en een voorgevoel met zich meebrengen van lijden en bespottung, maar het is duidelijk van de Heer en zulke dingen karakteriseren Zijn dienstbetoon. Maar zij ontmoedigen en schrikken af. Er is een voortdurende verleiding om de taak onafgemaakt te verlaten en aan de gevolgen te ontkomen. Niets dat wij doen wordt zo goed gedaan als wij zouden willen, en daarom schijnt de enige oplossing te zijn het allemaal te laten voor wat het is. Misschien was dat het geval bij Archippus. Moge de Heer aan ieder van ons de genade geven om het dienstbetoon te vervullen dat Hij aan ons heeft toegewezen!

De zelfgeschreven groeten.

Tot op heden wordt een deel van het schrijven in de Oriënt gedaan door beroepsschrijvers. Terwijl ik stond te wachten in het postkantoor van Smyrna, niet

zo ver van Kolosse, zag ik een schrijver een brief schrijven voor een vrouw, die zij dicteerde. Er bestaat geen twijfel aan dat Paulus kon schrijven, want hij maakt er een punt van aan het eind van een paar van zijn brieven, om hun echtheid te garanderen(2Thess. 3:17,18), want het schijnt dat sommigen vervalsingen hadden gemaakt. Mogelijk pende hij de hele brief aan de Galaten(Gal. 6:11). Er is gedacht dat een oogziekte het voor hem moeilijk maakte klein genoeg te schrijven. Hoe het ook zij, Kolossenzen heeft Paulus' handschrift om aan te tonen dat ze echt was.

Maar hij sluit niet af met zijn handtekening. Zijn hart is te vol om af te zien van nog een paar uitbarstingen. En zo ontlaadt hij zichzelf door toe te voegen: "Gedenkt mijn gevangenschap. De genade zij met u". Zijn verlangen naar sympathie voor zijn lijden was groot en ook dat deze begrepen zouden worden in hun relatie tot de waarheid. Paulus' gevangenschap was niet slechts een incident in zijn persoonlijke loopbaan. Zij werden het permanente symbool van Gods relatie tot de wereld en van de plaats van het vlees in Gods huidige werk van genade, in contrast met het Koninkrijk dat komen zal. Voor ons zijn er de geestelijke zegeningen te midden van de hemelingen, gekoppeld aan *geen* fysieke zegeningen te midden van de aardsen. En laten wij, terwijl wij dankbaar Paulus' wens aanvaarden dat genade met ons zal zijn, ons herinneren dat die met hem was in een allesovertreffende graad, zelfs in zijn gevangenschap. Genade nu, maar heerlijkheid in de toekomst!

Deel 5 - Wederzijdse berichten - Kolossenzen 1:3-8 en 4:7-9

Er was geen fysiek contact dat Paulus met de Kolossenzen verbond. Zij hadden hem nooit gezien, noch hij hen. En toch was er een diepe wederzijdse betrokkenheid, zodat ieder van hen over de ander geïnformeerd was door tussenpersonen. Paulus leerde over de de Kolossenzen door Epafras, die hen op zijn hart had liggen(1:7). De Kolossenzen werden over Paulus geïnformeerd door Tychicus en Onesimus(4:7-9), die met Paulus in Rome waren. Dit is in heerlijke harmonie met de waarheid van deze era, waarin het fysieke geen plaats heeft, terwijl er toch wederzijdse betrokkenheid en liefdevolle achting was.

Efeziërs schrijft zegen toe aan God voor Zijn zegeningen. Filippenzen opent met dankzegging voor de bijdrage aan het evangelie. Kolossenzen begint met dankbaarheid aan God voor hun geloof en liefde. In Efeziërs ligt de zegen in God alleen en is alleen afhankelijk van Zijn eigen genadevolle handelen, en niet van het effect op de ontvangers, want op dat moment waren deze heerlijke onthulling nog onbekend en konden dan ook nog geen vrucht gedragen hebben. Filippenzen gaat terug naar hun dienstbetoon onder een eerdere bedeling. Dat is ook in Kolossenzen het geval. Dat wat zij *tevoren* gehoord hadden, had geloof in Christus Jezus voortgebracht en liefde tot alle anderen die door hetzelfde geloof geheiligd waren.

Dankzegging en bidden gaan samen(Filip. 4:6). Speciaal op dit punt in de bediening van de apostel kunnen we begrijpen hoe groot zijn verlangen zou zijn dat deze onbekende gelovigen, van wie het geloof bevestigd was geworden door hun liefde

voor hun medegelovigen, zouden delen in de "verwachting die voor hen is weggelegd in de hemelen", waarvan zij wel hadden gehoord, maar pas op dat moment volledig werd onthuld. Welt in ons niet dezelfde geest van gebed op wanneer we van een groep gelovigen horen? Wensen wij niet dat wij deze heerlijke geschenken van genade met hen konden delen? Er zullen zich misschien geen woorden vormen op onze lippen, maar in geest bidden we zoals Paulus bad voor de Kolossenzen.

Nu blijven geloof, verwachting en liefde(1Kor. 13:13). Deze drie genadegaven groeten ons op de drempel van Kolossenzen(1:4,5): geloof in Christus Jezus, liefde voor alle heiligen, en een hemelse verwachting. Hoewel het een van de hoge triade van brieven is, zijn er geen wonder-werkende gaven, geen "tongen", geen genezing voor het lichaam. Deze zijn achtergebleven in de tijd van de minderjarigheid. Vanaf het begin zijn we in de atmosfeer van de volwassenheid. De drie blijvende genadegaven vormen de enige passende intrede in de huidige bedeling. Waar ze gevonden worden staan er open harten klaar voor het hoogste en beste dat God kan schenken.

Hun geloof was strak gericht op Christus Jezus, onze opgevaren en verheerlijkte Heer, in Zijn hemelse verhoging. Het belang hiervan kan alleen waargenomen worden in het licht van de later volgende onthulling van hun hemelse bestemming. De verkondiging van "Jezus Christus", de verworpen en terugkerende Messias, heeft heerlijkheden van zichzelf, maar het is niet een passende basis voor een hemels lotdeel. Bovendien is ons geloof van een hoger, meer gezegend soort. De Besnijdenis heeft een grote hoeveelheid van tastbare bewijzen waarop gebouwd kan worden. De krachten en tekenen die door Christus en Zijn apostelen gedaan werden, brachten een geloof voort dat te vaak de test niet kon doorstaan. Hoe weten we dat ons lotdeel in de hemel is? We hebben buiten het woord van God geen enkel bewijs. Alleen tot zulk een geloof komt Gods hoogste onthulling.

De liefde van de Kolossenzen was trouw aan haar nobele aard, omdat ze *alle* heiligen omvatte. Ze was niet opgeroepen door hun goede kwaliteiten of waardigheid, maar berustte alleen op een wederzijdse relatie met God. We kunnen de heiligen liefhebben die we kennen en van wie de deugden onze waardering oproepen, maar het is ons voorrecht om God te imiteren in die diepere en fijnere aanhankelijkheid die ook naar hen vloeit die het niet verdienen geliefd te worden, ja, die soms eerder afstoten dan aantrekken. God vindt de bronnen van de liefde in Zijn eigen hart, zodat het, in Christus, vloeit naar al Zijn heiligen. Als Hij Zijn liefde over hen uitstort, waarom zouden wij dan Zijn voorbeeld niet volgen?

Paulus bad voor de Kolossenzen vanwege de verwachting die voor hen weggelegd is in de hemelen. In een soortgelijke inspanning had hij in Efeziërs gebeden om een geest van wijsheid en onthulling, opdat zij de verwachting van Zijn roepen zouden waarnemen(Efe. 1:17,18). Zoals ook in Efeziërs wordt het zegengebied niet op de Aarde achtergelaten, maar wordt het onmiddellijk naar de hemel verplaatst(Efe. 1:3). Filippenzen zet ons in een hemels gebied(Filip. 3:20). Zo verenigen deze drie topbrieven zich in het ons opheffen naar het hemelse, naar onze hoge plaats te midden van de engelen. Ze staan hierin alleen, hoewel de hinten in Paulus' eerdere brieven niet ontbreken.

Let, als een opmerkelijk voorbeeld van de vele belangrijke tegenstellingen tussen Kolossenzen en Efeziërs, op de manier waarin hun gezamenlijke verwachting aan ons voorgesteld wordt. In Kolossenzen(1:5) wordt de zaak heel eenvoudig voorgesteld: "de verwachting ... daarvan hebt gij tevoren gehoord ". (JULLIE-TEVOREN-HOREN, *prokousate*). In Efeziërs (1:12) echter, is het niet *tevoren horen*, maar *verwachten*. Als dit alles zou zijn, dan zouden we eenvoudig "jullie tevoren verwachten" hebben (JULLIE-TEVOREN-VERWACHTEN). In plaats daarvan is het de meervoudsvorm van HEBBEND-TEVOREN-VERWACHT, geen werkwoord, maar een deelwoord, niet een feit, maar een toestand: "opdat wij zijn tot lofprijzing van Zijn heerlijkheid, die een eerdere verwachting hebben in de Christus"(Efe. 1:12;SW). Omdat het Griekse woord niet werkt als een werkwoord, vertelt het TEVOREN ons niet *wanneer* de verwachting gebeurt. Omdat het een deelwoord is, vertelt het ons wat voor *soort* verwachting het is. De gedachte in het denken van de schrijver van Efeziërs is zeer ongebruikelijk, en daarom vindt het uiting in een woord en vorm die maar zelden gevonden worden. Het staat in de tegenwoordige tijd, een toestand waarin zij die de brief ontvingen waren toen zij die ontvingen. Een voorbijgaande actie wordt alleen verondersteld, en is niet aan de orde.

Dit wordt praktisch voor ons vastgelegd wanneer wij zien dat deze toestand *in Christus* is. Het verwijst naar de toekomstige komst van *Christus*, voordat Hij door Israël verwacht wordt, daarmee een huidige toestand aangevend. Wij zijn *nu* voorverwachtend, omdat wij wachten op Christus' komst *vóór* Zijn komst voor Israël.

Efeziërs houdt zich bezig met al de heiligen die Paulus' speciale bediening hadden ontvangen, en hij stelt deze uitdrukkingen samen om hen te beschrijven, want het vat op de meest accurate wijze samen wat hij de Thessalonicenzen(1Thess. 4;15) en Korinthiërs(1Kor. 15) had geleerd. Het is aan hen dat hij zijn nieuwste onthullingen toevertrouwt.

Het woord van waarheid van het evangelie.

De zogeheten "genitief" naamval[tweede naamval;WJ] in het Grieks is een van de beproevingen van de vertaler en de uitlegger, speciaal wanneer ze dubbel wordt uitgevoerd, zoals in "het woord van waarheid van het evangelie"(Kol. 1:15). Omdat de Engelse tweede naamval een deel van de grond bedekt, is het vaak mogelijk ze te gebruiken, zeker daar waar het lidwoord ontbreekt. Voorbeeld: wij kunnen zeggen "het woord van God," of "Gods woord", zonder dat er enig waarneembaar verschil in betekenis te zien is. Feitelijk is het gewoonlijk niet veel meer dan een nadrukkelijk bijvoeglijk naamwoord, zoals in het elfde vers van dit hoofdstuk: "de macht van Zijn heerlijkheid", wat wijst op de macht die verbonden is met Zijn heerlijkheid, en het is, tegelijkertijd, Zijn heerlijke macht. Sommige zinsneden scheppen geen echte problemen in het Engels, zoals, bijvoorbeeld, "het woord van waarheid", omdat wij eraan gewend zijn. Toch is het wel de vraag of we zo werkelijk hun belang begrijpen. Wat is "het woord van waarheid"? Als we het omzetten naar het bezittende "waarheid's woord," wordt het misschien al wat helderder. Als we een bijvoeglijk naamwoord gebruiken, "het ware woord" wordt de betekenis veel meer omgrensd. Maar toch staat het er dan op dat het woord waar *is*, terwijl "het woord van waarheid" naar het woord verwijst *als* waarheid.

Misschien valt dit beter te zien in de zinsnede "de waarheid van het evangelie." Hier hebben we niet dat deel van het evangelie dat waar is *terwijl andere delen onwaar kunnen zijn*, maar het evangelie *als* waarheid. Daarom moet dit het ware evangelie zijn. Een speciaal geval dat veel overdenking heeft ontvangen, is de zinsnede "de bedeling van het geheim"(Efe. 3:9). Zelfs als we het bezittende vervangen en het lezen als "het geheim's bedeling", blijft het Engels volhouden te veronderstellen dat het de *actie* van de bedeling van het geheim betreft, terwijl het Grieks verwijst naar de bedeling, niet *van*, maar behorend bij of gekenmerkt door het geheim. Wij hebben gepoogd dit te voorkomen door "geheime bedeling" weer te geven, maar het kan verstandiger zijn het als gewoonlijk te vertalen en de uitleg over te laten aan de interpretatie.

Het is pas wanneer er twee genitieven gebruikt worden dat de vraag opkomt hoe ze begrijpelijk gemaakt kunnen worden voor de Engelse lezer. Het verbindende "van" is veel te vaag om een vastomlijnd idee te geven van de relatie van de woorden tot elkaar. Als we zouden zeggen: "het woord dat zich *bezig houdt met de waarheid die verband houdt met het evangelie,*" zou dat kunnen helpen, maar het zou veel interpretatie verlangen van de kant van de vertaler. "De ware uitdrukking van het evangelie" schijnt de dichtstbijzijnde ongeschonden idiomatische weergave te zijn die we kunnen vinden, maar het kan verstandiger zijn het Griekse taalgebruik te volgen en de uitleg over te laten aan de interpreteerders.

In Efeziërs lezen we dat de heiligen van de Onbesnedenheid, bij het horen van "het woord der waarheid", verzegeld waren met heilige geest(Efe. 1:13). Kolossenzen is corrigerend en daarom ligt er speciale nadruk op de *waarheid*, in tegenstelling tot wat vals is. Niet alleen hoorden zij "het woord van *waarheid* van het evangelie", maar daardoor realiseerden zij zich de genade van God in *waarheid*(1:6). Zoals we, zodra we bij het leerstellige deel van de brief komen, zullen zien, dreigden filosofie en traditie hen te beroven van de waarheid. Maar zij hadden het echte en ware evangelie gehoord en ontvingen de ware genade van God van Epafraas. Ze waren goed begonnen.

Zoals een goede oude broeder het eens vele jaren geleden uitdrukte: de meeste van de heiligen van de Heer zijn in mist geboren. Zij luisteren naar een "evangelie" dat bestaat uit een beetje waarheid, vermengd met veel vergissingen. Het blote feit dat God ze er genadevol onder redde, geeft dit evangelie een krachtige greep op hen en heiligt het valse elementen samen met de ware. Vanaf het begin zijn zij gehandicapt, zodat een grotere mate van waarheid onbereikbaar is. Hoe dankbaar zouden wij zijn als, in ons geval, God ons heeft geroepen door een evangelie dat het woord van waarheid benadert! Hoe dankbaar zouden allen zijn die tot de kennis van God gebracht werden, waar genade in waarheid werd uitgedeeld!

Niemand van ons zal naar een Epafraas geluisterd hebben of naar iemand die met hem vergeleken kan worden als een trouw uitdeler van Christus. Dat was een levend en energiek evangelie! In heel de wereld groeide het en droeg het vrucht, niet alleen in Kolosse. In het hedendaagse Christendom is het vrijwel gedegenereerd tot een religie of een filosofie, zodat de vitaliteit er van grotendeels vergaan is en haar genade is verdwenen. Maar in die dagen kwam het tot de natiën met een versheid en oorspronkelijke kracht die daarna, als het al

gebeurde, nog maar zelden geëvenaard werd. Ach, hoe weinig van de meest gevorderde gelovigen hebben "de genade van God in waarheid gerealiseerd!"

Omdat Epafras met Paulus in dienstbetoon is verbonden, noemt hij hem zijn geliefde *mede-slaaf*. In verband met de Kolossenzen is hij niet hun slaaf, maar hun dienaar, en zo voor hen een *uitdeler* van Christus. Misschien ligt zijn bijzondere kenmerk in het feit dat hij niet tevreden was met het Christus tot mensen brengen voor alleen redding, maar hij worstelde in gebed dat zij *volwassen* mochten staan en *volkomen verzekerd* mochten zijn in *heel* de wil van God(4:12). Het is hij die aan Paulus bericht en aan hem hun liefde in geest bekend maakt. Deze brief is zonder twijfel op dit bericht gebaseerd en is ook een antwoord op Epafras' gebeden voor de Kolossenzen.

Tychicus doet verslag aan de Kolossenzen.

In het aanvullende deel van de brief (4:7-9) gaat er een bericht van Paulus naar de Kolossenzen, gedragen door de twee die bij hem zijn. Er wordt in deze brief niet veel over deze zorgen gezegd, omdat zij thuishoren in de sfeer van dienstbetoon, en zijn daarom te vinden in Filippenzen. Hoe nodig het voor Paulus geweest mag zijn om over de Kolossenzen te weten, het was veel meer noodzakelijk dat zij het belang zouden kennen en begrijpen van de gebeurtenissen die hem overkomen waren als de gevangene van de Heer. Kunnen wij ons indenken met welke spanning de ecclesias, die door Paulus of zijn onderwijs waren ontstaan, de loop van gebeurtenissen volgden die een einde dreigden te maken aan zijn loopbaan en, mogelijk, zijn getuigenis op Aarde volkomen zouden uitwissen?

Voor het menselijk oog scheen de gang van de apostel het einde aan te geven van zijn loopbaan. Het zou de gelovigen onder de natiën achter laten in een toestand van grote verslagenheid. Maar het tegendeel was het geval. Paulus' gevangenschap leidde tot een verspreiding van het evangelie, zowel door hemzelf onder de bewakers, als door anderen die door zijn voorbeeld bemoedigd werden. De status van de gelovigen onder de natiën was volledig opgehelderd door de onthulling van de twee geheimen - dat van Christus in Kolossenzen en van de nieuwe bedeling in Efeziërs. De apostel verklaart veel hier van zelf aan de Filippenzen. Hij laat het aan anderen over dit aan de Kolossenzen te doen en aan hen die de Efezenbrief hadden ontvangen(Efe. 6:21,22).

Tychicus, de gelukkige, schijnt in deze het belangrijkste middel van de apostel te zijn geweest. Als Efeziërs een rondzendbrief was geweest, kan die onder de ecclesias zijn rond gegaan om de gelovigen te verzekeren dat God het ogenschijnlijk kwaad gebruikt om het evangelie te bevorderen en tegelijkertijd de gelegenheid benutte om Zijn laatste en hoogste onthulling bekend te maken, de hoge bestemming van de natiën, samen met de kwistige genade die de nieuwe bedeling kenmerkt die volgt op het terzijde zetten van Israël, tot de volheid van de natiën in zal gaan.

In Efeziërs schijnt Tychicus de opdracht te hebben voor dit ene doel: het bekend maken van *Paulus'* zorgen voor anderen(6:21,22). Maar in Kolossenzen maakt hij niet alleen al Paulus' zaken bekend, maar ook dat zij dat mogen weten wat hen betreft(4:8). Het woord *jullie* (dat wat *jullie* betreft) wordt gevonden in de

ongecorrigeerde Sinaïticus. De gecorrigeerde Alexandrinus, Vaticanus en Sinaïticus lezen "ons", maar de Sinaïticus werd door de laatste editor terug veranderd. De neiging, zo geven wij toe, zou zijn om van de Kolossenzen en Efeziërs dezelfde te maken, daarom is *ons* niet zo aannemelijk als *jullie*. In feite is het zo dat, totdat wij de inhoud van de twee brieven in aanmerking nemen, de lezing die wij gebruikt hebben niet overeenkomt met de context.

In Efeziërs hebben we een volledig verslag van "dat wat jullie betreft"(de heiligen), en daarom hoefde Tychicus deze niet bekend te maken aan hen die deze brief ontvangen hadden. Maar Kolossenzen bevat niet zozeer de dingen die *hen* betreffen, als wel de dingen die *Christus* betreffen. De Kolossenzen, net zoals alle gelovigen van deze geheime bedeling, moeten dat weten wat *hen* aangaat, in het bijzonder wat op dit punt in de tijd bekend was gemaakt. Deze onthulling ging al snel verloren en is vandaag vrijwel niet bekend. Daarom schijnt het afgezaagd, om niet te zeggen dwaas, dat Tychicus de Kolossenzen over hun eigen zaken informeert. Alleen wanneer we ons de grote verandering realiseren die in hun status had plaatsgevonden, kunnen we zien hoe belangrijk het voor hen was hen van deze dingen te vertellen, zoals het ook van belang was om de loopbaan van Paulus uit te leggen.

Wat moet het voor de Kolossenzen een troost zijn geweest om het bericht van Tychicus te ontvangen! Eerst vol van donkere voorvoelens, zijn nu hun harten gevuld met onuitspreekbare blijdschap en vol van heerlijkheid. Achter de sombere wolken van onrustbarende omstandigheden, schijnt nu Gods helderste zon met stralen van bijna onverdraaglijke helderheid. Paulus' gevangenschap, hoewel dat voor een bepaalde tijd het einde was van de fysieke verwachtingen voor de Aarde, is slechts het begin van een hemelse, geestelijke bedeling, die alles verre zal overtreffen wat God eerder onthulde. En zij, ja zij zijn uitgekozen om de hoogste plaats in te nemen in Gods doelstelling van liefde!

Samen met Tychicus komt Onesimus mee, een typerend voorbeeld van de genade die nu aan de natiën wordt onthuld. Net zoals hij eens een nutteloze, weggelopen slaaf was, die door Paulus tijdens zijn gevangenschap aan zijn heer werd terug gezonden, zo vluchtten de natiën ver van God, maar worden nu door Paulus' genadevolle evangelie naar Hem terug gebracht. We zouden in dit verband het lezen van Paulus' brief aan Filemon willen aanraden. Hoe duidelijk schijnt de genade in iedere zin! Van de laagste op de sociale schaal op Aarde, werd Onesimus begenadigd met de hoogste eren in de hemelen. Hij deelt met Tychicus het voorrecht van het, in zijn eigen huis, aan Kolosse overbrengen van het bericht dat zo veel blijdschap en zegen zal brengen.

Zou het niet fijn zijn als de gelovigen van vandaag meer betrokken zouden zijn met Paulus en zijn gevangenschap, met alles wat daaraan vast zit? Hij schijnt het zo belangrijk te vinden dat hij de brief niet kan sluiten totdat hij met eigen hand had geschreven: "*Herinnert van mij de banden!*" Maar laten wij ons niet alleen zijn kettingen herinneren, maar de hele crisis die hij moest doorstaan, want het was allemaal kenmerkend voor de grootse waarheden en grootste onthullingen die ooit aan de sterfelijke mens zijn gegeven. Laten we dit bericht zien als aan onszelf geschreven, en dank geven aan onze God voor de grootheid van Zijn genade.

Deel 6 - Het geheim van Christus - Kolossenzen 1:9-17

De schepping en de verzoening zijn de scènes van de suprematie van Gods Zoon. Het geheim van Christus omvat de *schepping* van allen *in* Hem, bij het begin, en de *verzoening* van allen *door* Hem, bij de voleinding. We zullen het laatste bewaren voor een latere overdenking. Maar laten wij het thema benaderen zoals de apostel het doet, door een gebed dat de heiligen zich zullen realiseren wat het voor hen inhoudt en dat zij dank geven voor hun deel in Zijn superioriteit.

Dit gebed van de apostel is vandaag meer nodig dan ooit tevoren. Wat is er, te midden van miljarden preken en miljoenen boeken en magazines die gewijd zijn aan de theologie, toch weinig inzicht in de wil van God, zoals onthuld in Zijn laatste onthulling! Hoe bekrompen is de waardering van Zijn wijsheid, hoe zwakjes het begrip van Zijn doelstelling! En als gevolg daarvan schiet het gedrag van gelovigen tekort aan vrucht en kracht en is er een tekort aan volharding en blijdschap en dankzegging voor de zegeningen die niet gezien en gewaardeerd worden. Daarom is het ons een voorrecht de apostel na te doen en te bidden voor onszelf en voor onze mede-heiligen, dat de ogen van onze harten geopend mogen worden om te zien, en dat het mag leiden tot het plezier en danken van God.

De realisatie van Zijn wil.

In het eerste hoofdstuk van Efeziërs lezen we van het *welbehagen* van Zijn wil, het *geheim* van Zijn wil, en de *raad* van Zijn wil (Efe. 1:5,9,11). Het is Zijn welbehagen om ons, door Christus, tot Zonen te maken. Liefde heeft ons de hoogste en meest nabije plaats gegeven. Het is het geheim van Zijn wil om allen op Aarde en in de hemel samen te vatten in Christus. De raad van Zijn wil is dat wij er zouden zijn tot lof van Zijn heerlijkheid. Laten we het verzoek van de apostel niet verlagen tot alleen maar een verzoek voor individuele leiding bij iedere stap in onze loopbaan. Als we Zijn wil kennen betreffende Christus en onszelf, zal dat licht laten schijnen op ons pad en de noodzaak wegnemen om iedere stap die we doen geleid te worden als een blinde man.

Leiding zou niet een zaak moeten zijn die afhankelijk is van externe omstandigheden of innerlijke impulsen, maar van wijsheid en geestelijk verstaan. Het gebrek hieraan heeft de heiligen overgeleverd aan de genade van de krachten van het kwaad. Velen die denken dat de heilige geest hen een speciale en vastomschreven onthulling heeft gegeven, zijn de dupe van kwade geesten. Zij doen wat tegengesteld is aan de wil van God omdat zij er niet mee bekend zijn. Zij denken dat de Schrift niet voldoende is en dat het nodig is dat ze aangevuld wordt door rechtstreekse onthullingen van Zijn wil, als de omstandigheden dat verlangen. Ze vergeten dan dat, *in de Schrift*, de man van God uitgerust is voor *ieder* goed werk (2Tim. 3:17).

Laten we dan bidden dat de heiligen *gevuld* mogen worden met een realisatie van Zijn wil in *alle* wijsheid en geestelijk begrip, want alleen zo kunnen we de Heer waardig wandelen en vrucht dragen in ieder goed werk. Hier is het niet slechts een

kwestie van God een plezier doen of van goed doen - we kunnen dat allemaal, zelfs in onze onwetendheid, in een bepaalde mate doen, maar van het aanbrengen van kwaliteit en smaak in onze daden die Gods hart zullen verheugen. Mogen het nooit zo schijnen dat onze daden Hem helpen in Zijn zwakte! Laten we liever Hem en Zijn macht onthullen. Teveel christelijke activiteit schijnt God een handje te willen helpen (alsof Hij dat nodig zou hebben!) en is zo een belediging voor de Godheid. Alleen een realisatie van Zijn wil kan ons redden van deze foute houding tot God en ons in staat stellen waardig te wandelen en Hem zo in alles een genoeg te doen.

De realisatie van God.

Dat God Alles in allen zal zijn is het universele doel. Al Zijn handelen tijdens de aionen is op dit einde gericht. De laatste onthullingen van Zijn wil zijn speciaal aangepast om de uitmuntendheden van de goddelijke wijsheid en liefde te laten zien, zodat allen die zich Zijn wil realiseren, Hem zullen waarderen in de mate waarin zij het verstaan. Terwijl dit aan onze harten wordt onthuld zouden wij moeten groeien in onze waardering voor God, en zo, eerder dan de anderen van Zijn schepselen, het uiteindelijke doel benaderen. Moge God in toenemende mate Alles in ons worden terwijl wij het geheim van Christus overdenken en wij Zijn hand en hoofd en hart betrokken zien bij het door zonden en redding heen tot Zich trekken van Zijn schepselen.

Bekleed met alle kracht.

Wij associëren kracht vaak met grote fysieke uitingen, zoals de kracht van de komende aion (Hebr. 6:5), die gezondheid, kracht en zegen zal brengen op Aarde en aan haar bewoners. Maar we zijn voor een ander doel met kracht bekleed. Hoewel het in overeenstemming is met de kracht van Zijn heerlijkheid, is het duidelijk niet in een bliksem-achtige verschijning of in onweerstaanbare kracht. Ze wordt niet openbaar in de overwinning en verwijdering van kwaad, maar in *volharding en geduld met vreugde*. De zwakte die op ons ligt is in overeenstemming met Gods doelstelling, daarom moet ze niet verwijderd worden, maar doorstaan. Laten we dit met blijdschap doen. Hoewel de tijd opgerekte schijnt te worden, is er toch kracht, niet alleen voor geduld, maar voor vreugdevolle verwachting.

Het lotdeel van de heiligen.

Samen met de vreugde die Zijn kracht uitdeelt te midden van beproeving en ellende, zouden onze harten moeten overvloeien van dankzegging voor het lotdeel dat ons is toegefallen. Van onnozele zielen van de duisternis, zijn we heiligen in het licht geworden. We werden, net als de rest, door de Tegenstander misleid, rondtastend in de somberheid van de verlichting van deze wereld. Wij kwamen uit de duisternis, we bestonden er in, en er wordt verwacht dat we er terug in zullen gaan. De dood was voor ons een sprong in het duister. Maar nu is alles licht! Alles is uit en door en voor God. We weten van waar we kwamen, en waar we naar toe gaan. We weten dat ieder moment van onze levens zich in Zijn liefdevolle zorg bevindt. Er is licht gekomen in onze levens! God laat Zijn heiligen niet in het donker. Hun lotdeel is in het licht. Zij zijn zonen van het

licht en zonen van de dag. Zij zijn niet van de nacht, noch van het donker(1Thess. 5:5).

Licht en duisternis.

God is licht. De krachten die tegenover Hem staan zijn duisternis(Efe. 6:12). Wij waren allen ooit onder het gezag van de duisternis, dat grote geestelijke rijk dat de macht heeft over de hele wereld. De mensheid tast rond in het duister. Mensen weten niet van waar ze komen, noch waarheen ze gaan en ook niet waarom ze het zo druk hebben, rondlopend in een kringetje. Maar zo zal het niet altijd blijven. Zodra deze boze aion eindigt en de Tegenstander, die de natiën misleidt, in de afgrond is, zal de zon opkomen en zal de duisternis, met haar krachten, niet langer macht hebben over de mensheid. Want deze wereldduisternis komt tot een einde zodra het koninkrijk komt. Dan zal de kennis over God de Aarde bedekken zoals de wateren de vloer dekken van de zee.

In onze individuele ervaringen zijn we al van deze duistere aion overgegaan naar de volgende. We zijn al gered uit het gezag van de duisternis en overgezet in het koninkrijk. Inderdaad, niet letterlijk, maar figuurlijk. Het aardse koninkrijk is nog niet gekomen, de Tegenstander is nog niet gebonden. Maar, onze Vader zij dank, we zijn niet langer onderworpen aan zijn wil, noch zijn we slachtoffers van zijn misleiding. Onze aanhankelijkheid is overgezet naar een Ander, Die onze geestelijke Heer is. Daarom is, afgezien van al haar fysieke uitingen, in het geestelijke, het koninkrijk al over ons gekomen. Wij zijn in een geestelijk koninkrijk waarvan de Soeverein dezelfde is als de Messias, Die op een dag zal heersen over de natiën op Aarde. Maar in dit koninkrijk draagt Hij een andere titel, die past bij het geestelijk karakter. Hij is de Zoon, de Zoon van Gods liefde.

Iedere titel van onze Heer weerspiegelt een heerlijkheid op zich. Als Christus zal Hij de Koning zijn, de Priester en de Profeet van de komende aion. Maar zelfs daar, als de Zoon van David, zal Hij een bijzondere heerlijkheid hebben, beperkt tot de natiën. Als de Zoon van de mens zal Hij heersen over heel het ras dat uit Adam voortkwam. In al deze capaciteiten zal Hij boven de politieke machten op Aarde staan. Dat is niet het geval in het huidige geestelijke koninkrijk. Het is niet in strijd met de menselijke heerschappij. Ja, we zijn verplicht ons aan de gezaghebbers te onderschikken en ook voor hen te bidden. Daarom is Zijn titel in het huidige koninkrijk niet Christus, noch is Hij de Zoon van welke mens dan ook, zoals David of Adam, maar van God. God is geest en Zijn Zoon is Zoon in geest, niet in vlees.

In afwachting van het komende koninkrijk van God op Aarde, wanneer het ras bevrijd zal zijn van de slavernij van haar geestelijk despotisme, zijn de heiligen, en zij alleen, gered van het gebied van de duisternis en overgezet naar een andere trouw, die van Gods Zoon. Om het beeld compleet te maken zijn onze zonden vergeven en hebben wij de verlossing, zoals het geval zal zijn op de nieuwe Aarde. Laten we dit niet verwarren met andere beelden, zoals rechtvaardiging of kwijtschelding. Die horen thuis in de rechtszaal en hebben te maken met onze relatie met het oordeel, dat plaats zal vinden vóór de nieuwe schepping. Nu is het een kwestie van toegang tot een koninkrijk, en, omdat het een geestelijk koninkrijk is, kunnen we er alleen in binnen gaan door middel van een figuurlijk pardon.

Er is veel te doen over de figuurlijke termen in Paulus' brieven, zoals de verbonden en de feesten, om aan te tonen dat hij alleen voor Joden schreef. Toch is er mogelijk geen passage zo zeker en absoluut "Joods" als deze verwijzing naar het koninkrijk en de vergeving van zonden, die beiden, indien letterlijk genomen, totaal vreemd zijn aan Paulus' onderwijs. Volgens deze wijze van interpretatie zou deze passage duidelijk bewijzen dat Kolossenzen een Joodse brief is, en niet bedoeld is voor de huidige bedeling van Gods genade. Maar feitelijk zijn Kolossenzen en Efeziërs volkomen toegewijd aan deze uiteenzetting van de huidige pauze van Gods genade. Moge dit voorbeeld helpen aan te tonen hoe ongeoorloofd het is om iets van Paulus' schrijven "Joods" te maken vanwege zijn figuurlijk gebruik van "Joodse" zaken.

Zodra we ons eenmaal realiseren dat veel van de zegen, die voorzgd is op de pagina van profetie, in geest tot ons komt, lang voordat het feitelijk vervuld wordt, zouden zulke veronderstellingen eerder het tegendeel bewijzen. Bijvoorbeeld: er is nu een nieuwe schepping. Is het niet een heerlijke methode van het naar ons denken overbrengen van grote geestelijke werkelijkheden, die anders buitengewoon moeilijk uit te drukken zouden zijn? Ik meen dat niemand dit letterlijk zal nemen, dus waarom zouden we het koninkrijk of de verbonden zo nemen? We hebben deze dingen nu *figuurlijk*. Op geen enkele manier kunnen we er toe gebracht worden onze eigen zegeningen beter te begrijpen dan door ze te illustreren vanuit de geschiedenis van Israel, door plaatjes na te tekenen van de pagina's van de geschiedenis.

De heiligen zijn zo weinig bekend met spraakfiguren, dat deze passage de oorzaak is geweest van de verlegenheid onder hen die duidelijk het grote verschil zagen tussen rechtvaardiging en vergeving. Zonder twijfel zijn velen gehinderd geworden de grootse genade te genieten van de rechtvaardiging, simpel en alleen omdat ons in deze passage verteld wordt dat we vergeving van zonden hebben. Nogmaals: het heden wordt zo vaak "het koninkrijk" genoemd, op een vage manier dit verwarrend met de toekomstige letterlijke heerschappij van de Messias, dat men verleid wordt verdere verwarring te ontlopen door er weinig of niets over te zeggen. Maar het is een heerlijke waarheid en onze meest serieuze overdenking waard, omdat, in geest, de heiligen al deelnemen aan enkele van de zegeningen van de toekomstige koninkrijken, ook al zijn hun fysieke wonderen zeker nog niet bij ons.

Ja, we zijn in het koninkrijk, het koninkrijk van de Zoon van Zijn *liefde*, en dat is een heel andere zaak dan het zijn van een heiden onder de ijzeren staf van de heerschappij van de Messias in de duizend jaren. Dan zal rechtvaardigheid heersen en de natiën zullen op een afstand gehouden worden van de God van Israel. Zij zullen zelfs niet zonen van het koninkrijk zijn, maar onderworpen en onderschikt. De Soeverein in ons koninkrijk heeft een titel van overtreffende waardigheid en kostbaarheid. "Christus" is officieel en past bij de functies die Hij tijdens de aionen vervult, maar niet nadat zij voorbij gegaan zullen zijn. De "Zoon" is persoonlijk, en beschrijft Zijn waardigheid in relatie tot God, zelfs nadat de aionen tot een einde zijn gekomen. En de "Zoon van Gods liefde" stelt Hem voor in de suprematie van Zijn nabijheid en geliefdheid van de Godheid, de Weergalozen, de geliefde Zoon. Wij zijn in de nieuwe schepping!

Beeld van de onzichtbare God.

God wil gekend en geliefd worden. Dit is het motief achter de schepping en de verzoening. Onzichtbaar en onbenaderbaar zijnd, maakte Hij een Beeld van Zichzelf en een Complement door Wie Hij in contact kan komen met Zijn schepping. Deze bemiddelende heerlijkheden behoren toe aan Zijn geliefde Zoon en maken Hem vooraanstaand in alle dingen, want zij reiken van het prille begin tot aan de voleinding, en maken Hem Eerste in zowel de schepping als in de verzoening.

Om gekend te zijn, moet God gezien worden. Hij moet binnen het bereik gebracht worden van de waarnemingsmiddelen van de schepping. Omdat dit onmogelijk is bij essentiële Godheid, Die geest is, kan dit alleen bereikt worden door middel van een Middelaar, een Tussenpersoon die in zichtbare vorm de onzichtbare kern van de Allerhoogste uitbeeld. Dit was Gods "creatieve Origineel", het begin, of de oorsprong, van heel de schepping, want al het overige was in Hem ingesloten. Dit maakt Hem tot de "Eerstgeborene" van heel de schepping, niet alleen de Eerste in tijd, maar ook Eerste in waardigheid en eer, en dit geeft Hem niet alleen het recht om de Soeverein van de heiligen te zijn in deze bedeling, maar om alle dingen samen te vatten, zowel in de hemelen als op de Aarde, zoals Hij wil, in het complement van de era's¹⁾, vóór de sluiting van de aionen.

Aardse heersers baseren hun recht om te heersen op erfelijke rechten, of op wat ze zelf bereikt hebben. Onze Soeverein heeft een dubbel recht om te heersen. Hij heeft de oudste titel van het universum, die van ver voor Adam dateert, en Hij is de strijd aangegaan met de krachten van het kwaad en heeft het gevecht gewonnen op Golgotha. Zowel de kroon als de krans zijn de Zijne. Zijn oude rechten geven Hem het recht op de universele soevereiniteit, en Hij zal allen onder Zijn voeten onderschikken. En toen alles verloren was, bracht Hij het terug bij God, en verdiende zo hun hartelijk eerbetoon. In deze universele heerschappij van de Zoon van God hebben we het gezegend voorrecht om onder de eersten te zijn die Zijn invloed hebben en onder de hoogsten te zijn in Zijn wereld-omvattende soevereiniteit.

De schepping in de Zoon van Zijn liefde.

De wonderen van deze woorden zijn onze bewonderende overdenking meer dan waard. Schepping en liefde! Hoe zelden zien we ze samen. Wij horen vaak van Gods liefde in verband met verlossing, maar schepping wordt meestal verbonden aan Zijn kracht of met Zijn wijsheid, maar nooit met Zijn afhankelijkheid. Slechts weinig passages in de Schrift graven zo diep als deze in de oorsprong van de dingen, maar toch is ze volkomen in harmonie met de basiswaarheden dat alles uit God is (Rom. 11:36) en dat God liefde is (1Joh. 4:8). De filosoof zoekt tevergeefs naar het *waarom* van de dingen. Waarom is er sowieso een schepping? Hier is het antwoord: *Gods liefde verlangt een antwoord!* De schepping is niet een doel op zich. Hoewel ze Gods wijsheid en kracht aantoon, gaat de onderliggende doelstelling veel dieper, want ze werd in liefde geschapen.

Zou deze simpele, maar diepzinnige waarheid ooit doorgedrongen zijn tot de harten van de leraren van Gods volk, hoe revolutionair zouden dan de gevolgen zijn geweest! Het is waar, met hun lippen preekten zijn de blijde boodschap: "alzo lief had God de *wereld*", maar ze waren nog vuriger om Zijn liefde te beperken tot hen

die geloven, omdat zij een eeuwige kwelling of vernietiging nauwelijks op een lijn konden brengen met de werking van liefde. Moge Hij onze harten wijder maken en ons begrip vergroten! Alles wat God doet, gebeurt in liefde. Schepping, zowel als verlossing en verzoening hebben hun wortels in de goddelijke afhankelijkheid. En om dezelfde reden is het dat allen verloren zijn gegaan en dat allen gered zullen worden, sommigen inderdaad door geloof, tijdens de aionen, maar anderen door zien, bij het oordeel, en dat alles door de verlossing die door Hem bewerkt werd in Wie zij oorspronkelijk werden geschapen.

We mogen zeer wel veronderstellen dat schepselen uit een andere sfeer, die maar weinig van de mensheid weten, het niet eenvoudig zouden vinden te begrijpen dat heel de mensheid eens in Adam was. Voor ons is dit zo alledaags dat wij falen het wonder er van in te zien. De wetenschap heeft hopeloze pogingen gedaan om te bewijzen dat de mens, en ook andere creaturen, geleidelijk evolueert naar vormen die heel anders zijn dan die van zijn voorouders, maar zonder enig praktisch succes. Zij zijn er niet in geslaagd ons te beroven van het wonder dat in ieder zaadje bijna oneindige mogelijkheden liggen. Deze voorbeelden zouden ons moeten helpen die eenvoudige, maar sublieme, uitspraak te begrijpen, of op z'n minst te geloven waar we niet kunnen begrijpen, dat alles geschapen werd in de Zoon van Gods liefde.

Het geheim van Christus is niet beperkt tot de Aarde, en het bereik van deze brief is zeker niet beperkt tot de ecclesia die Zijn lichaam is. Alleen wij werden *uitgekozen* vóór de nederwerping, en zelfs nog dáárvoor, omdat *alles* in de Zoon werd *geschapen*, niet alleen dat op Aarde, maar ook alles in de hemelen. De verheven grandeur van deze gedachte zal allen overweldigen die enige aandacht hebben besteed aan de hemelse sferen, of alleen maar gestaard hebben naar de sterrenmassa. Hier zijn wonderen en grootheden en maten die het denken doen verstommen met een oprecht ontzag. De schepping op Aarde, met al haar wonderen, zinkt weg in onbelang, wanneer ze wordt vergeleken met de hemelse gebieden. Zou ze niet geheiligd zijn door Zijn aanwezigheid en Zijn offer, dan zouden we er maar minnetjes over denken, naast de machtige majesteit van de hemelse menigten. Toch werden alle schepselen in de hemelen in Hem geschapen!

We zouden hier niet over de schepping moeten denken als alleen materieel, of als dode materie. Het leven zelf en levende schepselen - zij die de liefde van God kunnen weigeren of er op reageren, staan ons in dit verband voor ogen. Omdat ze hier gezien worden als zijnde onder Zijn heerschappij, lezen we over hun verscheiden regeringsvormen, tronen, soevereiniteiten of gezaghebbers. Alleen al het feit dat in de hemelen en op Aarde, in de onzichtbare en in de zichtbare schepping, zo'n heerschappij bestaat, is afdoende bewijs voor de aanwezigheid van zonde. Heerschappij is een weerhouder die niet nodig zal zijn wanneer de aionen voorbij zullen zijn. Ze zal werkeloos worden bij de voleinding. Nu spreekt het van opstandigheid en van de noodzaak voor verzoening. De aanwezigheid in de onzichtbare, hemelse gebieden laat zien dat de schepselen die in Hem werden geschapen, ook door Hem verzoend zullen worden en zo het doel van hun schepping zullen vervullen.

Alles door en voor.

Aangezien alle heersende machten eens in Hem waren, is het geheel niet vreemd dat alle heerschappij in de laatste aion naar Hem terug zal keren. Dit komt overeen met de verdere waarheid dat alles *door* Hem en *voor* Hem is. De schepping was niet een onafhankelijke daad op zich, zonder enige relatie met de daarop volgende ontwikkelingen. Integendeel! Het was het logische gevolg van Gods doelstelling, die pas in de verre toekomst vervuld zou gaan worden. De schepping is de prelude voor de verzoening. De Zoon, in Wie het uitgewerkt werd, had veel meer in beeld en het was alleen een voorbereiding voor de tragedie van de aionen, en deze waren op hun beurt alleen de middelen voor het bewerken van de glorieuze voleinding: God Alles in ieder van Zijn schepselen.

Het was dus niet alleen zo dat alles *in* Hem was, maar, tegelijkertijd was het ook *door* Hem en *voor* Hem. Zonder dit kon Hij nooit Zijn verdere werk volbracht hebben. Dankzij deze band van alle delen van de schepping met Hem, wordt het allemaal door Hem samengehouden. Wat ook de verschillen en afstanden mogen zijn tussen de verschillende delen, zoals tussen de Aarde en de hemelen, in Hem zijn zij tot één geheel gelast, en, zoals we zullen zien, zullen zij in de laatste aion onder Zijn hoofdschap verenigd worden.

Dat is de voorrang van het Beeld van God als de Eerstgeborene van de schepping. Sinds het begin is alle heerschappij de Zijne en allen zijn Hem onderschikking schuldig. Het gezag van de duisternis is een overweldigend en verdient van onze kant geen onderschikking. Door het overgezet zijn in het koninkrijk van de Zoon van Zijn liefde, keren we terug naar de enige terechte Heerser. Zijn koninkrijk zal op een dag reiken tot in iedere uithoek van het universum en ieder schepsel aan Zijn voeten brengen. Allen zullen dan aan Hem onderschikt zijn. Wij hebben het voorrecht dat wij onder de eersten mogen zijn die toegeven aan Zijn weldadige heerschappij.

1) Era. Een stuk tijd binnen een aion, met een eigenlijk geestelijk of wereldlijk kenmerk.

Deel 7 - Het geheim van Christus - 2 - Kolossenzen 1:18-20

De schepping alleen kan het hart van God niet onthullen. Ze moet aangevuld worden met verzoening. Hij Die het beeld van God is moet Zijn Complement worden. De Eerstgeborene van de schepping moet ook de Eerstgeborene van de doden worden. Als zodanig is onze relatie met Hem steeds meer nabij en kostbaar. Wij zijn niet alleen onderschikten in een geestelijk koninkrijk, maar we behoren ook tot een geestelijk lichaam, waarvan Hij het Hoofd is. Gods genade en liefde moeten onthuld worden tegen de donkere achtergrond van menselijke haat.

Deze Soeverein is het Hoofd van het lichaam, in Wie alle heerschappij zijn oorsprong heeft, en in Wiens koninkrijk we overgezet zijn. Onze band met Hem als heiligen is niet gebaseerd op Zijn kracht in de schepping, maar op Zijn overwinning op de dood. Hij is de Eerste die boven komt als Overwinnaar uit de donkere schaduwen, en zo voert Hij een nieuwe schepping aan, een nieuw menselijk ras, dat niet alleen leven gegeven wordt, maar onsterfelijkheid en onvergankelijkheid, buiten het bereik van de dood. Deze doodsverachtende levenskracht zal op den duur aan allen gegeven worden die in Adam zijn, maar op dit moment bezit alleen Hij het. Dit geeft Hem de verhoogde waardigheid van Eerstgeborene uit de doden. Een beetje van deze eer zal Hij met ons delen bij Zijn komst, want dan zullen ook Zijn heiligen levend gemaakt worden, terwijl de grote massa moet wachten tot de voleinding.

Universele waardigheden.

De suprematie van Gods Zoon is afhankelijk van de *universaliteit* of *totaliteit* van Zijn vele waardigheden. Hoe buitengewoon wordt, in deze korte passage, de nadruk gelegd op dit vitale feit! Binnen de ruimte van vijf verzen lezen we niet minder dan *acht* maal dat de gegeven heerlijkheid *allesomvattend* is. Hij is de Eerstgeborene van *ieder* schepsel. *Alles* is in Hem geschapen en *alles* is door en voor Hem geschapen. Hij is voor *allen*. *Alles* heeft z'n samenhang in Hem. In *alles* wordt Hij de eerste. Het *gehele* complement woont in Hem. Hij verzoent *allen* door het bloed van Zijn kruis (1Kor. 1:15-20). En bij twee gelegenheden wordt dit versterkt en gedefinieerd als alles dat in de hemelen en op de Aarde is. Er wordt gezegd dat het zowel het zichtbare als het onzichtbare omvat. Wat zou er meer gezegd kunnen worden om ons te imponeren met de universele omvang van de activiteiten van de Zoon?

Dat in allen Hij de Eerste zal worden.

Deze kostbare woorden zijn het belangrijkste ornament van de kamer waarin ik zit te schrijven. Ze staan nu in grote blauwe letters in een gouden lijst. Lange jaren geleden koos ik ze als mijn motto en besloot ik ze op een prominente plaats in mijn woning te tonen. Bij het bouwen van een nieuw huis, ontwikkelde zich bij mij een plan om ze een blijvend deel van het gebouw te laten worden. Boven de ingang van de zitkamer was een plank met een mooie nerfstructuur. Daarin sneed ik deze woorden in oud-Engelse letters en verniste ze voordat het hout verkleurde, zodat ze daar keurig stonden toen alles klaar was. Maar helaas, toen het huis werd verkocht was een van de eerste daden van de nieuwe eigenaar het verwijderen van alle sporen van mijn gekoesterde motto!

Hier hebben we een juweel met de puurste serene stralen, passend bij de kroon van universele majesteit! Hij was de eerste in de tijd en Hij moet de eerste in al het andere worden. Hoe velen van de mensheid hebben naar suprematie gestreefd! Sommigen hebben de grond doorweekt met bloed om zo de hoogste plaats onder de heersers op Aarde te verkrijgen. Nog velen meer in andere sferen van het leven hebben geprobeerd de top te bereiken, boven hun minder fortuinlijke medemensen. Dezen verhoogden allen zichzelf, slechts een minimale en vluchtige positie verwervend. Hoe schitterend is het contrast! Hij Die nooit Zijn eigen

voordeel zocht, maar alleen Gods heerlijkheid, Die Zichzelf beneden allen verlaagde, Hij zal de eerste in allen worden.

Laten we zeer jaloers zijn op Zijn heerlijkheid, en niemand anders toestaan het van Hem kapen. Laten we vurig zijn om Zijn suprematie en het in overeenstemming brengen met geen andere naam dan de Zijne. En laten we iedere heerlijkheid bewaken als ware het een schatkist. En, omdat Zijn kronende heerlijkheden als Complement van de Godheid en Verzoener van allen Hem zo vaak ontkend worden, laten wij ze handhaven en tot het laatst toe verdedigen. In Hem, de Eerstgeborene van de doden, door het bloed van het kruis, is God volledig uitgerust om de doelstelling van liefde te voleinden, en iedere vijand terug te brengen tot Zijn schoot, niet alleen gered, maar verzoend.

Het gehele complement.

Het is heel goed mogelijk ons in te denken dat God de eer van het scheppen zou delegeren aan een tussenpersoon en die van het verzoenen aan een ander. Het is voor God nodig dat Zijn doelstelling uitgevoerd wordt, zodat ieder, naar zijn maat, zou bijdragen aan de vervulling van Zijn plannen. De eer van het zijn van Gods complement zou door hen gedeeld worden. Om het figuurlijk uit te drukken: de een zou een plaats krijgen aan Zijn rechterhand, de ander aan Zijn linker. Sommigen hebben geleerd dat Gods complement zou bestaan uit een hele serie wezens, onafhankelijk van Zijn Zoon, aan Wie Hij het scheppen delegeerde. Dat is niet zo! Het *gehele* complement, *alles* wat God nodig heeft om Zijn wil in verband met Zijn schepselen te vervullen, vindt zijn passende woonplaats in Zijn Zoon.

In Hem *verheugt* het complement zich te wonen. Het is niet alleen zo dat Hij de kunde, de passendheid, het vermogen heeft om om te gaan met alles wat met deze heerlijkste functie in het universum verband houdt. Dit alles heeft Hij, en veel meer. Bij Zijn doop, toen de hemelen voor Hem werden geopend, sprak een stem: "Dit is Mijn Zoon, de Geliefde, in Wie Ik Mijn welbehagen heb"(Matt. 3:17; Marc. 1:11; Luc. 3:22). En opnieuw kwam er, toen Hij getransformeerd werd op de hoge berg, een stem uit de wolk en getuigde van het welbehagen van de Vader in Zijn Geliefde(Matt. 17:5; Marc. 9:17). Petrus herinnert ons hieraan in zijn brief, en vertelt ons dat het Hem eer bracht en heerlijkheid van God de Vader(2Petr. 1:17). Lang daarvoor noteerde Jesaja hetzelfde feit(Matt. 12:18; Jes. 42:1): "Mijn Geliefde, in Wie Mijn ziel een welbehagen heeft."

Is het niet opvallend dat deze erkenning van de Zoon een van de zeer weinige uitspraken is die rechtstreeks door de Godheid in de latere Schrift worden gesproken? Dit zou het de plaats moeten geven waarop het in onze harten recht heeft. Wat is dit een contrast met Zijn getuigenis over de rest van de mensheid! Toen de Heer neerboog om te zien hoe ze zijn, vond Hij niets waarin Hij Zich kon verheugen. Niemand was rechtvaardig of goed(Rom. 3:10-18). Er was zeker niemand onder Adam's nageslacht in wie Hij, zonder Zijn genade, een welbehagen had. In geen van hen kon het complement een plaats vinden. Het complement (Gr.: *pleroma*) wordt hier als een persoon voorgesteld(Kol. 1:9). Het wordt afgebeeld als zoekend naar een passende verblijfplaats waarin de doelstelling van God uitgevoerd kon worden. In Hem heeft het een heerlijke woning gevonden, want Hij is niet slechts een middel om de schepping terug te brengen naar wat ze was, maar

om ze voort te brengen om haar doelstelling te vervullen. Te velen van ons menen dat wij tevreden zouden moeten zijn met een universum dat terug gebracht is naar haar oorspronkelijke perfectie, een wereld zonder zonde, een zorgenvrij bestaan. Maar zo'n resultaat zou Gods hart niet kunnen bevredigen. Dat zou nooit het geworstel van de aionen kunnen rechtvaardigen. Dat zou nooit de bewonderende goedkeuring van het universum kunnen krijgen. Dat zou ijdelheid zijn, een voeden van wind, een oogst die minder is dan het gezaaide, een verliesmakende onderneming.

En zo zou de schepping zijn, ware het niet dat ze begonnen is in de Zoon van Zijn *liefde*, en ze niet voltooid zal worden door de Ene, door het bloed van Zijn kruis. Liefde kan niet onthuld worden zonder een achtergrond. Iedere denkbare zegen die in de schoot van een zondeloos mens wordt geworpen is alleen maar normaal, iets wat geen dankbare gevoelens oproept en geen antwoord op liefde veroorzaakt. Ik ben er zeker van dat Adam er nooit aan gedacht heeft God te bedanken voor zijn superbe gezondheid en levenskracht. Toch ben *ik* buitengewoon dankbaar voor kleine beetje kracht dat nodig is om deze zinnen op te schrijven. En wanneer wij, die zoveel geleden hebben onder ziekten en zwakten, eens ons lichaam van heerlijkheid zullen krijgen, hoe diep en blijvend zal dan onze dankbare liefde zijn voor Hem voor al Zijn allesoverstijgende genade!

In deze passage wordt niets rechtstreeks gezegd over de intrede en koers van kwaad en zonde, omdat dit geen deel uitmaakt van het werk van de Zoon. Maar de introductie van vervreemding wordt duidelijk verondersteld door Zijn dood en Zijn kruis en de noodzaak van de verzoening van allen. Er is geen heerlijkheid of eer in het vernielen van Gods werk. Dit moet dan wel gedaan worden, maar wee hem die het doet! Zijn koers moet naar beneden zijn, en niet naar boven. De heerlijkheid van de Zoon zit hem hierin, dat Hij het werk van de Tegenstander teniet doet. Hoe groot Zijn heerlijkheden ook waren bij de schepping, nu alleen vervreemd zijn door zonden wint Hij veel grotere heerlijkheid door Zijn lijden voor allen, zodat allen gered en verzoend zullen worden, en zo het oorspronkelijk doel van hun schepping zullen bereiken.

Moge God ons genadig zijn als wij onze redding alleen van onze kant bekijken! Het doel van alles is God, en niet Zijn schepselen. De heerlijkheid van God vereist de verhoging van de Zoon. Dit zijn de belangrijkste overwegingen bij de verzoening van allen. Indien ook maar één van hen die Hij in liefde schiep er niet in zou slagen het uiteindelijke doel te bereiken dat Zijn liefde heeft bedacht, dan worden Zijn wijsheid en kracht aan de kaak gesteld en wordt Zijn liefde in twijfel getrokken. Als ook maar één van hen die in Zoon van Gods liefde werd geschapen er niet in zou slagen verzoend te worden door het bloed van Zijn kruis, zou dat niet de Zoon wegslepen van de hoge plaats die God Hem heeft gegeven? Laten we toch niet de schittering van Zijn werk verduisteren door ons eigen minne ongelooft!

Deel 8 - De verzoening van allen - Kolossenzen 1:20

De twee overheersende punten in de universele geschiedenis zijn de schepping en de opstanding van de Zoon van God. Door Zijn dood en levendmaking zal Hij de verloren schepping meer dan restaureren voor de Vader. Het kruis, dat spreekt van Zijn vervreemding van God, is de basis waarop de verzoening is gebouwd. De voordelen die ze brengt zijn niet beperkt tot de Aarde of de mensheid, maar omsluiten ook de hemelse gebieden.

Wat zijn "dingen"?

Het onzijdige geslacht wordt, in het Engels, gewoonlijk alleen voor *dingen* gebruikt en niet voor personen. In het Grieks echter, schijnt het "onzijdig" een veel breder bereik te hebben en de geslachten in te sluiten, en niet uit te sluiten. Daarom is het in feite "onbepaald" in betekenis. In deze passage (Kol. 1:16) is het van aanmerkelijk belang om op dit punt helder te zijn. De Revised Version introduceert tien maal het woord "dingen", niet omdat het er in het Grieks staat, maar om te laten zien dat het geslacht onzijdig is. Zij spreken van alle *dingen* die geschapen zijn, zichtbare *dingen* en onzichtbare *dingen*, geschapen *dingen*, voor alle *dingen*, alle *dingen* bestaan, in alle *dingen*... voorrang, alle *dingen* verzoenend, *dingen* op Aarde, *dingen* in de hemelen.

Ik weet zeker dat iedereen die, met dit beeld voor ogen, de passage leest, en speciaal wanneer het woord *dingen* benadrukt wordt, zal voelen dat er iets niet in orde is. Hoe meer de passage bestudeerd wordt, hoe meer het duidelijk wordt dat niet dingen, maar personen worden bedoeld. Deze "dingen" zijn *in* de hemelen en *op* de Aarde. Daarom kunnen zij niet verwijzen naar de materiële schepping als geheel. Ze worden weergegeven als tronen en gebieden van soevereiniteiten of gezaghebbers, die zeker vormen van regering zijn, en daarom "dingen" zijn, maar staan zeer duidelijk voor hen die aan hen onderschikt zijn. En hoe kunnen *dingen* verzoend worden? Waren de Kolossenzen (1:21) onder deze *dingen*? De introductie van dit woord, zo schijnt het ons toe, hoewel gevolmachtigd door de grammatica, heeft een sluier geworpen over de hele passage en maakte het tot op zekere hoogte onbegrijpelijk.

We kunnen het niet helpen dat wij de volhardendheid van de Revisers in deze bewonderen, wanneer zij in Galaten 3:22 vertalen: "Howbeit the scripture hath shut up all *things* under sin, that the promise by faith of Jesus Christ might be given to them that believe." In Joh. 6:37 gaven zij toe aan de context. In plaats dat zij hun gebruikelijke regels volgden en vertaalden met: "Everything (pan)", maken zij het compromis: "All *that which* the Father giveth me shall come unto me; and him that cometh to me I will in no wise cast out." Deze twee passages zouden volstaan om aan te tonen dat *ding*, in sommige gevallen, een ongelukkige weergave is van deze Griekse vorm, en dat het gebruikt kan worden voor beide geslachten, of zonder verwijzing naar alle geslachten.

Vrede door het kruis.

Er is vijandschap gekomen door de intrede van de dood en zonde. Heel de mensheid, zonder uitzondering, is van God vervreemd. Het is meer dan aannemelijk dat deze wanklank de hele schepping, in verschillende graden, heeft besmet. Vrede maken tussen God en Zijn onvriendelijke schepselen, is de grootste van alle prestaties. In deze wereld van twist en strijd is de rol van vredemaker een moeilijke en ontmoedigende. Er rijzen om de meest minimale oorzaken vijandschappen tussen mens en mens, groep en groep, land en land. Niet lang geleden was een groot deel van de wereld betrokken bij een bloedige oorlog, en er is uit de zware inspanningen om een eind aan de oorlog te maken geen stabiel verdrag voortgekomen. We praten van vrede, maar er is vrijwel overal onrust en verkeerd verstaan, en het geraas van wapens is nooit geheel opgehouden.

Met trots komt strijd. Ondanks het beschamende gedrag van de mens sinds het begin van de geschiedenis, zijn mensen trots op wat ze zijn en wat ze bereikt hebben en wat zij bezitten. Het kwaad is gegeven om hen nederig te houden, zij falen vaak en lijden veel. De wereld wordt op bijna alle manieren slechter, behalve in materieel comfort. De onmenselijkheid van de mens schreeuwt tot de hoge hemel om herstel, en de menselijke offensieve houding ten opzichte van de Godheid is onvergeeflijk, en toch is de mens hooghartig en koppig en onverzoenlijk. Hij weigert de ouvertures van de vrede die hem in het evangelie tegemoet komen en haast zich naar de era van Gods verontwaardiging, wanneer het werk van de mens vernietigd zal worden, zijn macht gebroken en zijn trots gelijk gemaakt met het stof.

Maar zelfs na duizend jaren van vrede blijft het hart hetzelfde. Satan, losgelaten uit zijn gevangenis, zal dezelfde vijandschap vinden, dezelfde bereidheid, om, net als tevoren, op te staan tegen God en Zijn volk. De ervaring van het goede brengt niet een blijvende vrede. De vrede moet doorheen kwaad komen. Hoewel Christus Zelf, de Prins van de Vrede, de mensheid duizend jaar zal hebben geregeerd, heeft dat niet hun harten afgestemd op eenheid met God. Hij brengt geen vrede door Zijn kracht of door Zijn heerlijke regering. Vrede komt op deze wijze tot de natiën in de aionen van de aionen, maar hartevrede met God alleen door Zijn lijden en schandelijke, smadelijke dood.

Het kruis, die roemloze, schaamtevolle, schandelijke, smadelijke, beledigende staak, de meest ontorende dood die de mens kan bedenken, waar zwakte en schande samengaan om de Hoge en Heilige Zoon van God te ontoren, is waar vrede werd gemaakt voor allen die vervreemd waren, waar de wereld met God werd verzoend. Met dit als basis zal de Zoon al Gods vijanden met Hem verzoenen, zodra de aionen hun loop volbracht zullen hebben. In het kruis zien we de totale waardeloosheid van de mens, alsook de uiterste tentoonspreiding van de liefde van God. Verzoening wordt bewerkt door de onthulling van Gods liefde in het diepste vertoon van menselijke haat.

Het kruis onthult, als een lichtflits, het hart van de mens. Hij Die er aan hing was de Toetssteen waarmee alles getest wordt. Toen Hij verscheen onder Zijn volk, toonde de mensheid zich zoals ze werkelijk is. Hij zou verwelkomd en geëerd en aanbeden moeten zijn. Maar door de veroordeling van de enige Die verdiende te leven, veroordeelde de mensheid zichzelf, en verzegelde ze haar eigen doodsbevel. Door de schandelijke kruisiging van de Heer van heerlijkheid, maakte de mens het

duidelijk dat zij, en niet Hij, die verachtelijke dood verdienen. O, mochten we toch allen leren wat we werkelijk zijn in het licht van het kruis! Dit zal al onze trots wegbranden en de weg bereiden voor vrede. En zo komt de verzoening. Het kruis zal allen in het stof doen bijten, en hun harten nederig maken voor de Godheid, en hen voorbereiden voor de onthulling van Zijn liefde.

Maar als het kruis alleen onthulde wat in de mens is, dan zou het nooit het ras kunnen verzoenen, maar het veeleer vernietigen. Gode zij dank dat het ook onthult wat er in God is! Het is de volste onthulling van Zijn liefde. Daarin schijnt Hij op te trekken met de mens. In plaats van Zijn Geliefde te redden van hun haat, zendt Hij vuur van boven in Zijn beenderen. Hij maakt Hem Die geen zonde kende tot zonde. Hij verlaat Hem in plaats van degenen die Zijn ongenoegen verdienden.

De goddelijke alchemie die het Slachtoffer van menselijke haat omvormde tot het Offer voor hun zonden, is bijna te mooi voor menselijke bevatting.

Het bloed van het kruis.

Het kruis was de allerhoogste crisis in de geschiedenis van het universum, een unieke gebeurtenis, ongeëvenaard in de analen van de tijd. Nooit is er iets gebeurd dat zo'n uitgesproken effect had op de wereld. Het zal een vervreemd universum omvormen in bewonderende aanbidders. Het is een permanente, blijvende kracht, die nooit haar kracht zal verliezen. Vandaag slaagt het kruis er in de wereld te verzoenen en hen te verzoenen die de verzoening ontvangen. Maar dit zal zeker niet haar kracht uitputten. Het zal de basis zijn van alle zegen in de nog komende aionen, en zal onsterfelijkheid en vrede brengen aan allen bij de voleinding. De dood kan haar loopbaan niet stoppen, want Christus stond op, de Eerstgeborene, en allen voor wie Hij stierf(en Hij stierf voor *allen!*) zullen Zijn leven delen, wanneer de dood zal zijn afgeschaft.

Het bloed van *Christus* is een zeer beeldend figuur van de permanente kracht van Zijn lijden. De ziel, de waarneming, het gevoel (niet het leven) van het vlees is in het bloed. In vroeger dagen werd dit een maal per jaar op de dag van bedekking gesprekend in het heilige der heiligen, en tijdens een periode van twaalf maanden behield het de kracht van het offer. Zo is het ook met het lijden van Christus. Gode zij dank is het voorbij, maar de kracht is blijvend. Het werkt vandaag, en zal nooit zijn kracht verliezen. Het bloed blijft, als het ware, binnen het heiligste in de hemel, om te getuigen van Zijn offer.

Maar het bloed van Zijn kruis gaat nog veel dieper. Alleen hier hebben wij deze opmerkelijke uitdrukking. Het is niet slechts een letterkundige variant, maar een opzettelijke poging om onderscheid te maken tussen de dood van Gods Zoon en de *wijze* waarop dat gebeurde. Dit werd gedaan omdat we hier niet alleen de redding of de rechtvaardiging hebben van allen, maar de *verzoening* van het universum. Het is niet de vraag van zonde, maar van overtreding en vijandschap. In feite houdt deze passage zich bezig met redding, maar alleen waar deze ingesloten is in de verzoening. *Vrede* wordt gemaakt door het bloed van het kruis. Het bloed is een herinnering aan het feit dat dit blijvend is.

Dit bloed herinnert ons niet slechts aan Zijn dood en lijden, maar aan de schande en vijandschap van de mens, en de *duisternis* en *afstand* van God die door Hem doorstaan werden door de *kruisiging*. Steniging zou de dood gebracht hebben, maar zou veel van het lijden en de vloek van de Godheid voorkomen hebben die rustte op Degene Die aan een boom werd opgehangen. De schitterende waarheid dat allen met God verzoend zullen worden is niet alleen gebaseerd op het lijden en de dood van Christus, maar in het bijzonder op de diepe vernedering die bij de wijze van Zijn dood was betrokken, verbonden aan de vloek die het van boven naar beneden trok.

De schreeuw van de verheven Lijder: "Mijn God, Mijn God, waarom heeft U Mij verlaten," vindt haar antwoord in het kruis. Bij een andere vorm van dood zou God Hem niet verlaten hebben. Hij zou Zich eerder tegen de moordenaars gekeerd hebben. Het zou de afstand en de vervreemding tussen God en Zijn schepselen vergroot hebben. Het zou vijandschap gebracht hebben en geen vrede. Maar omdat Hij Zichzelf vrijwillig onder de vloek van God plaatste, ten behoeve van Zijn vijanden, was verzoening het gevolg.

Maar laten we er op letten dat het kruis hier in een tussenzin wordt gebracht. Het is zeker de basis van verzoening, maar omvat in geen geval alles wat Hij zal doen om het universum tot God terug te brengen. Op deze basis zal Hij al Zijn toekomstig werk van heersen en oordelen, van het opwekken en levendmaken van de doden uitvoeren. Al Zijn komende daden zullen dit grootse doel voor ogen hebben, en wij zullen ons aandeel hebben in Zijn werk van het verzoenen van Gods schepselen te midden van de hemelingen, want we zijn Zijn complement. Als levende waarmerken van de kracht van het kruis, zullen wij ons deel hebben in de uiteindelijke en feitelijke vredespropaganda. Dat is de reden waarom wij hier lezen van het *bloed* van het kruis, want haar blijvende kracht zal het middel zijn dat ons ten dienste staat bij het tot stand brengen van blijvende vrede.

Een van de meest behulpzame tegenstellingen tussen Efeziërs en Kolossenzen, is die van het onderwerp vrede. In Kolossenzen is het, zoals we hebben gezien, universeel in bereik, inclusief niet alleen de aardse zondaren, maar ook Zijn vijanden in de hemelen. Maar in Efeziërs is het beperkt tot gelovigen, en heeft het niets van doen met de vijandschap tussen de Besnijdenis en de Onbesnedenheid (Efe. 2:11-18). Deze vervreemding zat vast aan hun vlees en in de fysieke relatie van Christus met de Besnijdenis. Ze vond uitdrukking in de centrale muur in het heiligdom, die de Onbesnedenheid op afstand hield van Gods verblijfplaats, en in de inzetten die door de apostelen van Jeruzalem werden gegeven. Die vrucht van vrede was een nieuwe mensheid, zodat zowel de Besnijdenis als de Onbesnedenheid, in één geest, toegang hebben tot de Vader. Hoewel gebaseerd op het kruis, is er niets voor hen buiten de huishouding van het geloof.

De vrede van Efeziërs, in overeenstemming met het geheim van de brief, zal voortgaan tijdens deze bedeling van genade, maar zal aftreden in de volgende bedelingen, wanneer Israël weer aan het front komt op basis van hun fysieke voorrang. Maar de vrede in Kolossenzen, in overeenstemming met het geheim van Christus, zal niet alleen voortgaan doorheen de aionen, maar zal allen omarmen bij de voleinding. In Efeziërs is het beperkt in tijd en bereik. Het past alleen bij de

Besnijdenis en Onbesnedenheid in de *huidige* era. Maar in Kolossenzen wordt het uitgebreid naar hen in de hemelen en ook op de Aarde. Allen worden er door omarmd, zodat er geen vijandschap over blijft in Gods universum.

Om alleen al alle passages weer te geven die naar voren gebracht zijn om de grote waarheid uit te wissen van de verzoening van allen, zou ons op dit moment veel te veel tijd en ruimte kosten. Ze zijn in andere essays volledig overdacht en bediscussieerd. Correct concordante weergaven rekenen er automatisch mee af, en bevestigen, tegelijkertijd, de grote waarheid dat God Alles in allen zal worden bij de voleinding(1Kor.15:28).

Moge God ons genadevol geloof geven om het te kunnen geloven! Moge onze liefde voor Zijn Geliefde ons doen verlangen het te ontvangen. Mogen foute vertalingen van andere passages niet onze weg versperren in dit heilige der heiligen, voorbij de sluier van Zijn aionisch handelen met Zijn schepselen. Mogen niet de valse filosofische termen "eeuwig" en "eeuwigdurende" of "eeuwigheid" onze ogen verblinden voor de aion, het toneel van de heerlijkheden van de Zoon, hun oorsprong in de liefde, en hun voleinding in de verzoening! We staan hier op de top van goddelijke onthulling. Hier kunnen we al het andere onder ons zien, en de plaats er van zien in Gods doelstelling. Laten we niet een lager standpunt innemen en deze heerlijke voleinding ontkennen omdat ze voor onze blik verborgen is door de mist van lagere niveaus.

Deel 9 - Christus onder de natiën - Kolossenzen 1:21 - 2:7

In haar uitwerking verschilt het geheim van Christus naar gelang de bediening waarin het werkzaam is. In de huidige bediening loopt het vooruit in geest op wat in de laatste twee aionen een fysieke vorm zal aannemen op Aarde. Wij hebben het koninkrijk al en de nieuwe schepping, iets waarop de wereld nog wacht. Door een soortgelijke spraakfiguur hebben we nu al de aanwezigheid van Christus, wat die toekomstige tijden zo heerlijk zal maken. Maar dit alles is nu in geest en in verwachting. Maar de verzoening kan ontvangen worden en genoten door allen die geloven.

Nu we de brede omtrekken van het geheim van Christus in haar tijdloze, universele aspect hebben weergegeven, krijgen we nu een paragraaf die aan dit geheim is gewijd zoals het speciaal op ons wordt toegepast, in deze huidige bediening. De Kolossenzen waren niet alleen verloren en waren nu gered, zij waren niet alleen zondaren geweest en nu gerechtvaardigd, maar ze waren *vervreemd* en *vijanden* geweest en waren nu *verzoend*. Hier kunnen we de nauwe relatie zien van het geheim van het evangelie met dat van Christus. Beiden gaan dieper dan zonde en houden zich bezig met overtreding. Zij gaan beneden de uiterlijke daad naar het innerlijk motief. Zij houden zich niet alleen bezig met falen, maar ook met vijandschap.

Vijanden in het verstand.

Zelfs iemand van wie het uiterlijk gedrag en de behandeling van zijn medemensen keurig netjes is, kan in zijn hart een bittere vijand van God zijn. Ja, het is zeer wel mogelijk om liefdadig te zijn, en veel goed te doen, met een denken dat de Godheid afwijst en ontkent. De houding van het hart is in onze relatie met God van veel groter belang dan uiterlijk gedrag, speciaal met het oog op de uiteindelijke verzoening. Daarom worden de Kolossenzen eerst voorgesteld als vervreemden en vijanden in hun verstand. Denken gaat vooraf aan en bereid ons voor op gedrag, en onze gedachten over God moeten gecorrigeerd worden voordat onze wandel met Hem in harmonie gebracht kan worden.

Boze werken komen voort uit deze geestelijke wrijving met de Godheid, net zoals zondige daden, door het gebrek aan een levende band met Hem. De mens hoeft zich niet bewust te zijn dat de vijandschap in hun verstand tegen God is, want zij zijn niet persoonlijk met Hem bekend. Het laat zich eerder zien in hun ontevredenheid met hun lot, of met de voorzienigheid van God. Voor het goede dat hen toevalt zijn zij Hem niet dankbaar, en voor het kwaad dat hen overkomt geven zij Hem de schuld, Die, zo voelen zij, het had kunnen verhinderen. Is het niet opvallend dat "an act of God" in het [Engelse] wettelijk taalgebruik, een ramp is waarvoor alleen Hij verantwoordelijk gesteld kan worden? Zijn dagelijkse goedheid, Zijn voortdurende vriendelijkheid, zijn iets heel gewoons. De mens, die niet afgestemd is op zijn Schepper, faalt niet alleen of schiet tekort, maar zijn denken raakt actief tegen Hem in opstand en zijn daden worden boosaardig.

Ik heb niet de indruk dat de Kolossenzen zo bijzonder boosaardig waren in de gebruikelijke betekenis van het woord, zoals, bijvoorbeeld, de Korinthiërs, maar dat hun toestand er eerder een was van de gemiddelde mens die met God is verzoend. De voleinding zal niet bestaan uit het feit dat al Gods schepselen vrede *met elkaar* hebben. Dat is slechts één gevolg van hun verzoening met God. Zonde, overtreding en boosaardigheid zouden niet beoordeeld en gemeten moeten worden door de relaties tussen mens en mens, maar tussen mens en God. Men zal bij het oordeel zien dat velen die geheel aan de veroordeling van een menselijke rechter zijn ontsnapt, omdat zij nooit echt de wetten van de gemeenschap hebben overtreden, gevonden zullen worden onder de, in Gods ogen, meest boosaardige mensen, omdat ze vijandig stonden tegenover Hem.

Rechtvaardiging is door bloed, maar verzoening is door de dood (Rom. 5:9,10). Het eerste heeft te maken met werken, en roept om lijden. Het tweede heeft te maken met een toestand en vraagt om de doodstoestand. Wij verdienen beide. Om het populair (maar onvolledig) uit te drukken: de mensheid verdient zowel kwelling als vernietiging, en Christus onderging beide ten behoeve van ons. Zondaren zullen in het oordeel kwelling en benauwdheid ondergaan voor wat ze *doen*, en vijanden gaan de tweede dood in door wat ze *zijn*. Het oordeel gaat alleen over hun daden, en wordt daarom gevolgd door de tweede dood, die zich bezig houdt met het diepere aspect. Hun levendmaking bij de voleinding, zijnde de afschaffing van de dood, houdt zich bezig met wat ze zijn. Dan zullen ze verzoend zijn.

Heilig en smetteloos en onbeschuldigbaar.

Wanneer we, zoals de Kolossenzen, verzoend zijn met God, draait het onze relatie het Hem, met de mensen en met onze eigen daden, om. We waren onheilig, niet geschikt om in de buurt van Gods verblijfplaats te komen, buiten gesloten van Zijn aanwezigheid en zegen. Nu zijn we heilig, passend om te naderen in het licht van de Shekinah, beladen met geestelijke zegen. We zaten vol foutjes, waren zondig, zwak, waardeloos en verwelkend, schoten in alles tekort. Nu zijn we in Hem smetteloos, zonder defect of imperfectie, wachtend op heerlijkheid. Ooit vreesden we de gedachte aan oordeel, maar nu zijn we onbeschuldigbaar, buiten het bereik van de beschuldiging van alles waartegen bezwaar gemaakt zou kunnen worden. Dit is allemaal ingesloten in onze verzoening. Dit alles is noodzakelijk voor perfecte vrede.

Gegrondivest en gevestigd.

Slechts weinigen van hen die geloven raken ooit gegrondivest en gevestigd in de levende waarheden van ons geloof. Hoe zelden zien we een heilige voorbij de vergeving van zonden gaan naar de feitelijke rechtvaardiging, zoals uiteen gezet in de eerste hoofdstukken van Romeinen! En nog zeldzamer zijn zij die de vrede genieten van het vijfde hoofdstuk, en de verzoening aanvaarden die aan Gods vijanden wordt geboden! Veel van de heiligen ontbreekt het aan de vrede die de hunne is, en slagen er niet in helemaal binnen te gaan in de verzoening. Dezen zullen het moeilijk vinden binnen te gaan in de grote geheimen van de latere brieven. Paulus neemt voetstoots aan dat de Kolossenzen gegrondivest en gevestigd zijn in het evangelie dat ze gehoord hadden.

De verwachting van het evangelie.

De Kolossenzen genoten ooit de genade van de verzoening, maar de apostel is er niet helemaal zeker van dat zij er in waren blijven staan. Doet dit niet denken aan de mogelijkheid dat deze grote waarheid verloren zou zijn gegaan, naar mate de tijd voortschreed? Verklaart dit niet waarom zo weinigen hieraan vandaag nog vasthouden? We kunnen nauwelijks zeggen dat ze *verwijderd* werden van de verwachting van het evangelie, want zij hebben die nooit gekend. Maar als zij die het eens hadden er in die vroege dagen van verwijderd konden worden, hoe weinig hoop kunnen wij dan hebben dat velen het vinden in deze tijden van verval en ongelooft? Weinigen hebben ooit van de verwachting van het evangelie gehoord, zoals dat verband houdt met het geheim van Christus. Moge ons, die gehoord hebben, genade gegeven worden om te volharden, gegrondivest en gevestigd.

Het volledig herstel van vrede, waartoe dit evangelie aanleiding is, is niet beperkt tot de borsten van gelovigen. Het omarmt allen, zowel de schepselen boven als de mensheid beneden. Toen de mens vijand van God werd, sleepte hij de lagere schepping met zich mee. Ze is onderworpen geworden aan ijdelheid in de verwachting bevrijd te worden van de slavernij van het verval, wanneer de zonen van God onthuld zullen worden (Rom. 8:19-22). De schepping op Aarde zal haar deel hebben in de heerlijke toekomst! Wat een bevrijding uit het nauwe uitzicht van een persoonlijke redding, samen met een paar favoriete metgezellen, terwijl de rest aan haar lot wordt overgelaten, is deze grootse en heerlijke verzoening, die alles omarmt dat nu in disharmonie is met God!

Maar dit is een toekomstige verwachting! We zijn nu nog ver weg van de verwezenlijking. De taak voor heden is het bekend te maken, om het overal te laten klinken. Dit is waar Paulus zich op toelagde. Het is heel goed mogelijk dat hij en anderen de verkondiging aan de schepping completeerde, zoals de afsluitende woorden van het verslag van Marcus doen denken. Het zal ons bijzondere voorrecht zijn, zodra we verheerlijkt zijn, dit evangelie te verkondigen aan de menigten in de hemelen. Maar nu is het onze speciale taak het uit te delen op Aarde, onder de mensen, en in het bijzonder onder de heiligen. Onze toekomstige bediening zal gedragen worden door kracht en heerlijkheid. Ons huidige werk is vaak verbonden met zwakte en lijden. Dat zal met ultiem succes bekroond worden. Nu moeten we rekening houden met een betrekkelijk falen. Zo ging het met onze Heer en zo zal het met ons gaan. Dit is niet onze dag, die moet nog komen.

De onvolkomenheden van Zijn lijden.

Toen Christus op Aarde was leed Hij veel, en juist door hen die Zijn meest trouwe aanhangers hadden moeten zijn bij het vestigen van het koninkrijk. Niet alleen de hogepriesters en de Schriftgeleerden, de Farizeeën en de Sadduceeën, maar zelfs Zijn eigen discipelen en apostelen waren de oorzaak van veel echt leed. En dit was in het bijzonder waar met betrekking tot die onthullingen die verder gingen dan de grenzen van hun nauwe harten. Nadat Hij was opgestegen had ook Petrus problemen met zijn Joodse collega's, die probeerden Gods gunst te monopoliseren en de verachte heidenen buiten te sluiten. Maar Paulus had in dit verband veel meer te verdragen dan Petrus, want hij verruimde het gebied van zegen om heel de mensheid te bereiken.

Waar het evangelie van de verzoening van allen verkondigd wordt, wordt het vergezeld door hetzelfde lijden. De tijd komt wanneer we dit gezegende evangelie onder de hemelingen zullen verkondigen, maar dan zal er geen lijden zijn. De uitdeling er van onder de mensen, in het Christendom, in het bijzonder onder vurige aanhangers van een bekrompen orthodoxie, werd gevolgd (en dat zal altijd zo zijn) door vervolging en leed. En het is zeer passend dat het zo zal zijn, want dit zal een groot voordeel opleveren bij de toekomstige verkondiging, omdat dit het hart van God tegenstelt aan dat van Zijn schepselen, zelfs als zij van Zijn genade geproefd hebben. Laten wij, net als Paulus, ons verheugen in het lijden dat wij als voorrecht mogen genieten bij het uitdelen van deze genade.

Hoe vreemd het voor ons ook moge lijken, er kan maar weinig twijfel aan bestaan dat, als Christus nu onder ons zou zijn, zoals Hij onder de Zijnen was in Israel, Hij zou lijden door de handen van Zijn eigen heiligen. Dit noemt de apostel de leemten van Zijn droefnissen, die, ware Hij in hun midden, Hij zou dragen ten behoeve van Zijn lichaam, de ecclesia. Deze vielen Paulus ten deel en vallen op allen die een soortgelijke positie bekleden. Laten we niet aan Paulus' gevangenschap denken als zijnde zijn enig lijden op dat moment. Er waren er die probeerden droefheid op te wekken voor zijn banden (Filip. 1:17). Hij had een zware worsteling ten behoeve van de Kolossen zelf (2:1). Het moet hem veel pijn gedaan hebben te horen van het ritueel en de filosofie die dreigden hen van de waarheid van hun compleetheid in Hem te beroven (2:8-10).

Het Woord van God te completeren.

Het geheim van Christus is de deksteen van de goddelijke onthulling. Tot het bekend werd gemaakt was het Woord fragmentarisch. Het was grotendeels beperkt tot één natie of tot één ras op Aarde. De rest van het universum scheen buiten het bereik van Christus' offer en activiteiten te zijn. Het is pas wanneer Hij Zijn plaats als Hoofd van *allen* en de Verzoener van *allen* ontvangt, en dan in het bijzonder als het Hoofd van het lichaam, waardoor de hemelse gebieden bediend en verzoend zullen worden, dat het plan en de doelstelling van God in heel haar omvang zichtbaar wordt. Het verslag in de Schrift over de mens en de Aarde, zoals die door de heilige natie gediend worden, houdt zich, hoewel dit het merendeel van Gods Boek beslaat, slechts bezig met een klein deel van de schepping. Maar Paulus omarmt *allen* binnen het bereik van zijn onthullingen. Daarom brengt hij het Woord van God tot compleetheid.

Christus in of onder.

De gezegende waarheden dat wij *in* Christus zijn en dat Christus *in* ons is werden vrijelijk door de apostel Paulus in zijn eerste brieven bekend gemaakt, in het bijzonder in het achtste hoofdstuk van Romeinen, dat zich bezig houdt met hen die in Christus Jezus zijn(10). In Paulus' energieke en levende vermaning tegen de Judaïsten, legt hij de nadruk op de levende Christus in hem. Hij roept uit: "Met Christus ben ik gekruisigd, en toch leef ik, dat is, niet meer mijn ik, maar Christus leeft in mij"(Gal. 2:20). Het is de levende kracht van de inwonende Christus die ons in staat stelt waardig te wandelen. Maar dit werd nooit als een geheim gepresenteerd. Dit kan niet de waarheid zijn die ons in Kolossenzen wordt voorgesteld.

Het verbindende *en* in het Grieks betekent *in* in het enkelvoud, maar kan ook staan voor *onder* in het meervoud. In de King James vertaling wordt het meer dan honderd maal zo weergegeven. In deze passage is het van het grootste belang dat we beslissen of het geheim is "Christus *in* jou"(individueel) of "Christus *onder* jullie"(de natiën). Aangezien "Christus in jou" tevoren al goed bekend was, en zich bezig houdt met de ervaring van de individuele gelovige en niet met het geheim van Christus, is het niet aannemelijk dat het hier naar voren wordt gebracht als een geheim. Christus onder de natiën, echter, is een nieuwe gedachte, tot dan toe een geheim, en volkomen in overeenkomst met de figuur van het koninkrijk in de voorafgaande context, en een onmisbaar onderdeel van het geheim van Christus, wat het onderwerp is van dit deel van de brief.

Christus onder de natiën

Christus in het vlees, toen Hij op Aarde was, beperkte Zichzelf tot één natie, Israel. Zijn aanwezigheid bracht het heerlijke vooruitzicht met zich mee van het koninkrijk zoals dat in de profeten was beloofd. Zij die Hem ontvingen en Hem als hun Messias erkenden, werden met hoge hoop vervuld. Sommigen van hen wensten voor zichzelf de beste plaatsen in de komende heerlijkheid veilig te stellen. De vraag in hun harten was "Wanneer?" "Here, herstelt Gij in *deze* tijd het koningschap voor Israel?"(Hand. 1:6). Al vanaf zijn prille kindertijd keken de heiligen, zoals Simeon, naar Hem op, niet alleen als de redding van de natie, maar als de "heerlijkheid voor Uw volk Israel"(Luc. 2:30-32). Hij was inderdaad Christus *onder* hen, de verwachting van heerlijkheid.

Bij het overdenken van dit geheim moeten we het bereik van Christus' koninkrijk in gedachten houden, zoals dat uiteen gezet is in het eerdere deel van dit hoofdstuk. Het is universeel en omvat alle tronen en gebieden en soevereiniteiten en gezaghebbers, onzichtbaar en zichtbaar, zowel hemels als aards(16). Dit is het geheim zoals het nu werd onthuld(Efe. 3:5). Om het koninkrijk op Aarde te bedienen zal de Messias de natie gebruiken waarmee Hij door lichamelijke banden verbonden is. De honderdvierenveertig duizend zullen heersen onder de volken. De apostelen zullen de stammen oordelen. Maar in de hemelen zal Christus Zijn geestelijke verwanten gebruiken, de heiligen uit de natiën die aan Hem verbonden zijn. Zij hebben de heerlijke verwachting van het hebben van een nog meer verhoogde positie in Zijn hemelse gewesten.

Voor Zijn hemelvaart mengde Hij zich nooit onder de andere natiën. Ten diepste vereiste Zijn aanwezigheid in Israel het verwijderen van Rome van haar plaats als de leidende natie op Aarde. Zelfs al zou Hij onder de verschillende natiën van die dag zijn gegaan, zou dat geen teken geweest kunnen zijn van hun toekomstige heerlijkheid, maar van hun onderwerping aan het uitverkoren volk. Zij kunnen alleen in het komende koninkrijk op Aarde onderworpen zijn. In het vlees is Christus het zaad van David en de natiën hebben aan Hem geen deel. Het is alleen in geest, in Zijn hemelse gebieden, dat er voor de heiligen in de natiën een vooruitzicht is. Zij kunnen niet een zetel hebben aan Zijn rechter- of linkerhand in Jeruzalem, maar voor hen staan veel hogere eren open in het hemelse.

"Christus onder jullie, een heerlijke verwachting" is dat aspect van het geheim van Christus dat het tegendeel is van het geheim in Efeziërs. Het is het geheim van Christus voor zover het past bij de huidige bediening en bij de natiën. Het geeft gelovigen onder de natiën dezelfde relatie met het hemelse koninkrijk als gelovigen in Israel hadden met aardse heerschappij. Het geeft hen een verwachting die vergelijkbaar is met het koninkrijk, het lang verwachte millennium, waar elk trouw hart in Israel naar verlangde, maar met een genade en heerlijkheid die er net zo ver boven is als de hemel boven de Aarde, en met een koninkrijk dat zo veel groter en grootser is, dat onze aardgebonden zintuigen en uitdrukkingen er niet in slagen hun verbazingwekkende omvang en majesteit helemaal in beeld te krijgen.

Ieder mens volwassen voorstellen.

Is Christus, zoals Hij wordt verkondigd onder de meer getrouwen in het Christendom, niet veel kleiner dan Hij hier wordt onthuld? Met een prijzenswaardig vuur wordt Hij hier voorgesteld als hun persoonlijke Redder, en het eind van alle dingen schijnt bereikt te worden in het hen verlossen van de gevolgen van hun zonden. Wij kunnen alleen dankbaar zijn voor zo veel, want zelfs dit wordt vaak verdoezeld in de kerken van het Christendom. Maar zo'n zelfzuchtige blijdschap is niet blijvend bevredigend, zeker wanneer het verbonden wordt met het bewustzijn dat miljoenen, mogelijk het merendeel van Gods schepselen, altijd zal lijden. Er is iets afstotends in blijdschap die niet aangetast wordt door de ellende die rondom is, die koud en kil is voor de pijn van anderen.

Velen hebben zich afgevraagd hoe de heiligen blij zouden kunnen zijn in heerlijkheid, wanneer één blik over de rand van de hemel de gekwelden in de hel zou laten zien. Maar dit gezonde instinct is verstikt door een beroep op

geloofwaardigheid. Wij worden er van verzekerd dat de Schrift het zo leert en dat God onze harten ontoegankelijk zal maken voor de pijnen van anderen. Wat is dit een vreselijke gedachte! Wat een foute hemel is dat, die bestaat uit zelfgenoegzaamheid en een gebrek aan alle gevoel voor het lot van medestervelingen! Verlost te worden van zulke foute ideeën over Gods redding is op zich al reden voor grote dankbaarheid. Onze keuze door God is niet een doel op zich. We zijn geselecteerd, niet zozeer om gezegend te worden, maar om zegengevers te zijn. En anderen blij maken is de enig ware en blijvende blijdschap.

Hoe gezegend is de plaats van Abraham en zijn zaad! Want in hen zullen alle geslachten op de Aarde gezegend worden. En dat is het geheim van onze toekomstige gelukzaligheid. Als leden van Christus' lichaam zullen we zegen brengen aan al de schepselen van het hemelse. Hij zal doorheen ons over de hemelse menigten heersen en doorheen ons zullen zij in een levend contact gebracht worden met de genade en liefde van God. Onze blijdschap zal niet genoten worden ondanks het contact met de hopeloze gruwelen van een middeleeuwse hel, maar omdat wij het kanaal van zegen zullen zijn voor de ontelbare schepselen die binnen het bereik vallen van Christus' hemelse heerschappij. Daar ligt de echte en blijvende blijdschap: in het aan de schepselen van Gods hand brengen van de kostbare geschenken van Zijn hart.

Zolang we verkrampd zijn en ingeperkt door een zelfzuchtig verlangen naar meer fysiek welzijn in de toekomst, en de meesten van ons zouden daar onuitspreekbaar dankbaar voor zijn, zullen onze harten gesloten blijven voor de subliemheid van de heerlijkheid die ons wacht. Het is niet slechts een kwestie van het herstellen van een enkele ziel naar blijdschap, of zelfs van het redden van een menigte zondaren van hun lot, maar van het verzoenen van een heel universum met God, van het brengen van gelukzaligheid, niet alleen aan ontelbare schepselen in de oneindigheden van het heelal, maar van het bevredigen van het hart van God door middel van een universeel antwoord op Zijn liefde, zodat Hij Zijn terechte plaats kan innemen in ieder hart dat Hij heeft geschapen.

Christus onder de natiën als de plechtige belofte van onze toekomstige heerlijkheid, leidend tot de verhoring van Christus als het Hoofd van allen in de hemelen en ook op de Aarde, en tot de uiteindelijke verzoening van allen bij de voleinding, omdat het hele complement er een genoegen in heeft in Hem te wonen. Dat is de allerhoogste onthulling die ons door Paulus wordt gebracht, die ons uit de gedeeltelijke en onvolwassen denkbepelden over Zijn plan brengt in een volwassen en compleet verstaan van Zijn doelstelling. In Efeziërs bestaat de volwassenheid uit het vinden van ons alles in Christus, maar in Kolossenzen is het nodig dat wij in Christus alles zien wat God nodig heeft om Zijn aionisch plan uit te voeren.

Hier is mogelijk het hoogste niveau van dienstbetoon vandaag: ieder mens in alle wijsheid terechtwijzen en onderwijzen, zodat wij ieder mens volwassen in Christus Jezus zullen kunnen presenteren(1:28). Dit doet, zoals we zullen zien, Paulus in het lichaam van de brief. Zelfs tijdens zijn dagen was dit niet een eenvoudige taak, want hij spreekt er over als *zwoegen* en *worstelen*, alsof vooruitgang niet alleen veel werk is, maar ook tegen zware tegenstand in gaat. Als dat al zo was in zijn tijd, hoeveel te meer nu! Volwassenheid is door het Christendom als een misdaad

bestempeld, en zelfs vurige verdedigers van de Bijbel zwoegen en worstelen *tegen* de waarheden waarvoor Paulus ooit streed.

Er zijn er inderdaad maar weinigen onder de heiligen die niet vermaand moeten worden vanwege onderwijs of praktijken die in conflict zijn met volwassenheid. En wij allen hebben het nodig dat ons de grote waarheden over Christus onderwezen worden, die in deze brief ontvouwt worden. Omdat deze onbekend of ontkend worden, is volwassenheid vrijwel geheel verdwenen. Is het niet hard werken en een zware strijd waard om deze schatten van wijsheid en kennis te heroveren en deze voor de heiligen uit te stallen? O, mocht God in deze laatste dagen mensen als Paulus opwekken, zelf volwassen, en diep onder de indruk van hun voorrecht om het geheim van Christus te verkondigen, het complement van God!

Ware rijkdom, niet genoemde weelde, liggen verborgen in de zekerheid die komt door een verstaan dat leidt tot een bewustwording van dit geheim, dat Zijn God en Vader heeft onthuld met betrekking tot Christus, in Wie alle schatten van wijsheid en kennis zijn verborgen(2:2,3). Dit troost het hart en bevredigt ook het hoofd. Het is het eind van alle filosofie, en het toppunt van alle liefde. Het wanneer, het waarom en het waarheen van alle dingen wordt in dit alomvattende "mysterie" ontvouwt.

Maar de heiligen zijn door de overtuigende woorden van mensen bedrogen geworden en beroofd van deze grote geestelijke schat. De riten van de religie en de redeneringen van de filosofie hebben hen op effectieve wijze beroofd van deze heerlijke weelde. Hoewel de woorden ons nog steeds aanstaren vanuit de Bijbel, slaagt het geloof er niet meer in ze te zien, omdat het verblind is door de valse lichtstralen van menselijke traditie. Er is niet alleen behoefte aan een positieve uiteenzetting van de waarheid, zoals al gedaan is, maar van een negatieve vermaning, zoals volgt. Dit was nodig in Paulus' dagen en werd meer nodig, en minder gehoor aan gegeven, toen de afval van wat Paulus leerde voortging.

Dezelfde Christus Die ons ontmoette aan het begin van ons nieuwe leven, zou heel de weg met ons mee moeten gaan. Hij is alles wat we nodig hebben voor redding en Hij is meer dan afdoende voor onze wandel. Wij zouden alleen in Hem geworteld moeten zijn, en niet onderhoud of steun moeten zoeken in wat dan ook. Wij zouden alleen in Hem opgebouwd moeten worden en niet opbouw zoeken in enig ander "middel van genade". En moge dit het lot van iedere lezer van deze zinnen zijn: een stevige fundering voor zijn geloof te vinden in het geheim dat nu uitvoerig is onthuld, terwijl zijn hart overvloedt met dankbaarheid voor alles wat Christus voor hem is, en voor de heiligen, voor de hele schepping, en voor God.

Deel 10 - Het geheim van Christus bekend maken - Kolossenzen 4:2-6

Twee nauw verbonden geheimen vulden het hart van de apostel in zijn gevangenschap, naast het geheim van deze bedeling. Het geheim van het *evangelie* (Efe. 6:19) en het geheim van *Christus* (Kol. 4:3), vroegen beide om naar voren gebracht te worden. Daarom dringt hij er bij de heiligen op aan voor hem te bidden, zodat hij in staat zal zijn ze bekend te maken. Hij is niet alleen met metalen kettingen gebonden, hij is ook "gebonden" om door goddelijke, geestelijke krachten te handelen. Zoals het letterlijke Grieks het heeft, zegt hij dat hij *moet* spreken.

O, waren er vandaag toch mensen die deze geheimen kennen, en niet ze niet alleen aan de heiligen konden onthullen, maar dat ook willen! O, dat alle gelovigen zich in deze gebeden zouden verenigen, niet langer voor de apostel Paulus, maar voor pastores en leraren en evangelisten, overal. Is het niet al te waar dat deze geheimen vrijwel geheel verloren zijn gegaan? Waar worden ze nog bekend gemaakt? En zien we niet de wijsheid van God in deze, dat Paulus, in zijn aandringen bij de gelovigen om voor hem te bidden, een *permanente oproep* heeft achtergelaten, een gebed dat we allemaal zouden moeten bidden en in onze harten een verlangen zou moeten doen ontstaan om deze kostbare geheimen zelf te genieten en ze aan anderen bekend te maken? Welke andere waarheden in Gods woord zijn zo beladen met gebed voor hun verkondiging? Betekent dit niet dat deze waarheden net zo begeerlijk zijn als ze zeldzaam zijn?

Het grootste deel van Paulus' brieven aan de Efeziërs en Kolossenzen is grotendeels samengesteld uit zijn gebeden voor de heiligen, dat *zij* zich de genade en waarheid bewust mogen worden die hij aan hen onthult. Maar aan het einde van elke brief hebben we twee juwelen, elk perfect in z'n eigen omgeving, waarin *gelovigen* worden opgeroepen voor *hem* te bidden, opdat hij in staat zal zijn deze boodschap bekend te maken. Het is een vreugde deze korte verzoeken te mogen bestuderen en speciaal om ze met elkaar te vergelijken. Hun boodschappen zijn zeer gelijk. Het belangrijkste verschil zit 'm in het geheim dat gemeld moet worden. In Efeziërs is dit het geheim van het *evangelie*, dat in het lichaam van de brief nauwelijks genoemd wordt. In Kolossenzen echter is het de boodschap van de brief zelf, die op vermelding aanstuurt.

Volharden in gebed.

Het is het kostbare voorrecht van allen die de Zijne zijn, om betrokken te zijn bij alles wat met God en Zijn doelstelling in zowel schepping als verzoening van doen heeft. En dit omvat alles, omdat alles Zijn grote ontwerp dient. Onze gebeden mogen alles omvatten, in de hemel en ook op de Aarde, maar, natuurlijk, mogen we ons concentreren op de wereld om ons heen, en speciaal op de gelovigen, en op hen die, door Hem bekend te maken, actief betrokken zijn bij het uitvoeren van Gods doelstelling.

De meesten van ons hebben vele gebeden gehoord over vele dingen. Wijzelf hebben misschien veel en vaak gebeden. Maar als we op ze terug kijken, worden we dan niet herinnerd aan de woorden van de apostel, dat we niet weten waarvoor we zouden moeten bidden (Rom. 8:26)? Zijn niet de meeste van onze verzoeken buiten de wil van God geweest? Voelen we niet meer en meer dat we verlangen alle details in Gods handen te laten, vanwege onze eigen onwetendheid over wat er moet gebeuren? Maar aan de andere kant worden de duidelijk omschreven instructies en oproepen die aan ons gegeven zijn, in het bijzonder in de perfectiebrieven, over het bereik en onderwerp van onze gebeden, vrijwel altijd geheel genegeerd. Zouden we ze in het openbaar horen, dan zouden ze vreemd klinken en de bidder als abnormaal, wat hij dan ook zou zijn.

Toezien met dankzegging.

Misschien zijn de meesten van ons geneigd te wachten tot onze gebeden naar tevredenheid beantwoord worden, voordat wij onze dank toevoegen. Maar dat komt omdat wij niet volledig ons *Alles* in God hebben gevonden. Wij zouden moeten leren in het bijzonder dankbaar te zijn wanneer zaken *niet* naar onze wensen verlopen, want dit is bewijs genoeg dat wij het bij het verkeerde eind hadden en er schade zou ontstaan als onze wil uitgevoerd zou zijn. *Wij zouden moeten danken terwijl we toezien.* Het is niet onze plicht, in gebed God te vertellen wat Hij moet doen of hoe en wanneer, maar ons volkomen onvermogen te erkennen om deze details te dicteren, en ons verheugen in het feit dat ze in Zijn vaardige handen zijn, zodat wij *dankbaar berusten* in ieder onderdeel, zelfs als dat tegengesteld is aan onze eigen wil.

Deze twee geheimen, dat van het evangelie, dat zich bezig houdt met de verzoening van de natiën tijdens de periode van Israëls verharding, en dat van Christus, dat uitloopt op de verzoening van allen bij de voleinding, zijn zeer nauw met elkaar verbonden in hun huidige uitdrukking. In beide is vrede het sleutelwoord. Zoals de verzoening een voorloper is op wederzijdse verzoening, zo kan Christus' huidige houding naar de natiën gezien worden als een vooruitlopen op Zijn houding naar allen in de laatste aion, wanneer het geheim van Christus volledig zal worden onthuld. Het geheim van het evangelie is, ten dele, maar één aspect van het geheim van Christus in haar huidige uitdrukking. Daarom wenst de apostel in zijn brief aan de Efeziërs dat wij bidden voor het een, maar in Kolossenzen voor het ander.

Zoals we gezien hebben, wordt het geheim van Christus vandaag het best uiteen gezet door de uitdrukking: "Christus onder jullie, de verwachting van heerlijkheid (1:27). Toen Hij in het vlees kwam, verliet Christus het land Israel niet. Hij was nooit onder de natiën. Zijn aanwezigheid in Israel was de verzekering van toekomstige heerlijkheid voor allen die Hem ontvingen, wat vervuld zal worden in de duizend jaren, op de Aarde. Zijn figuurlijke aanwezigheid nu, onder de natiën, is ook de verzekering van toekomstige heerlijkheid voor allen die geloven, onder de hemelingen. Tegelijkertijd houdt dit het terzijde stellen van de vijandschap in, die bestond in de dagen van Zijn aanwezigheid, en dit is de verzoening.

Het bekend maken.

Het geheim van Christus moet bekend gemaakt worden. Waarom vertellen we het niet gewoon aan gretige menigten en verkondigen we het niet in uitpuilende hallen? Waarom laten we het de dagelijkse pers niet op de voorpagina zetten, met gigantische koppen, in gekleurde inkt? De religieuze pers zou het op z'n minst de publiciteit mogen geven die het verdient. Pamfletten en boeken zouden overal geschreven en uitgegeven kunnen worden. Het lijkt allemaal zo eenvoudig. Maar Paulus drong er bij de heiligen van zijn tijd niet op aan ieder middel van publiciteit te gebruiken, maar tot God te bidden om een *geopende deur*. Het is een feit dat alle deuren gesloten zijn en vergrendeld tegen het binnentreden van deze waarheid. Geen menselijke invloed is in staat ze te openen. Wij worden geheel op God terug geworpen voor het bekendmaken van het geheim van Christus. Er is nu meer behoefte aan gebed dan ooit tevoren, dat God deuren zal openen voor de bekendmaking er van.

Wandelen in wijsheid.

"Wandelt in wijsheid ten opzichte van de buiten staanden"(Kol. 4:5;SW). Deze woorden volgen direct op de verwijzing naar het geheim van Christus. In Efeze 5:15 hebben we een soortgelijke oproep, maar er wordt daar niets gezegd over hen die buiten staan. Dit is een van die delicate verschillen die de twee brieven onderscheiden, want het geheim van Christus brengt ons in een veel nauwere relatie met de ongelovigen, door de schepping en verzoening, waarin wij delen, dan het geheim van Efeziërs, waaraan zij geen deel hebben. En hoe is het mogelijk te wandelen in wijsheid met onze mede-gelovigen of met de wereld, zonder iets te verstaan van de grote geheimen die elk zo in hoge mate aangaan? Alleen deze zullen de houding van onze harten naar hen doen omkeren en ons in staat stellen te handelen in overeenstemming met Gods doel voor hen.

Het is wijsheid om met mensen om te gaan in overeenstemming met Gods wil en Zijn doelstelling met hen. Als wij denken dat zij die buiten staan gedoemd zijn om vernietigd of eeuwig gekweld te worden, dan is het vrijwel onmogelijk een verharding van het hart ten opzichte van hen te voorkomen, dat ons er toe zal leiden tegengesteld aan de basiswaarden van hun schepping, en verzoening in liefde, te handelen en denken. Over hen te denken als zijnde afval in Gods handelen, doet Zijn wijsheid en liefde enorm tekort. Deze foute denkbeelden over Gods schepping en doel, buiten de Zoon van Zijn liefde, maken een verstandige wandel met hen die buiten zijn bijna onmogelijk. Maar wanneer we de plaats van iedereen in Gods plannen zien, zal dat ons hart verzachten en onze hoofden stabiliseren, en zullen wij in staat gesteld worden het werk van Zijn handen te (h)erkennen in de (in onze ogen) meest waardeloze en meest vijandige onder Zijn schepselen.

Als we niet naar Gods doelstelling kijken, is de huidige era, net als die daarvoor, slechts ijdelheid en zaaien van wind. Er wordt veel gesproken over evolutie en er is veel echte revolutie, maar de wereld als geheel lijkt weg te glijden in een afgrond, in plaats van op te klimmen naar een paradijs. Waar is al dat werk en al die ellende, waarmee we omringd zijn, voor nodig? We weten dat God er uitstekend gebruik van zal maken. De mensendag zal het falen van de mens en diens nietigheid aan het licht brengen. Dit is op zich van geen waarde, maar het is van een weergaloze waarde bij het nederig maken van de mens en het hem er toe

brengen Gods genade te aanvaarden en te waarderen. Op deze manier zal deze boze era te Zijner tijd opgeëist worden. Maar goddelijke wijsheid zal er op vooruitlopen en de achtergrond van het menselijk onvermogen en haat gebruiken om de volheid van Gods vermogen en Zijn liefde tentoon te spreiden.

Niet alleen moeten wij ons onder elkaar genadevol gedragen(Efe. 4:32), maar ook ons gedrag met hen die buiten staan zou door deze kostbare eigenschap overheerst moeten worden. Zodra we weten dat ook zij geschapen werden in liefde en verzoend zullen worden door het bloed van Christus' kruis, zullen wij in hun huidige toestand slechts een tijdelijke vervreemding van God herkennen, waarin kwaad en zonde een pijnlijke, maar heilzame rol spelen. Ver van een harde veroordeling, zullen wij met hen meevoelen in hun toestand, en spreken en handelen in geloof, wetend dat zij eens het doel van hun schepping zullen vervullen, wanneer God Alles in hen zal worden. Wat als zij nu Gods vaten van verontwaardiging zijn? Als de tijd daar is zal Hij ze gebruiken voor Zijn heerlijkheid. Wij, de vaten van Zijn genade, hebben niet méér recht op Zijn gunst dan die buiten zijn. Moge deze gedachte ons nederig maken voor hen.

Onze Heer noemde Zijn discipelen het zout van de Aarde(Matt. 5:13). Alleen zij konden haar bederf tegenhouden. Mogelijk is de rotheid van de wereld nergens groter dan in haar uitlatingen. Niet alleen zou ons spreken met hen genadevol moeten zijn, maar vrij van de decadente dwaasheid die veel van het menselijk verkeer kenmerkt. Ja meer dan dat, het zou een zouten en bewaren moeten zijn, het verval tegengaand dat rondom ons is. En wat is hiervoor meer effectief dan een juichende kennis van Gods grootse doel, wanneer alles dat vergankelijk is plaats zal hebben gemaakt voor dat wat onvergankelijk en glorieus is!

Een hart dat overvloedig van verwachting over wat in de toekomst is weggelegd voor al Gods schepselen, is de beste voorbereiding voor het ontvangen en beantwoorden van vragen die komen van hen die buiten staan. Zonder deze kennis heeft de wereld vele vragen waarop zelfs de heilige geen bevredigend antwoord kan geven, zoals: "Waarom staat God toe dat al die vreselijke dingen gebeuren?"

We zouden nooit om een antwoord verlegen moeten zitten op de vragen van de godlozen met betrekking tot Gods huidig handelen en Zijn te verwachten doel. Dit is alleen volledig te zien in het geheim van Christus, en wij hebben het voorrecht en de plicht het bekend te maken, zodat, anders dan de waarheid in Efeziërs, die er alleen is voor gelovigen en alleen door hen verstaan kan worden onder omstandigheden die in onze dagen maar al te zeldzaam zijn, het geheim van Christus een krachtige invloed zou hebben op onze wandel en ons spreken met hen die buiten de familie van het geloof staan. Tot op zekere hoogte zou het bekend gemaakt moeten worden door ons gedrag in de wereld, en door ons getuigenis aan mede-gelovigen. Moge een ieder van ons dit gebed bidden en proberen het in onze eigen woorden en werken te vervullen!

Deel 11 - Filosofie en religie - deel 1

Christus, met Zijn geheime heerlijkheden, is voor vandaag *de* bepalende factor in leer houding. Wanneer wij Hem Zijn hoge plaats geven in onze harten en hoofden, kunnen we niet ver afdwalen. Nu Paulus het geheim van Christus heeft uiteen gezet, gaat hij zich bezig houden met afwijkingen er van in de leer(2:8-23), en bespreekt hij de richtinggeving er van in verband met ons gedrag(3:1-4:1). Leerstellige afwijkingen kunnen gegroepeerd worden onder twee onderscheiden hoofden: dat wat van mensen komt en dat wat van God komt. Redeneringen en rituelen zijn de twee gevaren waarvoor we gewaarschuwd worden.

Indien we ons onze compleetheid in Christus en Zijn heerlijkheid realiseren als het complement van de Godheid, dan zijn we immens rijk. Wij bezitten rijkdommen die ver uitgaan boven de kracht die beeldspraak heeft om het uit te drukken. Wij kunnen niet kijken naar de miljonairs en miljardairs van deze laatste dagen in onze klasse, want hun rijkdommen zijn alleen voor een paar korte jaren aan hen geleend, en zelfs dan brengen ze hen meer zorg dan tevredenheid, meer ongenoegen dan vreugde. De onze is zeker voor ons en voor altijd. Op een punt, echter, zijn wij als zij. Wij kunnen de vreugde er van voor een tijd verliezen. Dit kan, als we niet oppassen, van ons weggenomen worden.

Filosofie en religie hebben ons van meer levende waarden beroofd dan enig ander tegenstander. De een ontnemt Christus Zijn plaats als het Complement van God, de ander weigert hem als de Compleetheid van de heiligen te aanvaarden. Vandaag kunnen de uitersten van deze twee bewegingen gezien worden in het modernisme aan de ene kant en het Romanisme aan de andere. Een ijdele filosofie probeert God en Zijn Christus uit het universum te verdrijven. Een leeg ritueel probeert het werk van Christus te verdringen. Wij zullen niet naar deze extremen toe gaan, maar in ons allen ligt de neiging om redeneren en religie in de plaats te stellen van Gods Gezalfde. Daarom ook de waarschuwing van de apostel.

Opgepast!

In Efeziërs worden we gewaarschuwd hoe te *wandelen*(Efe. 5:15). In Filippenzen krijgen we een drievoudige waarschuwing in verband met ons *dienstbetoon*(Filip. 3:2), maar in Kolossenzen wordt het toegepast op het afwijken van de grote *leer* van *Christus als het Complement van allen*. De heiligen worden bijna allemaal beroofd, maar, als het ware, op een legale manier, zodat zij zich niet bewust zijn van het grote verlies dat zij geleden hebben. Ja, de meesten van hen grijpen zich vast aan de vervangingen en zouden zichzelf pas echt beroofd voelen als *deze* van hen werden weggenomen. Daarom kunnen zij, zich niet eens bewust zijnde van hun enorme verliezen, het zich niet bewust zijn, tenzij het van het wordt weggenomen. In deze dagen is de situatie omgekeerd geworden. De heiligen hebben kostbare bezittingen verloren en nu is het nodig dat zij hun eigendom gaan heroveren.

De heiligen als geheel zijn beroofd geworden door filosofie en lege verleiding, in overeenstemming met menselijke traditie, in overeenstemming met de elementen

van de wereld. Wat nodig is, is dat we dit in ons eigen geval herkennen en een remedie zoeken, voor zover we daartoe in staat zijn. Twee dingen zijn noodzakelijk om dit te bereiken. Ten eerste moeten we proberen de grote waarheden van Christus als het Complement van God en mensen in ons op te nemen. Daarna zouden we de Schrift moeten onderzoeken, zodat wij de vijanden van deze levende waarheden kunnen herkennen: religie en rationalisme. Beiden marineren vandaag het Christendom tot een niveau dat de heiligen zou verbazen als zij dit zich slechts zouden bewust worden. Het hedendaagse Christendom is arm, tot bedelaars geworden door deze twee rovers, die ons onze Christus hebben afgenomen.

Filosofie en menselijke traditie.

Mensen beweren dat ze verstandig zijn, maar ze zijn dom. Hun hart is verduisterd. Ze zijn ijdel in hun redeneren. Toch loven vele van de leiders in het Christendom de "Godgegeven rede" en moedigen ze ons aan er gebruik van te maken, in het bijzonder in de zoektocht naar waarheid. Zeker, een rede zoals de mens nu nog heeft, werd hem door God gegeven, maar, God kennend, verheerlijkten en dankten zij Hem niet als God, en daarom *werden hun redeneringen ijdel gemaakt* (Rom. 1:21). Omdat velen, misschien wel de meeste, van de heiligen deelnemers zijn aan deze zonde van het niet God als God verheerlijken, tonen ook zij de nietigheid van het redeneren aan, in het bijzonder in de dingen van God.

Misschien kan er geen beter voorbeeld gegeven worden van de ijdelheid van menselijk redeneren, waarbij Gods heerlijkheid ontkent wordt, dan de achterlijkheid van de hypothese van de evolutie. Ik beschouw het blote feit dat deze rare theorie door de wetenschappelijke wereld al zo lang wordt aangehangen, als voldoende bewijs van de intellectuele decadentie van deze tijd. Er is nog nooit een enkel feit gevonden waarop een logische sluitrede gevormd kon worden waarop men de evolutietheorie zou kunnen baseren. Maar toch slikte de overgrote meerderheid van de westerse wetenschappers het helemaal, en deelt men sneren uit aan allen die niet hun vooringenomenheid delen. De echte basis van de theorie ligt in haar irrationele begin zonder schepping, en de voortgang daarvan zonder een Schepper. Ze berooft God van Zijn heerlijkheid, geeft Hem geen dank, en daarom moet het, moreel en rationeel, een domme ijdelheid zijn.

Maar zelfs wij, hoewel we heiligen zijn, zijn niet uitgesloten van deze wet. Weinigen verheerlijken God in deze dagen *als God*, en als gevolg daarvan zijn hun denkprocessen bewolkt en verward en leiden ze tot vergissingen en niet naar waarheid. Ik ben er mee gestopt volledige helderheid van denken te verwachten van een ieder die niet buigt voor de absolute godheid van God, zonder terughouding of beperking. Hoe dichter we dit benaderen, hoe meer de rede rationeel zal zijn. Hoe dichter we komen bij de erkenning van Gods godheid, hoe meer we rede zullen vervangen door geloof en filosofie door onthulling, en zullen we des te minder schuldig zijn aan het injecteren van filosofie in Gods woord.

Dit is een ernstig kwaad in deze laatste dagen, in het bijzonder onder hen die proberen Bijbelstudenten te zijn. Bij velen van hen is de Schrift omgevormd tot een moeras van bewijsteksten, in plaats van een geheel ontwikkeld geloof dat waard is geloofd te worden. Er zijn filosofieën voorgesteld en gesteund door

teksten uit Genesis tot Openbaringen, met weinig ontzag voor hun contexten of feitelijke inhoud. Figuurlijke uitspraken zijn behandeld als waren ze letterlijk en gebruikt om dat te bewijzen wat niet waar is. Filosofie wordt dan geïnstalleerd in de plaats van Heilige Schrift en vereist onvoorwaardelijk geloof, zoals dat alleen aan het woord van God gegeven zou moeten worden.

De enig ware filosofie moet gebaseerd zijn op de grote waarheid dat, in Christus, het hele complement van de Godheid lichamelijk woont. Zelfs die God erkennen, zoals Salomo, vinden onopgeloste problemen in de wereld zoals die nu is. Als hij, met al zijn wijsheid en een mate van onthulling, niet zijn filosofie kon afmaken, welk ander mens kan dat dan wel? Velen hebben het geprobeerd en hebben de mensheid alleen maar verder van God en de waarheid weggevoerd. Een groot wetenschapper en gelovige sprak eens zijn overtuiging uit dat, indien we alles zouden weten, we zouden concluderen dat deze wereld het allerwijste en beste is dat er zijn kan. Maar de geaccepteerde filosofen hebben het tegenovergestelde standpunt ingenomen en hebben wantrouwen en haat en wanhoop gezaaid in de harten van de mensheid. Een student van Schopenhauer zei eens over hem: "Hij schijnt de sleutel te hebben voor een paar deuren van ons leven, maar hij heeft er geen voor de uitgang."

De wereld, zoals die nu is, is abnormaal en biedt geen goede uitgangspunten voor de rede om op te bouwen. Zaken zitten verkeerd en het verkeerde wordt niet goed gemaakt. Het is pas wanneer we God in beeld brengen en Zijn activiteiten in Christus, in het verleden en in de toekomst, dat alles rationeel en verstaanbaar en heerlijk wordt. In Zijn Geliefde, en door Hem, zal Hij alle weldadige ontwerpen vervullen die Zijn hart doen bewegen. En alles wat God nodig heeft of zal gebruiken bij het bereiken van Zijn doelstelling, is in Hem. Indien wij ook een aandeel hebben in dit heerlijke werk, is dat alleen omdat wij in Hem zijn. In onszelf dragen we alleen bij in de negatieve, de vernietigende, de voorbereidende fase van Gods plan. Het positieve, het constructieve, het afsluitende werk wordt allemaal door Christus gedaan, of door hen die van Hem zijn.

Wij zijn zeker geen filosofen, en hebben ook geen filosofie, maar wij hebben de realiteit, de substantie, waarvan de filosofie maar een schaduw is, het niet te benaderen fantoom. De filosofen zijn het onder elkaar vrijwel altijd oneens. Indien zij goed zouden kunnen redeneren, zouden zij uit dit feit alleen al kunnen afleiden dat de filosofie op z'n best een slechte droom is. En geen van de filosofieën is compleet of bevredigend, omdat zij zich bezig houden met een overgangsfase in Gods omgaan met de mens als ware die de gehele. Zij hebben geen licht voorbij het graf en weten niets van oordeel en verzoening. Wij hebben wat de filosofen zoeken en vinden alles ingesloten in Christus, Die de Wijsheid van God is.

Het Christendom, en zelfs de grote meerderheid van de heiligen daarbinnen, kent Christus niet op die manier. De titel "Complement" is van Hem omdat Hij alles tot een bevredigende *completering* brengt. Maar de laatste fase van Gods doelstelling is voor het Christendom verborgen geworden, zodat de schepping, die het in chaos laat beginnen, er in slaagt miljoenen gevoelhebbend wezens tot stand te brengen, niet voor hun eigen vreugde of voor de heerlijkheid van God, maar voor hun eindeloze kwelling en de eeuwige schande van God. Iedere filosofie die is gebaseerd op de belijdenissen van het Christendom, moet leiden tot wanhoop en

krankzinnigheid. Zelfs wanneer de dood is gemaakt om alles te beëindigen, is vergetelheid geen juweel in Gods kroon en is het geen rationele verontschuldiging voor de schepping. Rede en onthulling vereisen dat God verheerlijkt zal worden, dat het lijden een bevredigende verklaring krijgt en dat een *compleet*, en niet een verbrijzeld, universum de inspanningen van de Godheid en de tussenkomst van Zijn Gezalfde bekroont.

Misschien is de grootste schat waarvan de heiligen beroofd zijn wel de verzoening van allen. Bijna precies dezelfde woorden worden hier in 2:9 gebruikt om deze heerlijke waarheid te introduceren. Laten we er opnieuw naar verwijzen:

"18 En Hij is het hoofd van het lichaam, de ecclesia. Hij is het origineel, Eerstgeborene uit de doden, opdat Hij in alles eerste mag worden, 19 opdat heel het complement er een behagen in scheidt in Hem te wonen, 20 en door Hem het al met Zich terug te verzoenen, vrede makend door het bloed van Zijn kruis, door Hem, hetzij dat op de Aarde, hetzij dat in de hemelen." (Kol. 1:18-20;SW)

Het is omdat Hij Gods Complement is dat alles verzoend zal worden. Als Hij niet alles verzoent, dan zal het al niet compleet zijn en is Hij niet Gods Complement. De volle kracht van "complement" of "volheid" wordt door vrijwel iedere heilige die Zijn naam draagt ontkent. Slechts een nietig overblijfsel durft Hem als Gods Complement te erkennen. Het is een juweel van veel groter waarde dan welk juweel in welke kroon van welke potentiaat op Aarde dan ook.

Deel 12 - Filosofie en religie - deel 2 (de elementen van de wereld)

Een van de ergste rovers in het Christendom is het ritueel. We zouden dit niet moeten beperken tot die uitgebreide gemeenschappen die het in hun vorm van aanbidding gebruiken. Ritueel is niet slechts een teruggrijpen op Joods dienstbetoon en offers in zaken als de mis door hen van wie het Christendom niet meer dan een naam is, maar omvat ook de rite van de doop onder hen die leven en verstandelijk en actief bezig zijn in de dienst van onze Heer. Voor de geestelijke gelovige zit er meer gevaar in het ritueel dan in het rationalisme, want het ritueel is goddelijk van oorsprong en *schijnt* naar Gods wil te zijn wanneer het woord der waarheid niet op de juiste wijze wordt gesneden.

Ritueel kan alleen worden tegen gegaan door de kostbare waarheid van de compleetheid in Christus. Religie veronderstelt incompleetheid en eist dat er iets gedaan wordt om het gat te vullen. Besnijdenis, doop, het zich houden aan inzettingen of feesten, alle religieus ritueel is bedoeld om ons, in onszelf, meer aanvaardbaar te maken voor God, hoewel geen er van meer dan een schaduw is. Christus is de werkelijkheid die zij verbeelden, en in Hem hebben wij de

werkelijkheid; daarom hebben wij de schaduw niet nodig. Ja, indien wij proberen onszelf door middel van deze schaduwen compleet te maken, zal de werkelijkheid voor ons verloren gaan. Er zijn in deze dagen maar weinig dingen meer nodig dan kennis van onze compleetheid in Christus.

De echte besnijding.

Een aanzienlijk deel van de mensheid is van de rest onderscheiden door het teken van de besnijdenis, omdat zij afstammelingen van Abraham zijn, en zij zouden het feit moeten voorafschaduwen dat zegen komt door geloof, niet door vlees. Het betekent dat het vlees is afgesneden. Het voorafschaduwde het kruis van Christus, waar Hij werd afgesneden en alle verdere hoop op iets door Zijn vlees aan z'n einde kwam. In Hem werden ook wij afgesneden en ons vlees heeft geen plaats voor God. Als dan ons vlees is afgesneden, waarom zouden we dan handelen alsof dat niet zo is? De aanhangers van de besnijding in Paulus' dagen ontbrak het aan werkelijkheid. In feite vochten ze er tegen. Bij hen was het vlees van het grootste belang. Zij waren niet de besnijdenis, maar de *verminking* (Filip. 3:2). De rite zelf hield hen weg van de werkelijkheid. En zo zal het allen beroven die zich, terwijl we compleet zijn in Christus, er aan onderwerpen.

De echte doop.

De besnijding was nodig om binnen te komen in de gemeenschap van Gods volk. De doop spreekt van een veel dichtere nadering. Ze was voor de priesters als zij naderden om te aanbidden in de tabernakel en in de tempel. Het reinigde symbolisch het vlees wanneer zij de goddelijke aanwezigheid zochten. De werkelijkheid is te vinden in de begrafenis van Christus. Het lichaam dat de zonde van de wereld droeg, werd weggelegd in de tombe. Zo heeft God genadevol gehandeld met al onze overtredingen. Al het water in de wereld zou een enkele daarvan niet verwijderd kunnen hebben. Het kan alleen *wijzen* naar de feitelijke reiniging. Door de rite te herhalen, terwijl we de werkelijkheid hebben, ontkennen we de grote waarheid dat we alles hebben waarvan ze spreekt, in Christus, ons Complement.

Het grote bewijs dat we de echte doop gehad hebben is dat we *gezamenlijk* met Hem opgewekt en *levend gemaakt* zijn. Iemand die levend gemaakt is kan nooit meer beledigen en overtreden, maar is geheel zonder zonde. Waarom zou zo iemand dan nog gedoopt moeten worden? Zou Christus nog een keer naar het graf moeten terugkeren vanwege onze overtredingen? Of leeft Hij buiten het bereik van zonde en dood? Zoals Hij is, zo zijn wij, in geest. Wij zijn voor Gods ogen al zoals we in de toekomst zullen zijn, in de aanwezigheid van onze Heer: onsterfelijk, onvergankelijk. Zijn begrafenis is onze doop, en Zijn levendmaking is ons leven.

De geboden uitwissen.

Niet alleen probeerden de Joden van Paulus' dagen er op te staan dat bekeerlingen besneden en gedoopt werden, maar zij probeerden hen ook onder de wet te plaatsen. Hun poging hen tot slaaf onder de wet van Mozes te maken lukte niet, en dat was te danken aan Paulus' energieke protest, zoals we in zijn brief aan de Galaten zien, maar dit verhinderde hen niet hun eigen regels voor hen te maken,

die, terwijl zij ogenschijnlijk hen van het houden van het Mozaïsch ritueel willen bevrijden, hen toch onder het gezag van de apostelen bracht, alsof zij onderhorigen waren in het milleniale koninkrijk, in plaats van dat zij hun eigen hemels lotdeel hebben.

Voor zover het de relatie van de natiën met God betreft, zullen zij in de toekomst op Aarde onder de soevereiniteit en het gezag van de uitverkoren natie zijn. Desalniettemin heeft die natie, door hun Messias te kruisigen, alle recht op zo'n plaats verspeeld en zal ze die alleen kunnen uitoefenen wanneer ze weer in de goddelijke gunst is hersteld. In het boek Handelingen, waarin Israel in steeds toenemende mate afvallig wordt, en Jacobus, die geen apostel was, de overhand krijgt, lijkt het van hun kant buitengewoon ongepast te zijn dat zij de bekeerlingen onder de natiën iets gaan voorschrijven, tenzij we dit zien als een voorsmaak van het koninkrijk.

Hoewel het Christendom niet veel gehoor heeft gegeven aan de geboden die door Jacobus werden gegeven, is hetzelfde duizenden malen herhaald in haar vele organisaties. Mannen zijn opgestaan en hebben op zich genomen het gedrag van de heiligen te beheersen en te regelen door middel van "straffen" en "handboeken" en andere vervangingen voor de wet, daarbij gewoonlijk iets van de Mozaïsche wet in de hunne inbrengend. Al zulke pogingen om ons te binden aan menselijke "soevereiniteiten en gezaghebbers" zijn vernietigend voor onze compleetheid in Christus. Hij heeft ze aan Zijn kruis genageld. Ze zijn niet *voor* ons, maar *tegen* ons. Ze zijn onze vijanden. Zij brengen ons in gevangenschap, nadat Christus ons vrij had gemaakt. In Hem hebben wij geen regelgeving nodig uit de handen van mensen.

Israel had een *goddelijke* wet, die heilig was en rechtvaardig en goed. Maar maakte die hen compleet voor Gods aanwezigheid? In het geheel niet! Ze onthulde eerder hun incompleetheid! Hoe dan zullen *menselijke* verordeningen helpen de mens voor Hem aanvaardbaar te maken? Dat doen ze niet! Ze hebben het tegenovergestelde effect! Laten we ze afleggen! Aan zulke menselijke toevoegingen aan Gods vereisten werd in Israel het grootste gewicht gegeven, maar het hielp hen niet hun Messias te herkennen, maar eerder om Hem te kruisigen. Zijn kruisiging was een publiek spektakel, en toonde aan hoe zwak en waardeloos zulke dingen waren, en was tegelijkertijd een verwerping van hen en een triomf over hen. Geen menselijke verordening, afgezien van het gebod dat er de oorzaak van was dat Christus werd gekruisigd, rust ons ten volle toe voor de toekomst.

Voor ons neemt de figuur van het lichaam de plaats in van de schaduwen van de wet. In plaats van ophouden met werken op de zaterdag, zien we naar boven en zien we Christus, *gezeten* aan Gods rechterhand. Zijn werk ten behoeve van ons is volbracht. Het verschil is groot. Niet *ons* werk, of zelfs maar ons ophouden met werken, maakt ons klaar voor heerlijkheid, maar onze positie in Christus heeft ons al daar geplaatst, in geest. Dit wetend zullen we niemand toestaan ons te oordelen, ook al werken we op de zevende dag van de week, ook al zouden we eten wat aan de afgoden is geofferd, ook al zouden we er niet in slagen een feest te vieren dat in de wet te vinden is.

Laat niemand je oordelen.

De geboden die vanuit Jeruzalem waren gegeven hielden zich ten dele bezig met voedsel. Het werd de natiën niet toegestaan iets te eten dat gestikt was, of bloed(Hand. 15:20). Nu maakt de apostel een einde aan zulke verboden. De wet van Mozes hield zich bezig met zaken als eten en drinken, de details van een feest, de nieuwe manen, en de sabbatten. Niet dat dit hen die ze hielden daardoor perfect maakte, maar, ten minste deels, om de ware perfectie van de toekomst in verband met Christus te voorafschaduwten. Hij is het echte Voedsel en Drinken. De feesten wijzen naar Zijn werk en de sabbat naar het ophouden van alle werk voor redding, in Hem. Dit alles heeft een toekomstige vervulling op Aarde, en heeft daarom een plaats bij het volk op de Aarde, maar niet bij ons, van wie de bestemming anders is.

Laat niemand tegen u als scheidsrechter optreden.

Israël had een goddelijk ritueel. Niemand uit het gewone volk zou het in z'n hoofd halen de heilige plaatsen binnen te gaan. Zo iemand zou in zijn plaats zijn afgevaardigde of vertegenwoordiger sturen, de priester, en dat niet zonder de passende eer voor de formaliteiten die door het Mozaïsch ritueel werden voorgeschreven. Het lijkt voor vandaag een echte vernedering om zo'n afstandelijke houding in te nemen en iemand anders toe te staan onze plaats bij het naderen tot God in te nemen, door middel van uitgebreide riten en schitterende ceremonieën, die de ogen dan wel plezieren, maar het is geveinsd. Het vleselijk denken kan in feite in zichzelf roemen over deze nederigheid, en zich keren tegen hen die denken dat ze, om geen andere reden hebben dan hun vertrouwen in Christus, passen in Gods aanwezigheid.

Vasthouden aan het Hoofd.

Het ritueel vraagt om de tussenkomst van bemiddelende boodschappers, zoals van een priester of dominee, en dezen nemen de plaats in die toebehoort aan Christus als het Hoofd van het lichaam. Het ritueel vereist eerder een *organisatie* dan een levend *organisme*, waarin ieder lid in een levende verbinding staat met het Hoofd. Wij zouden vast moeten houden aan het Hoofd en alle tussenbeide komende vervangingen verwerpen. Het ritueel vereist stagnatie; geloof brengt groei. Het zich bezig houden met schaduwen en symbolen moet niet vergeleken worden met de levende eenheid met Hem naar Wie ze wijzen. Laten wij er niet aan onderschikt zijn, maar aan ons levend Hoofd, en groeien in de zekerheid van onze compleetheid in Hem, waar riten of ceremonieën niet nodig zijn om onze perfectie te voltooien.

Dood aan de elementen van de wereld.

In Christus zijn we gestorven aan alles wat tegen ons is. In Hem stierven we aan de zonde(Rom. 6:2). Zij die onder de wet waren stierven er aan(Gal. 2:19). Wij zijn gekruisigd geworden aan de wereld(Gal. 6:14). De "elementen" van de wereld hadden in het verleden hun passende plaats, in Israël. Tijdens hun onvolwassenheid werden zij slaven van deze elementen(Gal. 4:3). Toen de Galaten terug gingen naar deze dingen, onderzochten zij nauwkeurig dagen en maanden en seizoenen en jaren(Gal. 4:9,10). De elementen zijn arm en zwak, en toch is er een voortdurende

neiging onder de heiligen om op hen terug te vallen. Religie is er praktisch op gebouwd. Maar wij zijn er aan gestorven.

Zouden wij in de wereld leven, zoals Israel onder de wet dat deed, dan zouden we deel hebben aan de "christelijke religie", met regels en wetten en rituelen die onderhouden moeten worden - net zoals de meesten van de heiligen dat doen! Dan zou alles, inderdaad, negatief zijn - u zult *niet* dit aanraken of dit *niet* proeven, noch contact houden met de ander. Deze regelgeving wordt door mensen gemaakt en lijkt een wijze maatregel te zijn voor het gedrag bij religieuze aanbidding. Wat is het toch goed dat alle kerken iedere zondag hetzelfde ritueel doorlopen! En wat een voordeel dat allen dezelfde kalender gebruiken en ieder jaar dezelfde feesten houden! Vanuit het standpunt van de wereld lijkt dit allemaal prachtig, maar het is voor kinderen, niet voor volgroeide heiligen.

Opzettelijke nederigheid heeft in Gods ogen geen waarde. In een van de grote gemeenten in het buitenland moet, iedere keer als de maaltijd des Heeren wordt gevierd, de hele vergadering iets herhalen dat veel hier op lijkt: "Ik, arm, miserabel, zondig schepsel, belijd hierbij al mijn zonden..." Maar na dit een leven lang herhaald te hebben, hebben de meesten van hen zich nooit gerealiseerd dat zij alles zijn, behalve dat. In andere plaatsen vast men en kastijd men zichzelf. Maar dit alles is te krachteloos om het doel te bereiken. Dit alles is gericht op het verbeteren van het vlees, maar het maakt het alleen maar slechter. Wij zijn gestorven aan de elementen van de wereld en zijn volwassen in Christus. Geef daarom geen gevolg aan menselijke geboden (binnen de ecclesia).

Ziel of geest?

De filosofie is afhankelijk van menselijke ervaring, die op dit moment abnormaal is, en kan daarom niet via de rede tot een bevredigende conclusie komen. De religie probeert eerder met de gevoelens dan met de geest om te gaan. Daarom ontbreekt het hen aan permanente kracht. Beiden falen volkomen in het oplossen van de problemen waarvoor zij komen te staan. Christus en Zijn kruis en Zijn kroon zijn de enig bevredigende oplossing voor het raadsel van het universum. Hij verklaart Gods wijsheid en rechtvaardigheid. Hij is alles wat God nodig heeft om de doelstelling van Zijn liefde voor de schepping uit te werken. Hij is alles wat wij nodig hebben om ons volledig toe te rusten voor die perfectie. Hij is onze Filosofie en onze Religie.

Deel 13 - Dat wat boven is.

Onze lichamen zijn nog niet opgeheven naar hemelse sferen, maar in geest zijn wij samen met Christus levend gemaakt (Efe. 2:5) en met Hem opgewekt (Kol. 3:1). Daaruit komen de conflicten met ons gedrag voort, want terwijl wij op Aarde zijn, in het vlees, behoren onze geest en ziel boven, waar Christus zit aan de rechterhand van God. Het lichaam, zonder de geest, is dood. Aangezien ons leven

samen met Christus verborgen is in God, zijn wij dood voor de dingen van deze lagere sfeer. Wij hebben geen toekomst op Aarde. Elk ogenblik kunnen we weggeroepen worden naar ons hemelse huis.

Dit omvat veel meer dan de dood aan de zonde, zoals uiteengezet is in het zesde hoofdstuk van Romeinen. Deze aansporing is niet gebaseerd op Christus afdaling voor ons, maar op Zijn verhoging te midden van de hemelingen. Het doet geen beroep op Zijn voorbije lijden ten behoeve van ons, maar op Zijn toekomstige heerlijkheid en onze publieke bekendwording daar met Hem. De kracht van die heerlijkheid werkt al in onze geesten en trekt onze zielen als door een magneet naar het hemelse. Ons leven is een onzichtbaar leven, net zoals Christus verborgen is voor het staren van de stervelingen. Wij behoren bij de hemelingen.

Juist gedrag bestaat in eenvormigheid aan waarheid. Al onze daden zouden met de feiten moeten overeenstemmen. Zolang we tot deze Aarde behoren en de decadente mensheid die er op woont, is onze houding dezelfde. Nu onze belangen overgezet zijn naar een hogere en nobeler sfeer, zouden wij ons moeten gedragen zoals past bij die waardigheid en heerlijkheid. Wij horen niet langer hier beneden. De Aarde met de menselijke wezens er op is niet een band waarop we trots moeten zijn. Wij zouden blij moeten zijn om af te raken van onze relatie met zo'n ras, en binnen gaan in de praktische bezitting van onze nieuwe waardigheden door ons te gedragen als zijnde van een hoger, meer nobel en toch nederiger gezelschap.

Ter dood brengen.

Gods verontwaardiging komt over de zonen van de koppigheid, vanwege hun zonden en overtredingen en beledigingen. Het is waar, dit overkomt hen meestal niet in dit leven, maar het zal hen zeker bezoeken in het oordeel en in de dagen van de wraak, wanneer God handelt met het ras als geheel. Niet alleen de lagere zonden zullen Zijn verontwaardiging ondergaan, maar ook, zo lijkt het, die paraderen als deugden, zullen Zijn wraak naar beneden roepen. Hebzucht is de aanbidding van dingen, het vertrouwen op het schepsel, en zal afgehandeld worden als afgoderij, want het stelt bezittingen in de plaats van Hem Die de onverdeelde loyaliteit van ieder hart moet bezitten. Vertrouwen op rijkdommen is afgoderij, want alleen Een is betrouwbaar.

Ooit leefden we in deze dingen, maar nu zouden we ze met vreugde een plaats in de dood moeten geven, zodat zij geen aantrekkingskracht meer hebben, geen verdere kracht, niet langer deel uitmaken van ons leven. Dood aan de bevrediging van het vlees! Dood aan alles wat het kwaad verlangt om ons naar beneden te trekken!

De oude en de nieuwe mensheid.

Het menselijk ras is hopeloos vervallen en verdorven. In een mooi beeld wordt hun gedrag vergeleken met de kleding waarmee ze hun naaktheid bedekken. Maar hun uiterlijk gedrag is verre van ideaal. Hun gedrag is voor ons geen passende bedekking. Daarom worden we opgeroepen om het af te leggen en andere kleding aan te doen, meer passend bij onze nieuwe banden. Wij moeten afzien van boosheid, furie, boosaardigheid, lastering, obsceniteit en valsheid. Zij zijn geen

passend kledingstuk voor de nieuwe mensheid die Christus als Beeld heeft. Zij zouden het tegenovergestelde moeten aandoen. Boosheid, furie en boosaardigheid, zouden vervangen moeten worden door mededogen en vriendelijkheid, boosaardigheid en lastering door nederigheid, zachtmoedigheid, geduld, genadig verdragen.

De oorzaak van veel verkeerd gedrag in de oude mensheid is haar verbroken toestand. Ze is opgedeeld in strijdende delen. Daarin wordt de Griek gesteld tegen de Jood, de Besnijdenis tegen de Onbesnedenheid, de slaaf tegen de vrije. Haar eenheid is vernietigd, haar delen zijn tegenstrijdig. Er is wederzijds wantrouwen en jaloezie en haat tussen de delen. Dit alles wordt in de nieuwe mensheid, waarin Christus alles is voor iedereen, weggedaan. Ze is, en zal dat altijd blijven, een ondeelbare eenheid, zonder wrijving of verdeeldheid. In Christus herkennen we geen verschillen, zoals die de mensheid ontsieren. Ras, religie, ritueel en sociale positie verdwijnen alle. Dit zijn de hindernissen voor de eenheid, en zij moeten afgedankt worden.

Genade: onze leidende ster.

Hoe heeft de Heer met ons gehandeld? Hij is niet slechts aardig en vergevend geweest, maar, bovenal, genadevol. Genade krijgt niet, maar geeft. Genade veroordeelt niet, maar vergeeft. Genade hindert niet, maar helpt. Genade zoekt geen gebreken, maar schenkt vrijelijk haar gunst. Wie we ook zijn en wat we ook gedaan hebben, we kunnen altijd zeker zijn van voldoende genade van onze aanbiddelijke Heer. O, mochten we toch op dezelfde achting kunnen rekenen van hen die de Zijnen zijn! O, mochten we dezelfde genade tonen aan allen die de ontvangers van Zijn gunst zijn!

Liefde, de band van de volwassenheid.

Waarmee de nieuwe mensheid ook gekleed mag zijn, ze zou altijd en overal de magische mantel van de liefde moeten dragen. De banden die de delen van de oude mensheid samenbonden, verdeelden ze ook van elkaar. Afstamming van Abraham bracht enkelen samen, maar dat scheidde ze van de rest. Maar liefde brengt bijeen, en scheidt niet. Daarom is het de band die blijvend bindt, en alle scheidende barrières afschaft. Het is Gods liefde, uitgedrukt in termen van genade, die ons met Hem heeft verenigd, en het is dezelfde liefde die ons met elkaar zal verenigen.

Het tussenbeide komen van de vrede.

Christus heeft vrede gemaakt. In Hem en door Hem zijn alle oorzaken voor tweedracht en onenigheid weggedaan. Hij heeft, toen wij nog vijanden waren, vrede gemaakt tussen ons en God. Hij heeft vrede gemaakt tussen de Besnijdenis, die nabij waren, en de Onbesnedenheid, die ver van Hem verwijderd waren. In dagen die nog komen zal Hij de Prins van de Vrede zijn. Tijdens Zijn heerschappij op de Aarde zullen er geen oorlogen zijn op Aarde, geen legers, geen soldaten op het land of op zee of in de lucht. En zelfs nu is, in Hem, alle oorzaak voor strijd onbekend. Verdeeldheid onder de heiligen zou altijd beslist moeten worden door

een beroep op deze vrede. De liefde zou allen die van Christus zijn aaneen moeten lassen en de vrede zou de eenheid van de liefde moeten bewaren.

Wees dankbaar.

Een van de meest elementaire beroepen op het schepel is dat van dankbaarheid. Het is omdat mensen niet dankbaar waren dat God hen overgegeven heeft, en dat hun hart verduisterd werd (Rom. 1:21). Dat was zeker niet als straf voor hun ondankbaarheid, maar veeleer om een proces op gang te brengen waardoor de mensheid zal leren, door hun gebrek aan waardering voor de geschenken van God. Het is moeilijk te zien hoe iemand die zelfs maar een zwak schijnsel heeft gezien van zijn plaats in Christus, niet zou overvloeien van dankbaarheid. Maar het is goed voor ons voortdurend onze harten te herinneren hun aanbeddend antwoord te brengen en het aan de voeten te leggen van Hem Die hongert naar het eerbetoon van alle harten die Hij heeft geschapen.

Onderwijzen, berispen, zingen.

Alle gedrag hangt af van een kennis van God en Zijn Christus, zoals die in Zijn woord te vinden is. Daarom zou degene die wenst aanvaardbaar te wandelen, zijn hart tot woning van het woord van Christus moeten maken, en wel in zo'n overvloedige mate, dat de filosofie vervangen wordt door echte wijsheid, en het ritueel door echte, in het hart gevoelde verering en aanbidding. Het geheim van Christus is de som van alle filosofie en het doel van alle wijsheid. Het zou de basis moeten zijn van ons onderwijzen en berispen, samen met al die rijke genade die het vergezelt, en dan zal het overvloeien in een afhankelijk antwoord aan God in Psalmen en gezangen en geestelijke liederen.

Doe alles in de naam.

Het geheim van Christus ontvouwt aan ons de grote waarheid dat God heel Zijn wil zal vervullen door Zijn Gezalfde. Hij was het middel van schepping en zal het middel van verzoening zijn. Alles is *door* Hem, net zoals alles *uit* God is. Alle goddelijke activiteiten tijdens de aionen zijn onder Zijn controle. Vandaar dat alles wat wij doen, in Zijn naam zou moeten zijn. Zijn naam is de wierook die alles aanvaardbaar maakt. Zelfs onze dank zou niet zonder deze smaak tot God moeten opstijgen.

Onderschikking.

Onderschikking is een van de grote lessen van de aionen. De toekomst bestaat niet uit de zelf-handhaving en onafhankelijkheid van Gods schepselen, maar uit hun onderschikking aan Hem (1Kor. 15:28). Zelfs de Zoon Zelf, de grote Koning en Hoofd van heel het universum, zal eens alle heerschappij afleggen en de plaats van een onderschikte innemen. Het is de enig normale en natuurlijke toestand voor een schepsel. Er kan geen ultieme perfectie bestaan zolang niet allen in een heerlijke en liefdevolle onderschikking aan de Schepper staan. Daarom is het een van de belangrijkste lessen die we in de aionen leren, dat we ons onderschikken, een ieder in zijn eigen sfeer. Zelfs meesters worden er aan herinnerd dat ze een Meester boven zich hebben.

In deze ontaarde dagen is er een sterke neiging om alle jukken af te werpen en een onechte vrijheid en onafhankelijkheid op te eisen. Dit gaat over het algemeen gepaard met het afwijzen van God en de verwerping van het Heer zijn van Christus. Waar mensen niet in onderschikking aan God willen buigen, wordt het gezag van de man verzwakt, zodat kinderen hun ouders niet gehoorzaam zijn, en werklieden niet hun juiste plaats onder hun superieuren innemen. Onder de heiligen zou onderschikking aan God benadrukt moeten worden, net als die aan elkaar, want dit brengt zegen en blijdschap, en niet een theoretische vrijheid.

De aionen zijn een opleiding voor de toekomst en zijn bedoeld om niet slechts de afhankelijkheid van het schepsel van God te onderwijzen, maar dat opstandigheid leidt tot lijden en zelfs de dood. Hierin zien we de reden voor onze sociale instituten en de verschillende rangen in de mensheid. Theoretisch gesproken denken we ons in dat de mensheid blijer zou zijn als allen op hetzelfde niveau zouden zijn en als er geen onderschikking zou zijn. En dat *zou* het geval zijn, *als iedereen onderschikt zou zijn aan God*. Zo zal het zijn als de aionen voorbij zijn. Maar tot dat moment is onderschikking Gods middel voor het voorbereiden op dat gezegende doel. In al die verschillende verbanden in het leven moeten we leren onderschikt te zijn, een ieder in zijn eigen sfeer.

Er wordt op ons geen beroep gedaan om te heersen, ook al komt dit bij het onderschikken van anderen wel aan bod. De man wordt niet gezegd de wet af te leggen, maar om lief te hebben. Ouders wordt niet verteld streng te zijn met hun kinderen, maar om af te zien van hen te prikkelen. Meesters worden niet opgeroepen over hun slaven te heersen, maar om rechtvaardig en billijk met hen om te gaan. De genade die wij hebben ontvangen zal ons helpen te buigen in instemmende onderschikking en ook om de zwaarte en hardheid, die gewoonlijk verbonden is aan menselijk gezag, in grote mate te verzachten. De menselijke onmenselijkheid naar de ander is spreekwoordelijk geworden. Het heeft zijn plaats in Gods doelstelling, als een contrast met Gods liefdevolle heerschappij. Het is ons voorrecht om dit in onze aardse verbanden te mogen weerspiegelen, alsook onze eigen aanhankelijke onderschikking aan Hem in de voleinding.

Conclusie.

Kolossenzen is kolossaal in bereik. Ze is zeker door de apostel van de natiën aan hen geschreven, maar ze houdt zich bezig met het geheim van Christus, dat niet tot ons beperkt is of tot de huidige bedeling, maar terug reikt naar de schepping en vooruit ziet naar de uiteindelijke verzoening van allen. De Zoon van Gods liefde en Zijn activiteiten, vanaf het begin tot aan de voleinding, vullen de Aarde en de hemelen, brengen allen terug aan Gods hart. Dat is de achtergrond van deze brief. Uit deze allesoverstijgende waarheden komt de waarheid voort voor ons en voor vandaag. Zijn hoge hemelse eren deelt Hij met ons, ons in Hem compleet gemaakt hebbend. Daarom verleggen wij onze aandacht van de Aarde naar dat wat boven is.

O, dat God harten moge openen om deze onthullingen te ontvangen! Wat zouden deze hen verlossen van hun banden!! Wat zouden zij de onvolwassen denkbeelden van het Christendom overgroeien, die hun geesten in de groei belemmeren en kleineren! Hier hebben we de meest complete kennis, de hoogste wijsheid, de grootste heerlijkheid, het toppunt van Gods onthullingen! O, mocht God toch de

ogen van Zijn heiligen openen! Maar, helaas, over het algemeen verwerpen zij Zijn heerlijkheden, in plaats van ze te ontvangen. Maar God zij dank, de tijd komt dat allen in Hem, Die Gods Complement is, iemand zullen zien die capabel is om alles wat nu vervreemd is met God te verzoenen.

Einde.